

Quyển 1 - Ngọa Tháp Chi Trắc (Một Bên Long Sàn)

Contents

Quyển 1 - Ngọa Tháp Chi Trắc (Một Bên Long Sàn)	1
1. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 1	1
2. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 2	5
3. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 3	9
4. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 4	12
5. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 5	16
6. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 6	19
7. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 7	26
8. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 8	29
9. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 9	38
10. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 10	45
11. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 11	55
12. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 12	59
13. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 13	63
14. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 14	66
15. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 15: Ngoại Truyện	70

Quyển 1 - Ngọa Tháp Chi Trắc (Một Bên Long Sàn)

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, nhẹ nhàng, hài văn, Tướng quân công x Hoàng đế thụ, ngược nhẹ. Edit: Magic Bean Hoàng đế cùng E

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-1-ngoa-thap-chi-trac-mot-ben-long-san>

1. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 1

Mặt trời đã lên cao, nắng vàng trải khắp Hoàng Thành, khiến cho các gạch ngói tường cao ánh lên một tầng hoàng kim mờ ảo, từ xa xa nhìn lại, thật nguy nga tráng lệ nói không nên lời.

Trong tấm cung Hoàng đế, sâu trong Triều Dương Điện, cũng chính là cung Cửu Khúc trung tâm của Hoàng cung.

Nội thần[1] chi chít khắp nơi, cung thất hậu phi trải dài xung quanh Triều Dương Điện, ngăn lại một phần lớn ánh sáng rọi vào.

[1] nội thần: quan lại, bề tôi bên trong.

Nơi ở của người tôn quý nhất dưới gầm trời này, trái lại lại là nơi...tăm tối nhất không quyết luyện ánh mặt trời.

Sáng sớm nhóm nô tài đã rón ra rón rén bận rộn dưới các ngọn đèn sáng trưng trong Triều Dương Điện, tận lực nhẹ nhàng để không phát ra âm thanh quá lớn.

Giờ phút này, vốn là sau khi lâm triều trở về ở Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, thì vị Hoàng đế trẻ tuổi dường như vẫn còn ngủ say trên giường.

Áo ngủ bằng gấm thêu kim tuyến che lại chiếc cằm trắng như tuyết, dường như e sợ cảnh xuân lộ ra ngoài sẽ phát sinh tai họa, đến cả hai cánh tay cũng nắm chặt chần, khiến cho nam nhân cao to vừa mang giày chiến vừa bực mình vừa buồn cười.

Hắn tối qua, xem ra đã làm quá ác liệt rồi.

Chiến sự giằng co, hắn đã hơn nửa năm không quay về kinh thành, mục đích lần này trở về, không phải là cần binh, cũng không phải cần quân lương, mà là vì thỉnh hòa.

Đáng tiếc vừa nhìn thấy người ngồi trên long ỷ đài cao, Hoàng đế hồ hững quảng cho hắn ánh mắt trách cứ, dục vọng liền mãnh liệt trào dâng, hắn chỉ muốn đem nam nhân ngồi trước mắt này ôm chặt đè dưới thân, chăm sóc toàn bộ thân thể không sót một chỗ, nghe vị Hoàng đế cao quý vì không được thỏa mãn mà thoáng khàn giọng cầu xin tha thứ, sau đó hung hăng tiến vào y, để chí tôn thiên hạ này ấn nhẫn thở gấp trở thành phần thưởng đặc sắc cho chiến công của hắn.

Có lẽ vì suy nghĩ quá mức nhập tâm, cho nên lúc bãi triều, hắn xông thẳng vào Triều Dương Điện lùng sục khắp nơi tìm Hoàng đế nhưng không thấy, trong lòng ôm một trận buồn bực.

Cuối cùng cũng tìm được người muốn tìm, thì ra đang ở trong Ngự thư phòng, Hoàng đế đang cầm bút son, nghiêm túc phê duyệt tấu chương, thỉnh thoảng cau mày tỏ rõ chính sự rườm rà rắc rối.

Hoàng đế là một người thông minh, cũng hiểu được tri nhân thiện nhậm [2].

[2] hiểu người thì sẽ biết dùng người

Mặc dù bận rộn cả buổi chiều, tấu chương trên bàn vẫn như cũ chồng chất như núi.

Xoa nhẹ ấn đường nhú lâu có chút đau, Hoàng đế do dự không biết có nên nghỉ ngơi một chút hay không, lại cảm thấy long ỷ trong Ngự thư phòng thật sự quá cứng, ngủ nghỉ ở đây tỉnh lại, sợ rằng mệt mỏi chỉ có tăng chứ không giảm.

Cũng không thể quay về tẩm cung nghỉ ngơi, người kia sau khi bãi triều chỉ sợ đã trực tiếp đến tẩm cung tìm y.

Nhớ đến ánh mắt trắng trợn hận không thể nuốt chửng y của hắn trên triều, trong lòng Hoàng đế liền tràn ngập phần nộ.

Mỗi lần hắn quay về, chuyện hạ chiếu miễn lên triều ba ngày hầu như đã thành thông lệ.

Nhưng mà muốn làm cái gì, ít nhất cũng phải chờ đến tối.

Giữa ban ngày ban mặt, còn ra thể thống gì.

Hoàng đế âm thầm nắm quyền, quyết định không thêm để ý tới tên to gan dám xông vào nội cung, tìm kiếm nửa ngày ở Triều Dương Điện không được, cuối cùng chờ ở ngoài cửa Ngự thư phòng Trấn quốc Đại tướng quân — Ninh Bất Tịch.

Có cái gì mà khó tìm, Hoàng đế trẻ tuổi khinh thường nhếch môi, chuyện nên tới sớm muộn gì cũng tới, lại chạy không thoát, quân vô hí ngôn, trong mười năm này trăm có khi nào thì thất hứa trốn đi.

Nhiều nhất chính là ở Ngự thư phòng bảy ngày liên tục phê duyệt tấu chương thôi.

Đương nhiên lúc sau lại mệt nhọc quá độ, cảm nhiễm phong hàn, đó cũng là chuyện quốc sự phiền phức, có chút bất đắc dĩ còn hơn là bị người nào đó đột nhiên hưng trí, liên tiếp đòi hỏi kịch liệt vài đêm sợ tới mức muốn đào ngũ trốn chạy.

Hộ bộ đưa lên thống kê mới nhất, vì chiến sự kéo dài nhiều năm với Bắc Di, số tráng niên nam tử trong nước đã giảm rất nhiều, nếu cứ kéo dài như vậy, sức lao động chính sẽ liên tục giảm, tất nhiên sẽ làm ảnh hưởng việc cày cấy canh tác, ruộng đất thành hoang vu, quốc lực sẽ giảm.

Có lẽ việc Ninh Bất Tịch khẳng khái cố chấp quay về, thỉnh cầu triều đình ngừng chiến cũng có đạo lý của hẳn.

Chính là chỉ còn kém một bước, chỉ cần thêm một chút thời gian là có thể bình định cả phương bắc, hoàn toàn tiêu diệt được đám Bắc Di súc sinh mất nhân tính.

Nhưng quốc lực không thể chống cự thêm nữa.

Cũng không nên để Ninh Bất Tịch tiêu hao thực lực quá nhiều, nếu chiến lực Ninh Bất Tịch yếu đi sẽ không áp chế được Tiết gia, nhóm Phiên vương cũng dễ dàng rục rịch.

Như vậy thì quốc gia sẽ trở lại tình hình mười năm trước, tâm lực mười năm của y xem như hoàn toàn uổng phí.

Chết tiệt!

Hoàng đế không cam lòng vỗ một chưởng lên án thư làm bằng gỗ lê, án thư nặng nề hơi run run lên, để lại một chưởng ấn rõ ràng.

Cười khổ nhìn lòng bàn tay của mình, quả nhiên vẫn rất dễ kích động, vết hằn sâu in rõ ràng trên án thư, muốn lừa gạt Ninh đại tướng quân đứng ở ngoài cửa, chỉ sợ là nói chuyện viễn vông.

Biết thì biết đi!

Hoàng đế từ trước đến nay tính tình là chuyện gì tới thì tới, người kia cho dù biết y có tuyệt thế võ công, nhiều nhất chính là cao hứng thể lực y tốt hơn, có thể ở trên giường gây thêm nhiều sức ép.

Có gì mà lo!

Hoàng đế làm như không có việc gì tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Chỉ là bàn tay cầm bút mang theo một chút run rẩy khiến người khác khó nhìn thấy, lời phê bình trên tấu chương cũng không còn bình tĩnh trầm ổn, nét viết rồng bay phượng múa như trước đó nữa.

Cũng không ngừng đầu lên hoàn thành một lượng lớn tấu chương, bốn phía vẫn yên tĩnh như cũ.

Ninh Bất Tịch khi nào thì trở thành người biết nhẫn nhịn như vậy?

Nếu Ninh đại tướng quân là người trầm ổn như vậy, chỉ sợ mười năm trước cũng sẽ không đi đầu tạo phản, còn một đường đánh tới Kinh thành.

Hoàng đế buồn bực buông bút, âm thầm suy đoán, chẳng lẽ hẳn đã sớm biết mình có một thân tuyệt thế võ công?

Đây cũng không phải là chuyện tốt.

Mười năm nay bọn họ tuy rằng tương trợ lẫn nhau, nhưng vẫn phòng bị với nhau.

Làm Hoàng đế, bên cạnh long sán lại có người ngang nhiên ngủ say, nhớ tới liền nghiêng răng nghiêng lợi.

Từ trước đến nay Ninh đại tướng quân được xưng là đệ nhất thiên hạ cao thủ, nếu sớm biết rằng người bên gối là tuyệt thế cao thủ, sao còn có thể ngủ được?

Không tìm y luận bàn cả đêm mới lạ?

...

Đương nhiên hiện tại cũng là luận bàn cả đêm, nhưng mà phương thức luận bàn thật vô cùng sai lầm!

Lấy trình độ võ si như Ninh Bất Tịch, đến giờ phút này mà còn giữ im lặng, nhất định là có chuyện kỳ quặc.

Hoàng đế cẩn thận, phi thường cẩn thận quay đầu lại, muốn nhìn sắc mặt Ninh đại tướng quân, dò xét ra một chút gì đó.

“Rắc” một tiếng, bút son cầm trong tay bất tri bất giác lại gãy thành hai đoạn.

Chỉ thấy ngoài cửa Ngự thư phòng không có một bóng người.

Chậm rãi thở dài ra một hơi, Hoàng đế vì chính sự kinh ngạc của mình mà xấu hổ một phen.

“Bệ hạ, mời dùng trà.” Một thiếu niên thanh tú xuất hiện ở ngoài cửa Ngự thư phòng, một chén trà xanh nhẹ nhàng bay đến trước mặt Hoàng đế.

Hoàng đế cũng nhẹ nhàng tiếp được, chén trà không đập nắp lại không rơi ra một giọt nước.

“Ninh Bất Tịch đã trở lại, thu liễm chút đi.” Hoàng đế thấp giọng mắng.

Thiếu niên đảo cặp mắt trắng dã: “Trời đã ngã về tây, Đại tướng quân lúc này sao còn có thể canh giữ ở trước Ngự thư phòng?”

Vào đông ngày ngắn đêm dài, Hoàng đế tiệc nuối phát hiện ban ngày thuần khiết tốt đẹp đã qua.

“Bệ hạ nên đến tẩm cung dùng bữa.” Thiếu niên cười trộm nhấn mạnh hai chữ “Tẩm cung”.

“Đàn Kiếm!” Hoàng đế mắt lạnh nhìn thiếu niên ngọc thụ lâm phong.

“Vâng.” Thiếu niên đứng trước mặt, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Rốt cuộc cũng không dám chọc giận thật sự vua một nước.

Hoàng đế khoanh tay đi, ở Ngự hoa viên dạo một vòng thật lớn mới trở lại tẩm cung.

“Tránh được mừng một, cũng tránh không khỏi mười lăm.”

Mỹ thiếu niên đi theo phía sau đối đến mức ngực muốn dán vào lưng —— Đàn Kiếm, yên lặng ở trong lòng lắm bầm.

Dường như nghe được Đàn Kiếm oán thăm, Hoàng đế vốn đang đi nhanh đến tẩm cung, nhìn thấy phía trước đột nhiên dừng bước, cảm khái một phen, “Hoa đào trong Ngự hoa viên sang năm chắc sẽ nở đẹp lắm đi!”

Xem như vì chính mình mà kéo dài thời gian, tìm một cái cớ hoàn mỹ.

Hoàng đế lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, nghênh đón Ninh Bất Tịch đi ra ngoài điện.

“Đại tướng quân đến thật đúng lúc, chiến sự kéo dài nhiều năm như vậy, ngân khố quốc gia không còn dư tiền để mở yến tiệc, nên cùng với Trẫm ăn bữa cơm đi!”

Phương thức chào hỏi của Bệ hạ thật sự là vạn năm cũng không thay đổi ah!

Bên cạnh Đàn Kiếm nhìn trời, nhận ra ánh mắt bất thiện của Đại tướng quân đang bắn về phía mình, hẳn phi thường thức thời lập tức hành lễ, “Vi thần cáo lui.”

“Đợi...” Hoàng đế còn chưa kịp nói xong, thiếu niên đã nhanh như chớp biến mất.

Chạy thì coi như xong, Hoàng đế không...chút lưu luyến thu hồi tầm mắt, giữ vững tinh thần, ứng phó kẻ thù lâu năm.

“Hảo thân pháp.” Ninh Bất Tịch bên cạnh lại lưu luyến nhìn thiếu niên đã chạy xa, “Bên cạnh bệ hạ có tốt một người thân thủ tốt như vậy, vi thần thể nhưng không biết, thật sự hổ thẹn.”

Hoàng đế ngoài cười nhưng trong không cười: “Chỉ là chút khinh công tài mọn, sao có thể so với Đại tướng quân chinh chiến sa trường, chiến công hiển hách nhiều năm.”

Người bên kia lại theo thói quen vươn móng sói ôm thắt lưng vuốt ve.

“Ăn cơm trước đi!”

Dưới sự không vui khi vươn móng vuốt thất bại lần hai của Ninh Bất Tịch, Hoàng đế kiên quyết nắm cánh tay cường tráng của đối phương, “Ăn cơm quan trọng, Tướng quân chinh chiến sa trường quân lương thô, khó có khi trở về, đương nhiên phải ăn cho thật sáng khoái.”

Nói xong, tay không tự giác xuất nội lực kéo lấy Ninh Bất Tịch về phía bàn ăn.

Ninh đại tướng quân bất ngờ không phòng ngự, cơ hồ lão đảo một cái, ổn định lại thân hình, âm thầm nghĩ, từ lúc bãi triều đã không thấy Hoàng đế đi ra từ Ngự thư phòng.

Vì muốn trốn hẩn mà ở Ngự thư phòng làm ổ phê duyệt một lượng tấu chương lớn đến bây giờ, xem ra Hoàng đế cũng đã đói bụng rồi.

Vì vậy hiềm khi sẵn sóc hỏi: “Sao không cho người đem điểm tâm ăn lót dạ ở Ngự thư phòng.”

Điểm tâm, còn có thể gọi ai?

Bắc có di tộc, Nam có man tử, Tiết gia thì ở phương Tây, trong triều đình Phiên vương phe phái như rừng, Hoàng đế bắt đắc dĩ nói, “Nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện.”

Y phê duyệt tấu chương luôn luôn chuyên tâm, khó bảo toàn mà biết người bưng trà rót nước không phải trình thám nhà ai.

“Về chuyện thôi binh...” Hoàng đế tâm sự nặng nề mở miệng.

“Chúng ta đã giao hẹn, bãi triều không nói chính sự.” Đại tướng quân nhàn nhã thông dong uống rượu dùng bữa, giống như làm tướng soái là “Nhất tướng công thành vạn cốt khô [3]”, không đem chuyện tiêu hao binh sự để vào mắt.

[3] một tướng soái đánh thành dẫn theo vạn bộ xương khô. Ý muốn nói, chiến tranh ắt sẽ có người chết, làm tướng quân sẽ không để mạng người vào mắt.

Nhưng Hoàng đế biết không phải như vậy, người nam nhân trước mắt này so với bất cứ kẻ nào trong vương triều càng thêm yêu quý binh sĩ.

Hẩn là người trân trọng mạng người nhất mà y từng gặp.

2. Ngọa Thập Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 2

Có thể nói là quý trọng một cách ngu xuẩn.

Ngự thiện hôm nay ngoài dự kiến ăn rất lâu, Hoàng đế y dù sao cũng cả ngày chưa dùng bữa, vả lại còn một nguyên nhân là cần phải làm lung lạc Ninh đại tướng quân.

Ninh Bất Tịch mỉm cười nhìn đế vương tôn quý nhai từ từ chậm nuốt, dường như ngại như vậy còn chưa đủ để kéo dài thời gian, Hoàng đế sau khi ăn không vô nữa thì bắt đầu liên tiếp gấp thức ăn cho Đại tướng quân.

Được Hoàng đế tự tay gấp thức ăn, người bình thường chắc chắn sẽ kinh hoàng không dám nghĩ đây là đại ân sủng ái, chối từ chẳng những vô lễ, mà còn mang tội.

Huống hồ mấy năm qua Hoàng đế dựa vào hẩn rất nhiều, đừng nói là mấy thứ tiểu tiết đó, trong chuyện đại sự, Hoàng đế còn nhường hẩn không chỉ ba phần, cho nên Ninh Bất Tịch ăn tương đối nhàn nhã.

Võ tướng quanh năm tác chiến, thể lực tiêu hao nhiều, sức ăn tự nhiên cùng đế vương hàng năm bị vây trong thâm cung, tứ chi không cần hoạt động nhiều khác nhau.

Mấy ngày trước, còn đang hành quân màn trời chiếu đất, cùng với các binh lính ăn bánh ngô uống nước lạnh.

Giờ phút này, được chí tôn hầu hạ ăn cơm, đối mặt chính là đôi đũa vàng, chén ngọc chứa đựng nhiều món ăn quý và lạ.

Chênh lệch to lớn thế này, người thường có lẽ mới nghe lần đầu.

Ninh đại tướng quân nắm binh quyền, quyền thế ngập trời, ngự trù làm sao dám đắc tội, sáng sớm nghe được tin Đại tướng quân quay về là ngự thiện ngay chạng vạng đã thêm món ăn hân yêu thích vào thực đơn.

Đã lâu không được ăn ngon Ninh Bất Tịch ngón trỏ đại động, như gió cuốn mây tan quét sạch, một bàn ngự thiện đã gần với bảy tám món nhưng hân còn chưa thoả mãn.

Hoàng đế tay gấp thức ăn cũng nhẹ nhàng thêm.

Ngữ khí cũng bắt đầu vui vẻ dụ dỗ: “Nhất định đã lâu không ăn ngon, ăn nhiều thêm một chút, gà xé phay này là món đặc biệt nhất của ngự trù, biết người thích ăn nên đã chế biến ra đây.”

Cho đến vô lực: “Có đủ hay không vậy, có muốn ta gọi nội thị đến ngự thiện phòng đưa lên thêm vài món thức ăn hay không?”

Đáy lòng lại đem Ninh Bất Tịch mắng đến cầu huyết lâm đầu.

Đường đường là Hoàng đế, gấp cho hân ăn suốt ba canh giờ đó!

Đến heo còn không có tham ăn như vậy!

Hoàng đế một bên gấp thức ăn, một bên cảm thấy may mắn, cũng may Đàn Kiếm chuồn mất, bằng không ở đây thêm một thiếu niên đang tuổi dậy thì thì một bàn đồ ăn này tuyệt đối không đủ cho hai người bọn họ.

Đến lúc đó lại đánh nhau ầm ĩ.

Đánh nhau thì Đàn Kiếm phải che dấu thân thủ, Ninh Bất Tịch thì kiêng dè đối phương tuổi nhỏ, dưới tình huống song phương không xuất hết toàn lực, cuối cùng cũng không có xảy ra chuyện gì lớn.

Nhưng tốt xấu gì đây cũng là Triều Dương Cung, hai nam nhân vì một bữa cơm mà làm trò trước mặt y, như đang đùa giỡn ở ngoài đường, thật sự làm cho y cảm thấy người làm Hoàng đế này chẳng có chút tôn nghiêm nào.

Có lẽ lúc trước bảo giảm ngự thiện là sai lầm rồi.

Hoàng đế gờ đũa, sâu sắc kiểm điểm bản thân.

Nửa ngày, Ninh Bất Tịch đối diện cuối cùng cũng tể xong ngũ tạng, Hoàng đế xoa nhẹ cổ tay mỗi nhừ, đứng dậy rời bàn, đi về phía dục trì.

Chưa đi được nửa đường, thân ảnh cao lớn anh tuấn đã nhanh chóng đuổi theo, bị cánh tay dài mạnh mẽ ôm lấy, nhiệt khí phun đến bên tai, nói nhỏ, “Cùng nhau?”

“Người không phải đã tắm rồi sao?” Bên cạnh rõ ràng truyền đến một mùi hương thanh thanh, Hoàng đế dùng sức thoát khỏi xúc tu luôn làm mình rùng mình, phần nộ nói, “Một ngày cũng đã chờ được, bây giờ chỉ có mấy khắc nữa cũng không được?”

Nam tử cao lớn sau lưng đồng ý gật đầu: “Có lý, chờ thêm một chút cũng được.”

Nói xong, như y mong muốn, rất hợp tác buông tay xoa người quay về.

Nhưng y biết, tên này không phải là người sẽ dễ dàng thỏa hiệp!

Hoàng đế nghi ngờ quay đầu lại đánh giá bóng lưng Ninh Bất Tịch.

Mà quả thật, Ninh đại tướng quân không hề quay đầu lại thẳng hướng mà đi.

Chẳng qua vừa đi vừa nói thầm: “Chờ một khắc cũng không sao, bắt quá làm thêm ba lần là được rồi.”

Để lại Hoàng đế phía sau nhất thời đi cũng không được, mà không đi cũng không được, sắc mặt bắt đầu trở nên rất khó coi.

Do dự một lúc, mắt thấy thân ảnh Ninh đại tướng quân sắp sửa biến mất ở góc rẽ hành lang, nghĩ đến tình cảnh bi thảm ngày mai không dậy nổi, Hoàng đế không cam lòng gọi, “Vẫn là cùng nhau tắm đi!”

Xa xa, thanh âm Ninh Bất Tịch rõ ràng đang cười trộm truyền đến, “Nhưng mà vi thần đã tắm xong rồi.”

Tên gia hỏa này được tiện nghi còn khoe mẽ!

Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi, mặt tái xanh, “Trẫm lệnh cho người theo trẫm tằm.”

Ngữ khí của y nghe cứ như hôn quân đang cưỡng bức dân nữ >_<>

Hoàng đế u buồn nhớ tới ý kiến buổi chiều hơn phân nửa đều là lời khuyên “Gần hiền thần, xa gian nịnh”, ám chỉ quan hệ vua tôi không bình thường của bọn họ phải nhanh chóng dừng lại.

Đây là việc y có thể định đoạt sao?

Nhìn tình huống trước mắt, nếu mấy lão già cổ hủ đi ngang qua nghe được ý chỉ của y, cũng sẽ không đem tội danh quyền rũ quân vương lên người Ninh Bất Tịch, mà là đáy lòng đem mũ hôn quân chụp lên đầu của y.

Hoàng đế càng nghĩ càng không cam lòng, tức giận dậm chân bước đi, căn bản không muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đắc chí điên cuồng của tiểu nhân Ninh Bất Tịch.

Đi chưa được mấy bước, hơi thở ầm ập lại lần tới, Ninh đại tướng quân chặn ngang ôm lấy Hoàng đế, mỉm cười nói, “Vi thần tuân chỉ.”

Không kịp đỏ mặt, Hoàng đế đã bị thanh âm tuân chỉ lần thứ hai khơi lên buồn bực, cái tên ngày thường lúc nào cũng làm trái lời y, ở phía sau lại luôn mang thánh chỉ ra trêu đùa y.

“Người có thể không cần tuân chỉ.” Hoàng đế lãnh đạm mở miệng, “Số lần người kháng chỉ ít lắm sao?”

“Bệ hạ sao lại nói lời ấy? Vi thần luôn trung thành và tận tâm đối với quốc gia, bệ hạ chẳng lẽ còn không biết?” Ninh Bất Tịch trả lời nhàn nhã như xưa.

Mặc dù là nói thật, Hoàng đế vẫn cảm thấy bực mình như trước.

Cũng bởi vì biết người này luôn trung thành với quốc gia.

Đôi mắt gần ngay trước mắt, ý cười dạt dào, ánh mắt dịu dàng như có thể chảy ra nước, nhưng không ai biết, nếu có ai ngăn cản tín niệm của hắn, người nam nhân này có thể trở thành cực kỳ tàn khốc.

Đúng vậy, Ninh Bất Tịch có một tín niệm[1] sâu sắc và cố chấp.

[1] niềm tin; lòng tin

Hắn gần như cảm thù Hoàng thất một cách ngoan cố, cảm hận quyền quý, trong mắt hắn xem ra, Hoàng đế cũng vậy mà quan lớn cũng thế, đều là sâu mọt của quốc gia, là con đĩa hút máu dân chúng bần cùng khốn khổ, là một đám chuột cần khẩn cấp tiêu diệt nhưng không cách nào thực hiện được.

Người nam nhân này xuất thân từ dân gian, đã quen tính lỗ mãng, trong triều đình căn bản khinh thường đám quan to quý tộc lá mặt lá trái[2] mà trong mắt người bình thường cao quý không thể chạm tới.

[2] giả tạo hay lật lọng

Hắn dứt khoát vạch trần sự dối trá tham lam của bọn họ, dùng ngôn từ sắc bén cùng ngữ khí cười nhạo khiến rất nhiều vị hiển quý [3] bị bẽ mặt.

[3] thời xưa chỉ việc được chức tước cao

Nếu không phải nắm được binh quyền, Hoàng đế tin tưởng, không cần chờ đến lúc bãi triều Ninh đại tướng quân đã bị tập thể quần thần dùng nước bọt nhổ cho chết đuối.

Cho dù hắn là đệ nhất cao thủ vương triều, cũng trốn không thoát vận mệnh chết không toàn thây.

Lúc thượng triều thì Ninh Bất Tịch sẽ cùng mọi người dựa theo thanh âm của thái giám mà chấp tay quỳ gối.

Lúc đó, cao ngạo cũng phải cúi đầu, thân hình cao lớn phủ phục trên mặt đất, đây là tư thế đầy hèn mọn phục tùng.

Hoàng đế lại không vì vậy mà đắc ý chút nào.

Vì sự kiên định thẳng thắn trong mắt người nam nhân này, y hiểu rõ, hẳn là quỳ gối trước quốc gia này, không phải quỳ Hoàng đế.

Chẳng qua là Hoàng đế ngồi trên long ỷ, trên danh nghĩa là đại biểu quốc gia mà thôi.

Giống như, mấy bức tượng phật nhìn chân thật trong chùa trong miếu, biết rõ thần Phật cao cao tại thượng không ở nhân gian, trước mắt chẳng qua là một đồng đất đá sơn khắc làm thành tượng, các tín đồ vẫn như trước sẽ thành kính bái lại, là bởi vì, bức tượng đại biểu sự tồn tại của thần linh.

Hoàng đế, ở trong mắt người nam nhân này, bất quá cũng chỉ là bức tượng thần được nặn lên bằng đất sét mà thôi.

Cái gì mà Chân Long Thiên Tử, phụng thiên thừa vận, gì gì đó, ở trong mắt Ninh đại tướng quân, toàn bộ đều là phân chó.

Hoàng đế lúc còn trẻ được Hoàng gia giáo dục nhiều năm, tự cao tôn quý, không phục tranh cãi, “Trẫm nhận mệnh của trời, thân phận khác biệt, không thể nói giống như thường nhân.”

“Có cái gì khác? Nhận mệnh trời rồi người bị người ta chém một đao sẽ không chảy máu? Hay là không ăn không uống cũng không đói chết?”

Khi đó còn còn trẻ, hai người cả ngày cãi nhau, không bao giờ hòa thuận, tính nhẫn nại của Ninh Bất Tịch không như hiện tại mà vô cùng tệ hại, nói chuyện không chút khách khí, “Chân Long Thiên Tử thì giỏi lắm sao? Còn không phải bị ta đè dưới thân sao? Trời cao mà người nhận mệnh ở nơi nào? Sao lúc người kêu gào cầu xin tha không chạy tới cứu người?”

Đêm đó, Đại tướng quân liền tự thể nghiệm chứng minh Hoàng đế tôn quý cùng thường nhân không gì khác nhau.

Không chịu nổi dục vọng dày vò, mệt mỏi ngất đi, cũng đau tới mức bật khóc.

Hoàng đế cảm thấy rất khuất nhục, bởi vì thời kì thiếu niên, lòng tự trọng tự tôn quá cao, một việc nhỏ cũng đủ đánh tan tất cả nhục khí của y.

Lâu dài, ngày ngày ở giữa triều chính rối loạn cùng Ninh Bất Tịch cười nhạo, y dần dần học được cách chân chính che dấu cảm xúc.

Lâu ngày ở chung, cũng dần dần hiểu rõ tính cách của nhau, cho nên sau vài năm quen biết không nóng không lạnh, quan hệ dần dần ấm lên, dù không giống như quan hệ quân thần trong truyền văn, nhưng cũng mật lý điều du, ít nhất cũng miễn cưỡng xưng được tụng tương kính như tân [4].

[4] tôn trọng nhau

Nhưng mà chỉ dừng lại ở đó, bóng ma lúc còn thiếu niên bị cười nhạo quá mức khắc sâu, khiến cho Hoàng đế không thể chân chính đem Đại tướng quân đặt ở trong lòng.

Mặc dù dưới đáy lòng y không phải không thừa nhận, những năm gần đây nếu không có Ninh Bất Tịch hỗ trợ, để vị Hoàng đế này đã sớm rơi vào tay người khác, ước chừng kết cục cũng sẽ không tốt hơn mấy.

Trong dục trì hơi nước bốc lên mờ mịt.

Hoàng đế hai mắt mơ màng, đắm chìm trong chuyện cũ, luôn có vẻ mất tập trung.

Ninh Bất Tịch đương nhiên cũng không phải người dễ đối phó, hẳn cảm thấy không đến mức phải để bụng chuyện Hoàng đế chẳng lúc nào nghĩ đến cảm nghĩ của đối phương.

Xa cách hơn một năm trời, hẳn càng có chuyện muốn làm hơn.

Hoàng đế mơ mơ màng màng ở trong lòng Ninh đại tướng quân để cho hắn ôm đi tắm rửa, áp dưới thân hôn nóng bỏng triền miên.

Vận động kịch liệt khiến cho không chỉ long sán, mà phẳng phất như cả tấm cung đều lay động, các cung nữ ngoài cửa xấu hổ tránh đi.

Mà người trong cuộc, Hoàng đế từ đầu đến cuối đều luôn thất thần.

Cho đến lúc vượt qua giới hạn có thể chịu được, Hoàng đế trong lúc khốn khổ thở dốc kháng nghị, “Người gạt ta, sao nói chỉ làm ba lần thôi?”

Ninh Bất Tịch ngừng một chút, cười rung cả lồng ngực, khiến cho Hoàng đế đang kề sát bên của hắn mẫn cảm run rẩy một trận, “Ta có nói tối nay sẽ làm tới khi nào sao?”

Hoàng đế bị người ôm chặt, cảm tức không thể nói, không thể không bị Đại tướng quân cầm dục một năm ở trên giường quay cuồng cả buổi tối.

Đến lúc mơ màng không chịu nổi nữa mà thiếp đi thì y mới chợt nhớ tới, trong lòng nổi lên nghi hoặc, người kia, sẽ không phải là đang trả thù chuyện lúc lâm triều mình quả quyết phản đối đề nghị ngừng chiến đi?

3. Ngọa Thập Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 3

Ninh Bất Tịch quanh năm dẫn binh, đã theo thói quen trong quân đội gà gáy ba tiếng là bắt đầu tập luyện, kiếp sống nhiều năm tòng quân khiến cho hắn dường thành thói quen thức sớm.

Bởi vậy, dù cùng Hoàng đế triển miên hơn nửa đêm, nhưng trời vừa sáng, Đại tướng quân vẫn đứng giờ từ trong mơ tỉnh lại.

Đứng ở ngoài Triều Dương Điện luyện kiếm một lúc, bỗng nhiên thấy tinh thần vô cùng sảng khoái.

Ninh Bất Tịch quay về Điện thì gặp được Đan Kiếm đang cầm một chồng tấu chương đến cho Hoàng đế. Hắn có ý muốn thử xem thân thủ thiếu niên, thừa dịp tấu chương chất cao như núi chặn tầm mắt đối phương, Đại tướng quân ác ý vươn chân ra. (Đậu: Ai muốn hình dung ra dáng vẻ Đan Kiếm thì trang mục lục hình quyển 2, em áo đỏ chính là em.)

Thiếu niên thanh tú quả nhiên như hắn mong muốn, vấp một cái lão đảo.

Bị ngáng đường Đan Kiếm phi thường không vui, họ Ninh càng ngày càng hung hăng càn quấy, không cho hắn biết tay thì thật nhẹn không được cơn tức này, nghĩ mình cùng Hoàng đế kia giống nhau dễ khi dễ sao?

Đang muốn động thủ, thiếu niên lại nhớ tới dặn dò của Hoàng đế, ở trước mặt người ngoài trăm triệu lần phải thu liễm.

Thân thủ hắn nhanh nhẹn, phản ứng lại nhanh, thấy đứng vững chẳng có gì vui, lập tức xoay người biến chiêu.

Thế là chồng tấu chương đổ ập xuống, chồng tấu chương cao che khuất nụ cười trả đũa của Đan Kiếm, hoàn toàn đổ ập xuống người Đại tướng quân.

Ninh Bất Tịch nhất thời không đoán được thiếu niên sẽ thật sự bị vấp, còn thừa cơ xoay người, hắn không kịp phản ứng, quả nhiên bị đè trên mặt đất.

Thành công trả thù, dục thịt này chất lượng không tệ nha.

Đan Kiếm vui vẻ vỗ vỗ y phục đầy bụi, từ trên người Đại tướng quân đứng lên, bắt đầu nhặt lại các tấu chương rơi tán loạn trên mặt đất.

Ninh đại tướng quân gượng cười đứng dậy, nghĩ thầm không biết vị Hoàng đế này ở đâu tìm được tiểu quỷ hiếm có thế này, cũng không biết Hoàng đế cho hắn ăn mè được gì mà trung thành và tận tâm đến người khác giận sôi gan.

Hoàng đế không thích hắn cũng sẽ không biểu hiện rõ ra ngoài, trở ngại quyền thế khiến y không thể có động thái gì.

Còn ở trong mắt thiếu niên này, lại đầy khí thế ngỗ nghịch, cũng không làm chuyện gì sau lưng hắn, chẳng qua là ba lần bốn lượt ở trước mặt Hoàng đế gây sự với hắn, xem như thay Hoàng đế trả thù, cũng không

biết có phải được cao nhân chỉ điểm gì hay không, hành động đập phá lúc mới bắt đầu ngày thơ đến buồn cười, dần dần trở thành chuyện khiến Ninh Bất Tịch dở khóc dở cười.

Hoàng đế luôn đứng ngoài cuộc nhìn thiếu niên thanh tú này, thường là vẻ mặt dung túng, thỉnh thoảng Ninh Bất Tịch thật sự bị chọc tức, Hoàng đế ngược lại không cho là đúng, ánh mắt còn rõ ràng khinh thường hẳn so đo với một đứa trẻ.

Tĩnh tâm suy nghĩ lại, Ninh Bất Tịch hoài nghi không chỉ một lần hai chủ tớ đang thông đồng với nhau, khổ nỗi hai người quá ăn ý, hẳn từ đầu đến cuối không tìm nhược điểm.

Lại nói, Đại tướng quân dù sao cũng không phải người xấu, nghe đầu Đàn Kiếm xuất thân hàn vi [1], nên ở sâu trong nội tâm hẳn vẫn đem trở thành đệ đệ của mình mà đối đãi, vì vậy dù biết bị đối phương đùa dai mình, vẫn ngồi xuống giúp hắn nhặt lại tấu chương.

[1] khó khăn, bần hàn

Tấu chương rơi rải rác khắp mặt đất, chữ chi chít trên các quyển bị mở ra, Ninh Bất Tịch vốn không có gì hứng thú gì với triều chính, cho nên chỉ là liếc mắt nhìn một cái rồi liền khép lại.

Chính là trong lúc thoáng nhìn, hắn phát hiện ra chỗ kỳ quái, cái này vốn là tấu chương, lại viết một bài hịch văn!

Chỉ thấy trên phần tấu chương bán mở, khúc đầu viết rõ ràng:

Thần nghe đế giả cùng sư xử, vương giả cùng hữu xử, phách giả cùng thần xử, vong giả [2] cùng dịch xử. Bệ hạ cần thận trọng lựa chọn thần tử mà thân cận, đấy mới là hướng trường trị cửu an [3].

[2] người chết

[3] ổn định và hoà bình lâu dài

Kể Ninh tướng quân này, phản Tiên vương lại từng làm thổ phỉ. Xuất thân dân dã, tính tình lỗ mãng khiếm nhã, ý vào công trạng mà kiêu ngạo, mặc dù đã quy thuận vương triều mười năm, nhưng vẫn không thật sự thần phục, xuất nhập cung vua như vào chỗ không người, bệ hạ không nên dung túng...

Phần phía sau thì nói lưu loát phong phú, liệt kê đủ loại tội trạng của Ninh đại tướng quân, cùng với thỉnh cầu Hoàng đế nghiêm khắc xử trí, để an ủi tiên đế trên trời cao, bảo vệ cơ nghiệp nghìn đời của vương triều.

Ninh Bất Tịch giễu cợt cười một tiếng, nhìn lạc khoản, quả nhiên là Mẫn Vương An đứng đầu trong Lục Đại phiên vương ở triều đình, là bút tích của Lễ bộ Thượng thư Vũ Văn Oát, đến lý gián quan hệ mật thiết của hắn và Hoàng đế.

Đại tướng quân đọc lướt nhanh, một bài hịch dài đọc không đến nửa nén hương đã xong, trong lòng cực kỳ khó chịu, rồi lại rầu rĩ vì không phát tiết được.

Bởi những tội trạng này liệt kê chi tiết, thể nhưng hoàn toàn là thật, cầm trong tay, lật trái lật phải, nhìn kỹ thật kỹ cũng không moi ra được một chỗ giả họa.

Ninh Bất Tịch vì vậy mà thật sự bội phục người soạn ra tấu chương này, cách hành văn hoa lệ, tin tức thật là chân thật, Vũ Văn Oát là một nhân tài nha!

Tiện tay mở ra một tấu chương khác, nội dung đại để giống nhau, phần đầu vẫn như cũ là:

Thần nghe thấy đại thần rất trọng giả quốc nguy, tả hữu thái thân giả thân nguy, cổ từ cổ chí kim. Nay trấn quốc Đại tướng quân nắm giữ trọng bin, lúc chiến nguy lại không phụng chiếu mà quay về, hành động kém cỏi, tội trạng liên tiếp, coi rẻ vương quyền, rõ ràng rành, bệ hạ phải trị tội răn đe, há lại có thể làm trái ngược, không chỉ trừng trị mà trái còn ngênh đón miễn triều, thật không phải đạo làm vua...

Nét chữ cứng cáp lên án, chứng tỏ người khởi tấu lắm nhiên chính nghĩa.

Ninh Bất Tịch buồn cười, rất nhanh lật xem toàn bộ tấu chương.

Một chồng tấu chương thật dày, tám chín phần mười là thượng tấu buộc tội hắn, vả lại toàn là sự thật, không có một cuốn nào vu oan giá họa cho hắn.

Chỉ có một tấu chương tin tức hơi kém cỏi, lên án Ninh Bất Tịch trộm vào cung xem trộm cơ mật triều đình. Trước đây, Ninh đại tướng quân căn bản cùng triều đình không có quan hệ, ai rảnh mà đi xem lên cơ mật, nhưng hiện tại hắn là đang xem tấu chương công khai, tội danh này xem như cũng được thành lập.

Chỉ có vài quyển không buộc tội hắn đến từ Tiết gia, Tiết gia đời đời thế hệ ở thung lũng tây, thế lực gia tộc rắc rối phức tạp, có nhiều đệ tử xuất sắc, nhiều thế hệ được chức quan lớn.

Khí hậu thung lũng phía tây ôn hòa, đất đai phì nhiêu, được xưng là kho lúa của thiên hạ.

Tiết gia là gia tộc lớn nhất nơi đó, mặc dù trên danh nghĩa không phải phiên vương, nhưng cũng chẳng thua kém gì phiên vương, lại có thêm Tiết gia Đại công tử tính cách nhanh nhẹn hoạt bát tài hoa, ở trong triều mọi việc đều suôn sẻ, ai mà không bán cho y vài phần mặt mũi, ngay cả Ninh Bất Tịch là loại người xem quyền quý như cặn bã, cũng thật sự không muốn chạm tới y.

Mấy tấu chương này đều do Tiết Khải Chi tự tay viết, nói rằng chiến sự với Bắc di triều miên một năm, thung lũng năm trước khô hạn thiếu thu, lương thu không đủ để chi, thỉnh cầu Hoàng đế can nhắc.

Phía Tây năm trước có khô hạn hay không Ninh Bất Tịch không biết rõ, nhưng ít ra hắn biết một điều, cho dù thung lũng ba năm thất thu, chiến sự liên tục ba năm, nhưng riêng kho lương trữ của Tiết gia cũng đủ giúp triều đình chống đỡ.

Hiện giờ Tiết Khải Chi chủ động đến kể khổ, không còn nghi ngờ gì nữa là muốn bảo tồn kinh tế gia tộc, Hoàng đế không hiểu mới lạ.

Nhưng hiểu thì hiểu, Hoàng đế cũng không thể không nể mặt mũi Tiết gia, nếu không mọi người trở mặt, Tiết gia không ủng hộ triều đình mà đi ủng hộ phiên vương, cũng đủ làm Hoàng đế đau đầu một trận.

Xem ra chiến sự này Hoàng đế không muốn ngừng cũng phải ngừng.

Giúp Đoàn Kiếm nhật tấu chương xong, Ninh Bất Tịch cùng thiếu niên đi đến ngự thiện bàn của Hoàng đế dùng điểm tâm sáng.

Không có Hoàng đế ở bên, thiếu niên tú mỹ hay làm trò với hắn cũng khó có khi im lặng, không nháo không ồn ào.

Chính là bộ dáng cợt cợt thâm nhiên này, khiến trong lòng Ninh đại tướng quân cảm thấy không phải.

Nói đến coi rẻ vương quyền, tiểu quý này cũng đâu khiêm nhường a, vậy mà nhiều tấu chương như vậy, hết quyển này đến quyển khác, lại không có quyển nào buộc tội hắn, sao lại lạ như vậy?

Ninh Bất Tịch xoa xoa cằm, chủ động mở miệng, “Tiểu quý, lính của ngươi luyện thể nào rồi?”

Một năm rưỡi trước Đoàn Kiếm đến bên cạnh Hoàng đế, Hoàng đế tuyên bố thiếu niên này nhiều năm nằm vùng ở địch quốc, lập công lớn, bởi vì tuổi còn quá nhỏ nên tạm phong làm Đô Thống, phụ trách diễn luyện đóng quân ở Kinh thành.

Đô Thống kinh thành nghe vô cùng vang dội, nhưng thật ra cũng là một củ khoai lang phồng tay.

Từ lúc Hoàng đế cầm quyền, quanh đi quẩn lại đã đổi mấy thời Đô Thống, chỉ sợ mười ngón tay cộng lại, vẫn không tính xong.

Bởi vì thế lực phiên vương lớn, thế cục rối loạn, trong kinh thành gian tế vô số, trong quân đội không biết đã bị gài vào bao nhiêu gian tế, thường phát sinh chuyện, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Một năm rưỡi trước khi Đoàn Kiếm nhậm chức, cũng có rất nhiều người mang tâm tình chờ xem kịch vui, xem Hoàng đế tìm được người nào tài năng để chống đỡ thế trận loạn cục này?

Một thiếu niên mảnh mai thanh tú như vậy, không hảo hảo để ở nhà dạy dỗ, mà lại cho ra lĩnh binh, thật sự là phung phí của trời a!

Mọi người ôm tâm tình xem cuộc vui, kết quả không tới vài ngày sau, cảm những người đó liền rút xuống.

Chỉ thấy trong quân đội mặc mình kỳ diệu đã xảy ra mười mấy trận hỗn chiến, nghe nói đánh chết không ít người.

Đô Thống tân nhiệm nhận được tin vô cùng tức giận, tuyên bố không có quy củ không ra quy cách, không có kỷ luật không ra quân đội, ra lệnh một tiếng, danh chính ngôn thuận đem các gian tế đang hỗn chiến bằng binh khí toàn bộ trục xuất khỏi quân doanh.

Số người bị đuổi không nhiều cũng không ít, lại đúng lúc dọn sạch gian tế.

Đám phiến vương lúc này mới tỉnh ngộ, bọn họ đã xem thường vị thiếu niên có bề ngoài yếu đuối này.

Buộc phải tập hợp lại, phái người trà trộn vào, chính là không biết tại sao, những tên mình phái xâm nhập vào thường chẳng được mấy ngày, đã bị các loại tội trục xuất ra.

Nhóm Phiến vương rốt cục hiểu rõ vị bên cạnh Hoàng đế này thật sự có chút tài năng, xem ra chuyện thiếu niên này nằm vùng nhiều năm ở địch quốc lập công lớn, không phải là do Hoàng đế bịa ra để phong quan.

Nhóm phiến vương bị cản trở bắt đầu thám thính về lai lịch thiếu niên này, nhưng kỳ quái chính là, dùng mọi thủ đoạn cũng không thể thám thính được một chút gì, ngược lại người được phái đi thám thính tin tức đều chết một cách thần bí.

Chúng Phiến vương bắt đầu kinh hãi, yên phận được một thời gian.

Lúc đó Ninh Bất Tịch đang xuất chinh đánh Bắc di, Hoàng đế và Đàn Kiếm giết không ít người, mùi máu tanh trên người khó mà che được.

Không có Ninh đại tướng quân trấn thủ kinh thành, mọi chuyện cuối cùng cũng yên ổn một chút.

Đàn Kiếm vừa im lặng ăn cơm vừa nghĩ đến các chuyện vặt vãnh trong quân đội, không thêm quan tâm đến Ninh đại tướng quân quyền thế ngấp trời, thoát nhìn giống như còn đang tức giận vì Ninh Bất Tịch cố ý ngáng chân hắn.

Ninh Bất Tịch cũng không thêm để ý, thật ra hắn cũng có chút thích thiếu niên tài giỏi này, trên người đứa nhỏ này, không có mục khí [4] của bọn quyền quý, lại còn có một chút khuyết thiếu khí kiên quyết lúc Hoàng đế còn trẻ.

[4] mục khí: “mục” – mục nát. hủ bại, “khí” – khí tức

Hắn chỉ lo thương thức thiếu niên mà hoàn toàn không nghĩ tới, toàn bộ nhuệ khí của Hoàng đế chính là bị hắn trong lúc vô tình dùng mười năm mài rũa, sở dĩ thiếu niên trước mắt làm hắn có hảo cảm là vì hắn thấy thiếu niên này cực kỳ giống thời điểm Hoàng đế còn trẻ.

Đại tướng quân cơm nước xong, thấy thiếu niên còn đang ăn như hổ đói, không muốn quấy rầy hắn, lặng lẽ nhận lấy toàn bộ tấu chương, trở về tẩm thất của Hoàng đế.

Bên trong tẩm thất, Hoàng đế vẫn nắm chặt lấy chăn, vẻ mặt đang ngủ vẫn phờ phạc bị như trước làm Ninh Bất Tịch thật sự thấy buồn cười, nhin không được lại muốn trêu chọc.

4. Ngọa Thập Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 4

Ninh Bất Tịch bế Hoàng đế từ trên long sàn lên, đi tới bể ôn tuyền đêm qua hai người đã ngâm.

Các cung nữ trong Triều Dương Điện cúi đầu mang về bận rộn vội vàng vàng từ bên cạnh hắn nối đuôi đi qua, không ai có gan chạm vào Đại tướng quân có quyền uy khuynh triều này.

Áo ngủ bằng gấm thêu kim long dài chạm đất, Ninh đại tướng quân ôm một nam nhân cao gần bằng hắn mà đi, lại không có cảm giác cổ hết sức chút nào, chỉ cảm thấy Hoàng đế tựa hồ so với đêm một năm trước hắn xuất chinh ôm rõ ràng gầy đi một vòng.

Trong lòng cũng hiểu được, đây hoàn toàn là do mệt mỏi, không có hắn và quân đội ở kinh thành trấn thủ, Hoàng đế càng tốn nhiều tinh lực để khống chế đám phiến vương rục rịch.

Nếu không chỉ riêng chính sự, cũng không đến mức đem Hoàng đế mệt thành như vậy.

Hắn rất nhanh đi đến nơi muốn đến, Hoàng đế vẫn chưa tỉnh, trong lúc ngủ mơ màng vẫn chấp nhất túm chết lấy tấm chăn, y sợ trong lúc ngủ không cẩn thận để tuột xuống, dưới áo ngủ bằng gấm chính là thân thể trần như nhộng, nếu áo ngủ cũng chần rớt xuống cùng lúc, Hoàng đế tuyệt đối sẽ vô cùng mất mặt.

Tuy rằng Ninh Bất Tịch không thích quyền quý lại nghiện trêu chọc Hoàng đế, nhưng dù sao ở trong cung mười năm, ở đã lâu ít nhiều gì cũng cảm tình với Hoàng đế, loại việc quá mức khiến Hoàng đế mất hết mặt mũi hẳn thật sự làm không được.

Nước trong dục trì là nước suối ôn tuyền từ phía sau núi dẫn vào, một năm bốn mùa đều nóng ấm, mùa hè ngâm lâu dễ bị cảm nắng, Ninh đại tướng quân tự tin thể lực hơn người, lúc hè nóng bức thường xuyên kéo Hoàng đế sau khi phê xong một đồng tấu chương mệt nghỉ đến ngâm, sau đó đợi lúc Hoàng đế ngâm đến ngất đi chiếm tiện nghi đối phương.

Lúc này là trời đông giá rét, mà Hoàng đế lại quá mê ngủ, là cơ hội thứ hai cho âm mưu của Đại tướng quân thực hiện được.

Ninh Bất Tịch mỉm cười ngồi xổm xuống bên cạnh ôn tuyền, nhẹ chân nhẹ tay đặt Hoàng đế đang bọc trong chăn bỏ vào trong nước.

Hoàng đế vốn ngủ rất ngon, lúc được Ninh Bất Tịch ôm đi ở hành lang uốn khúc thì y đang mơ thấy mình nằm giữa một con thuyền, trôi dạt trên đại dương xanh biếc, thuyền độc mộc nhỏ nhấp nhô theo sóng, thoải mái dễ chịu, làm cho y cứ muốn ngủ mãi không dậy như vậy. Nhưng đột nhiên ngay lúc đó, con thuyền không biết xảy ra chuyện gì mà lật ngang, Hoàng đế đang ở trong mộng cả kinh, nhện không được thất thố bắt đầu giãy dụa.

Ninh Bất Tịch bên cạnh nhìn thấy hoảng sợ, hắn không ngờ Hoàng đế như vậy mà còn có thể ngủ, đã cho y ngâm mình trong nước ấm, còn không chịu tỉnh lại.

Tấm chăn hút nước chìm xuống dưới, Hoàng đế lại bị bọc bên trong, hai mắt lại không mở ra, vì vậy hai vai dần dần chìm ngấm vào trong dục trì.

Ninh đại tướng quân đành ở dưới đáy lòng nguyên rửa trên thiên hạ lại có kẻ ngốc tới mức chết đuối trong bồn tắm, đành nhảy xuống ôn trì, kéo Hoàng đế từ dưới nước lên.

Chỉ cần không phải người chết, tai mắt mũi miệng bị nước vào đều biết dùng lực giãy dụa muốn sống, Hoàng đế ba chân bốn cẳng đạp tung chăn, hai tay theo bản năng sờ soạng chung quanh tìm vật chống đỡ, định bắt lấy cái gì đó để trôi lên.

Người đang ngủ say bất ngờ tỉnh giấc, trong lúc đó nhất thời thường không biết mình đang ở đâu, Hoàng đế cũng không ngoại lệ, mơ thấy mình chìm trong nước, tỉnh lại xung quanh vẫn là nước, ác mộng trở thành sự thật.

Tuy rằng Hoàng đế cá tính mạnh mẽ, nhưng lúc nửa mê nửa tỉnh bản năng cầu sinh khiến con người yếu đuối, cho nên một khi tìm được một vật cứu mạng, liền không tự chủ được ôm chặt lấy.

Trong lúc mơ màng, đỉnh đầu truyền đến tiếng cười trầm thấp: “Khó có lúc được bề hạ nhiệt tình yêu thương như vậy, vì thần liền không khách khí.”

Bàn tay to nóng rực từ phần eo hướng lên trên, rồi lại vuốt xuống, Ninh Bất Tịch một tay giữ vai Hoàng đế, còn cái tay để trống kia không an phận dao động khắp nơi, ở những chỗ mẫn cảm của Hoàng đế lưu luyến không đi.

Hoàng đế nửa mê nửa tỉnh tiếng rên phá lệ mê người, nguyên bản Ninh Bất Tịch chỉ muốn trêu chọc y, đến cuối cùng lại bị khơi gợi lên dục vọng.

Cúi đầu xuống, hôn lên hai cánh môi mềm nhẹ vì hơi nóng mà càng thêm diễm lệ đỏ tươi, duyên hấp một lúc lâu, đối phương không giống như lúc thường, không phản kháng, cũng không lùi bước, làm cho Ninh Bất Tịch có một loại cảm thụ mới lạ.

Phảng phất như một hồi chiến tranh, kẻ địch không uất ức mà xin hàng, cũng không phải không biết dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, mà là sau khi thoát khỏi thế trận hiểm trở lại chủ động rút quân năm mươi dặm, để một mình hấn ở trên bình nguyên chỉ huy tiến quân thần tốc, đây là loại cảm giác cực kỳ thích ý.

Ninh Bất Tịch đắm chìm trong dục vọng ngọt mê ly, cánh tay nguyên bản đang giữ Hoàng đế bắt đầu dò xét đi xuống, kết quả, Hoàng đế cũng theo tay hấn lần thứ hai trượt xuống nước.

Đại tướng quân cả kinh, vội vàng dùng hai tay nâng Hoàng đế ra khỏi mặt nước.

Lúc này mới phát hiện, từ đầu đến cuối, Hoàng đế căn bản không có tỉnh lại.

Cười khổ đem thiên hạ chí tôn từ trong ôn tuyền ra, quan sát tỉ mỉ, trên hàng mi của Hoàng đế có dính những hạt nước nho nhỏ, dưới đôi mắt là hai vành mắt đen sì, đây là chứng cứ lâu ngày không được ngủ ngon.

Hoàng đế thì ra phải vất vả như vậy.

Ninh Bất Tịch cảm khái rất nhiều, ôm không buông tay.

Cẩn thận dùng khăn lau khô thân thể ướt sũng của Hoàng đế, Đại tướng quân mang y phục cần thay đến giúp Hoàng đế mặc lên, thở dài một hơi, không quan tâm ngoại bào của mình còn ẩm ướt, ôm Hoàng đế trở về tẩm cung.

Cẩn thận dịch góc chăn cho Hoàng đế, Ninh Bất Tịch lắc đầu rời khỏi Triều Dương Điện, quyết định đi luyện tập binh sĩ của hấn, giết thời gian.

Trên giường rồng, chân trước Đại tướng quân vừa rời đi, chân sau liền thấy Đàn Kiếm liền vọt vào tẩm cung.

“Bệ hạ, người đã tỉnh chưa?” Thiếu niên nhìn vành mắt đen của thiên hạ chí tôn, nhỏ giọng hỏi thăm.

“Chuyện gì?” Hoàng đế miễn cưỡng mở mắt ra, trong mắt sáng vô hạn, nào có nửa điểm buồn ngủ.

Đàn Kiếm chìa chìa một chồng tấu chương thật dày: “Sáu phiên cùng Tiết gia dâng tấu chương, lấy Mẫn Vương cầm đầu, ý tứ của họ là hi vọng triều đình có thể tiếp tục đánh tiếp trận Bắc Di này, còn nói Bắc Di ở biên cảnh gây rối nhiều năm. Mười năm trước đây còn cấu kết với ca kỹ mưu hại Tiên đế, bệ hạ kể vị nhiều năm chăm lo việc nước, dân giàu nước mạnh, lần này chính là giúp Tiên đế báo thù, là thời cơ tốt nhất, vạn lần không thể bỏ qua.”

Hoàng đế trầm ngâm nửa ngày, chờ nội thị bên ngoài tẩm cung giả vờ lau chùi các cột trụ trong cung rồi khỏi, mới cười lạnh nói, “Xem Trẫm là con nít ba tuổi sao? Nhìn không ra ý đồ của bọn họ? Biên cảnh Bắc Di cách đất phong sáu phiên gần nhất, bắt Ninh Bất Tịch liều một sống một chết, để giữ cho đất phong bọn hấn bình an rồi suy yếu quân lực triều đình, nghĩ thật hay! Lá gan bọn hấn không nhỏ, dám mang Tiên đế ra dọa Trẫm, không sợ Trẫm hỏi tội bọn hấn mười năm trước không mang binh tới cứu viện triều đình sao?”

Đàn Kiếm trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên nói, “Bệ hạ, quân đội của triều đình, binh sĩ của Ninh Bất Tịch vốn là quân phiến loạn, nếu có thể cùng Bắc Di liều chết lưỡng bại câu thương không chừng là một chuyện tốt. Dù sao năm đó, chính Ninh Bất Tịch dẫn người tạo phản, Bắc Di mới có thể mượn gió bẻ măng suýt nữa đánh vào Kinh thành. Hiện tại song phương tiêu diệt nhau, coi như là Tiên đế linh thiêng bảo hộ chúng ta.”

Hoàng đế nghe vậy bật cười: “Đàn Kiếm, người rất tôn trọng Tiên đế, nhưng Phụ hoàng cũng không phải người hoàn mỹ như trong tưởng tượng của người đâu, chẳng qua người vừa lúc thấy được một mặt tốt nhất của ông ấy mà thôi. Nếu ông ấy là người như trong lòng người nghĩ, Ninh Bất Tịch sẽ không có cơ hội tạo phản, mà ca kỹ Bắc Di phái tới cũng không thể ám sát thành công.”

Thiếu niên có chút ủy khuất nhìn Hoàng đế, hấn cũng hiểu Tiên hoàng kỳ thật có chút u mê, nhưng lúc ở nơi thâm sơn cùng cốc, vị trưởng giả hiền hậu vươn tay cổ vũ hấn, có biết bao nhiêu nhả nhặn nho nhả, làm cho hấn dù thế nào cũng vô pháp đem đối phương cùng một hân quân thiếu chút nữa mất nước so sánh cùng một chỗ.

Hoàng đế xoa xoa quả đầu đen nhánh của thiếu niên, ánh mắt dịu dàng giống như đang an ủi ấu ố ệ thương tâm, “Đàn Kiếm, quân binh này mười năm trước là phản quân, nhưng hiện tại là quân ội thủ hộ duy nhất của quốc gia này, bọn họ cũng là con dân của Trẫm.”

“Thần biết.” Đàn Kiếm ối, “Thần chỉ là không thích Ninh Bất Tịch, hấn lúc này còn khi dễ ta, ý chân dài muốn ngáng chân ta. Hừ! Không thèm nghĩ ta là ai, Đàn Kiếm ta là người dễ khi dễ lắm sao?”

Thiếu niên thêm giẫm dậm muối kể sự tích hấn như thế nào thành công khiến thân phận hiên hách của Đại tướng quân vinh dự trở thành ệ ệ.

Hoàng đế vừa nghe vừa cười, chờ thiếu niên dương dương tự đắc xong, lại nghiêm mặt, “Tiểu quý, người khoa trương quá rồi, đã quên Trẫm nói gì với người sao?”

Thiếu niên lập tức uể oải, mất hứng cong môi, “Biết rồi, phải thu liễm, còn tưởng rằng người rất tin tưởng Ninh Bất Tịch? Chuyện phạm thượng gì hấn cũng làm hết rồi, người cũng không tính toán với hấn, nhưng vẫn là ệ phòng hấn.”

“Hiện tại quay sang nói giúp hấn?” Hoàng đế cười lớn tiếp tục xoa tóc thiếu niên, “Chuyện chính yếu không phải là phòng hấn, mà phòng phiên vương cùng Tiết gia, người cho rằng bên kia nội gián ít lắm sao? Trẫm cùng người còn có thể từ từ thanh trừng một số người. Kể ngu dốt kia ý vào hấn là ệ nhất cao thủ đương thời, không sợ trời không sợ đất, cái gì cũng cỡi trần lộ ra cho kẻ địch xem, người ta đương nhiên sẽ không khách khí, không thám thính được bên chúng ta không có nghĩa sẽ không quay sang thám thính hấn, cũng có thể sẽ tìm ra được mấy phần.”

Đàn Kiếm khinh thường: “Cái tính tình này, cần thủ ọa không có thủ ọa, cần tâm kế, không tâm kế, mười năm trước hấn là làm như thế nào mà đánh tới kinh thành được? May mắn sao?”

Hoàng đế có chút không vui, trợn náo loạn mười năm trước kia tuy rằng giúp y lên được ệ vị, nhưng mỗi lần nhớ tới, cũng không phải chuyện gì đáng vui vẻ, Đàn Kiếm nhắc tới nhắc lui, trong lòng Hoàng đế đã mơ hồ tức giận, nhưng y buộc mình phải ệ ệ giận này áp chế xuống.

Còn tức giận, chứng tỏ chuyện cũ ối với y còn sức ảnh hưởng, khiến y cảm xúc hỗn loạn, không thể đưa ra phán ọa chính xác cho vấn đề này được nữa.

Hít một hơi thật sâu, Hoàng đế dùng ngữ khí thoải mái nói, “Lúc đầu Trẫm cũng nghĩ Ninh Bất Tịch dựa vào vận khí, nhưng sau đó mới biết là không phải, có một người ở phía sau màn trợ giúp hấn.”

Đàn Kiếm mở to mắt, vẻ mặt mong mỏi “Người phía sau màn là ai? Mau nói cho thần biết đi!”, nhưng ngữ khí quá mức thoải mái của Hoàng đế cũng ệ hấn biết mình vừa rồi quá mức làm càn, cho nên việc cơ mật này hấn ngược lại không dám hỏi tới.

Hoàng đế nhìn thấy thần tình muốn hỏi rồi lại thôi của thiếu niên, bụng cười thầm, rồi lại bởi vì vừa rồi thiếu niên nhiều lần nhắc tới chuyện khiến cho y không vui trong lòng có trả thù, cố ý chuyển đề tài, “Tiết gia nói thế nào?”

“Tiết Khải Chi nói phía Tây năm trước khô hạn thiếu thu, lương thực kiếm khó khăn, ý tứ đại khái chính là hi vọng ngừng chiến.”

“Hấn thật ra cũng thông minh, vừa bảo vệ được gia nghiệp không bị hao tổn, lại bán mặt mũi cho Ninh Bất Tịch.” Hoàng đế ngả người lên gối, một lần nữa chui vào trong chăn, “Toàn những kẻ tính toán! Tính tới tính lui ngược lại có lợi cho trẫm. Tấu chương ệ lại, chờ ngày mai vào triều rồi nói!”

“Vây binh mã của Ninh Bất Tịch làm sao bây giờ? Hiện tại chính là tổn hại ba nghìn đó?”

“Ninh Bất Tịch là loại người vút rãnh tay, một mình chạy về kinh hưởng phúc sao?”

“Ách, cũng đúng.”

“Cho nên không cần quan tâm hấn, ệ Trẫm tiếp tục ngủ một lúc đã.”

5. Ngọa Thập Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 5

Lúc Ninh Bất Tịch từ quân doanh trở về Triều Dương Điện thì trời đã tối đen.

Hoàng đế đã sớm từ trên long sàn tỉnh lại, vì miễn triều ba ngày, tấu chương dồn lại rất nhiều, không kịp đưa đến Ngự thư phòng phê duyệt, đành phải dựa vào ánh sáng của ngọn nến nhỏ trên bàn múa bút thành văn.

Trên bàn, các tấu chương đã phê duyệt được chất chỉnh tề thành những ngọn núi nhỏ, còn những tấu chưa được phê duyệt lộn xộn không chịu nổi, Hoàng đế rút một trong số đồng lộn xộn đó ra, mở ra quét nhìn hai cái, sau đó liền dùng tốc độ cực nhanh phê duyệt.

Những tấu chương này đều do sáng hôm nay Ninh Bất Tịch giúp Đoàn Kiếm đem vào, bên trong viết cái gì, hẳn biết rõ nhất.

Mười năm, tấu chương buộc tội vạch tội hẳn đương nhiên không chỉ có lần này, nhưng Hoàng đế chưa bao giờ nhắc chuyện này với hắn.

Là người trong cuộc Ninh Bất Tịch nhất thời hết sức hiếu kỳ, nhin không được đi lên nhìn.

Chỉ thấy Hoàng đế phê duyệt nội dung đều y như nhau, đều là, “Biết sự trung tâm của khanh, lòng Trẫm rất an ủi, khanh hãy tiếp tục cùng Trẫm phân ưu.”

Nét bút dùng lực rất mạnh mẽ, ẩn sâu khí vương giả, Ninh Bất Tịch nhìn thấy âm thầm gật đầu, thầm nghĩ: Xét lực đạo nét chữ này mà nói, Hoàng đế không hề giống là kẻ yếu đuối tí nào.

Tuy rằng ý tứ sâu trong đó hoàn toàn trái ngược.

Hắn lại không biết, Hoàng đế giống như bị phạt chép sách, mười chín chữ này đã lặp lại gần mười năm nay, đã sớm không còn kiên nhẫn. (Raw là 16 chữ, tại dịch ra TV cho nó đủ nghĩa thì tới 19 chữ.)

Mỗi khi viết những chữ này, sẽ không tự giác mà phát một chút nội lực, cho nên những nét chữ này mới thoát nhìn cứng cáp, có khí thế phi phàm.

Hoàng đế viết đến khi văn thiên được đưa lên, mới đặt bút xuống.

Ninh Bất Tịch từ đầu đến cuối mang theo sự thích thú ở một bên nhìn thiên hạ chí tôn bị phạt chép sách, nụ cười trên mặt nhìn thế nào cũng giống như vui sướng khi người gặp họa.

Phê cả chồng tấu chương ngắt ngưỡng, gần như cao đến ngang người, mà kẻ đầu sỏ tạo thành tất cả chuyện này lại thanh thoi dựa tường đứng, hoàn toàn không có chút ý tứ tỉnh ngộ.

Hoàng đế thật sự bức mình, nhin không được châm chọc, “Thấy chưa? Tội lỗi chồng chất!”

Đại tướng quân gật đầu: “Vi thần nguyện ý chuộc tội, cùng quân phân ưu.”

Bị đùa giỡn nhiều lần, Hoàng đế không còn ôm hi vọng nữa, hữu khí vô lực nói, “Nói nghe xem.”

Móng vuốt sói mò lên bả vai Hoàng đế, “Vi thần có thể giúp bệ hạ xoa bóp gân cốt.”

Sau đó thật sự nhẹ nhàng xoa bóp.

Lần này Hoàng đế vẫn duy trì thái độ cảnh giác, cơ thể cứng ngắc không chịu phối hợp với Đại tướng quân.

“Thả lỏng.” Hơi thở của Ninh Bất Tịch phun ở bên tai, vành tai dường như bị day nhẹ, lúc vành tai bị chạm, Hoàng đế chỉ cảm thấy một trận tê dại, không tự chủ được thả lỏng xuống.

Ninh Bất Tịch xoa bóp vài cái, cảm thấy Hoàng đế dường như đã hoàn toàn thả lỏng, bắt đầu cười tà, tay di chuyển xuống dưới, nhẹ nhàng xoa bóp vùng mẫn cảm của Hoàng đế.

Hoàng đế mới đầu còn chưa phát giác, còn đang kinh ngạc Ninh Bất Tịch khi nào thì đổi tính, thế nhưng thật sự giúp hắn xoa bóp gân cốt căng cứng.

Đợi cho đến khi phát hiện có gì đó không đúng, hai má trắng nõn đã bắt đầu đỏ ửng, chỉ biết phải nỗ lực kiềm chế nhịp thở, nhưng càng khấn trương thân thể càng mẫn cảm, Hoàng đế mắt nhắm phát hiện, chỉ là xoa bóp lưng vài cái, y đã bị khơi lên dục vọng.

Ở phía sau lưng Hoàng đế không nhìn thấy, Ninh đại sắc lang giả nhân giả nghĩa cười xấu xa, hai tay không ngừng di chuyển, không bỏ sót một phản ứng của y.

Tay của đại tướng quân cũng không có di chuyển xuống đến nơi không thích hợp, vẫn ở trên lưng ấn vài cái, thỉnh thoảng nhẹ nhàng đâm vài cái.

Hoàng đế chỉ cảm thấy khí nóng trong cơ thể chạy tán loạn, không biết là khó chịu hay là thoải mái, bắt đầu bất lực run rẩy, biết rõ không nên nhưng vẫn không mở miệng nói dừng lại, mà nếu tiếp tục nữa sẽ mất hết mặt mũi, đành phải tạm thời buông đôi môi vẫn gắt gao cắn chặt từ này đến giờ ra.

Chỉ là không ngờ vừa mới buông ra, liền bật ra tiếng rên rỉ.

Không ngoài dự liệu, phía sau truyền đến tiếng cười, mặt Hoàng đế ngượng đỏ gần như xuất huyết.

Vì thoát nhìn, Ninh Bất Tịch không có làm chuyện gì khác, chỉ là xoa bóp lưng cho y vậy mà y...

Hoàng đế xấu hổ vô cùng, hận không thể đào lỗ trốn đi.

Mà kẻ đầu sỏ gây ra chuyện ở phía sau còn ra vẻ bận bịu chăm sóc y, thanh âm trầm thấp truyền tai y, đề nghị, “Không bằng đêm nay vi thần làm thêm vài lần, cùng quân phân ưu có được không?”

Nói xong, bỏ lại Hoàng đế mặt đỏ tai hồng, cười to mà đi.

Để lại một mình Hoàng đế, hít một hơi thật sâu, để nội lực lưu chuyển toàn thân một vòng mới áp chế được dục vọng vừa rồi.

Đang định đứng dậy ra ngoài dùng bữa, thì có một trận ồn ào truyền đến, hình như là tiếng chén bát va chạm, còn xen lẫn tiếng cười của thiếu niên.

Hoàng đế xoa xoa trán, tuy rằng y không thích dùng bữa một mình, nhưng hai người kia, thật sự là quá náo nhiệt đi.

Bất đắc dĩ bước ra khỏi phòng, quả nhiên thấy Đàn Kiếm chạy tới ăn chục giờ một cái đùi cừu nướng, đang dương dương tự đắc phóng mị nhãn cho Ninh đại tướng quân, khoe chiến tích giành ăn.

Ninh Bất Tịch xoa cánh tay nổi đầy da gà, khinh thường nhìn thiếu niên, “Tiểu quỷ, tối hôm qua ngủ không ngon sao? Trong mắt có thêm cái gì à? Có cần bổn tướng quân giúp người gọi ngự y đến hay không?”

Đàn Kiếm thẹn quá hoá giận, khí phách trấn áp được cái bụng đang réo to, chiến lợi phẩm trong tay liền dẫn theo ba thành nội lực, trở thành ám khí tối cao.

Thoải mái chụp lấy đùi cừu nướng, Ninh Bất Tịch cúi đầu cắn một cái, khen, “Ngon lắm.”

Nhấp một ngụm ngự rượu, không quên khen ngợi thiếu niên, “Tốt lắm, còn biết phải học theo Khổng Dung, gia giáo không tệ.”

Thiếu niên đứng đối diện ném ám khí thất bại lảo đảo một cái.

Cố gắng nhịn xuống sự kích động muốn học máu vì câu nói kích thích của Đại tướng quân, thiếu niên hớn hênh lao ra khỏi Ngự thiện đường, phát tiết lên cây Vạn Tuế cao nhất trong Triều Dương Điện.

“Ây dà, tính tình thật là nóng nảy.” Ninh đại tướng quân bị khiêu khích vô số lần tuy rằng đã hòa được một lần, biểu cảm lại có vẻ không vui.

Đó chẳng qua là trước khi quay về kinh, hảo hữu kiêm quân sư cảm thông việc hấn ăn cơm ở Ngự thiện đường mười lần có tám lần bị thiếu niên cướp đi thức ăn mà chỉ cho hấn kẻ sách để giáo huấn thiếu niên này.

Tuy rằng thành công, thế nhưng hoàn toàn cứng nhắc, cho nên một chút cảm giác thành tựu cũng không có.

Hoàng đế giương cao mày với Đại tướng quân ngàn năm hiếm thấy thất bại, dò hỏi: “Phụng Thiên có về cùng người không?”

Ninh Bất Tịch lắc đầu.

Hoàng đế nghĩ lại cũng đúng, chủ soái rời khỏi quân doanh, không thể không để lại người trông coi gánh vác.

Liên hỏi: “Phép khích tướng vừa rồi là trước khi người trở về Phụng Thiên bày cho người?”

Ninh Bất Tịch gật đầu, có chút bất ngờ Hoàng đế sao lại đoán được.

Âm thầm thở dài trong lòng, Hoàng đế tự nghĩ, gần mười năm chung sống, có ai so với y hiểu rõ tâm tính Ninh Bất Tịch hơn chứ, người nam nhân này lời nói cay nghiệt, làm việc tàn nhẫn, nhưng những điều đó đều chỉ nhằm vào những kẻ quyền quý mà hắn chán ghét, ví như Hoàng đế bệ hạ cao cao tại thượng cùng quan lớn trong triều ăn không ngồi rồi, còn đối với dân chúng bình thường cùng người hèn yếu thích, khí tức phát ra từ hắn hoàn toàn khác biệt.

Đàn Kiếm mặc dù là Đô Thống đóng quân ở Kinh Thành, cũng là một trong số các quan lớn, nhưng từ trước đến nay làm hết phận sự, công sức làm việc còn vượt xa bổng lộc được nhận.

Ninh Bất Tịch cũng tương đối tán thưởng thiếu niên này, cho nên nhiều lúc khiêu khích hắn, vẫn nhẫn nại ở trong phạm vi nhất định, không so đo tính toán.

Hoàng đế đã sớm được nhìn thấy nhiều gương mặt của Ninh đại tướng quân cùng các loại tính cách phân liệt, cho nên không thấy kinh sợ khi thấy hắn quái dị ngồi xuống dùng bữa.

Chưa ăn được mấy miếng, thiếu niên vừa mới bị chọc tức chạy ra lại như một cơn gió bay vào, hung hăng trừng Đại tướng quân độc miệng, ngồi ở bên cạnh Hoàng đế, cắt xuống một cái đùi cừu nướng khác, cùng Hoàng đế mỗi người một nửa.

Kỳ thật con cừu này cũng rất lớn, cho nên chỉ một cái đùi cũng đủ dư dả chia cho ba người.

Hoàng đế đoán con cừu này có thể là do ngự trù ngày trước bị súc ăn ba canh giờ của Ninh đại tướng quân làm cho khiếp sợ, nên mới làm thêm đồ ăn.

Ba người cũng không nói chuyện với nhau, yên lặng dùng bữa, Hoàng đế ngủ một ngày không có khẩu vị gì, cho nên dùng bữa đầu tiên.

Y vừa hạ đĩa xuống, Đàn Kiếm đang ăn như hổ đói cũng rất nhanh bỏ muỗng lên bàn, mở to mắt chờ mong nhìn y, “Bệ hạ, hôm nay là Nguyên tiêu, vi thần có thể xuất cung không? Cam đoan sẽ về phủ Đô Thống trước giờ giới nghiêm.”

Hoàng đế mỉm cười gật đầu: “Có thể, Trẫm đi cùng người.”

Dứt lời, chỉ nghe thấy “Lách cách” một tiếng, hai người ngồi đối diện nhau cùng rơi đĩa rơi muỗng, trầm miệng một lời ngăn cản, “Không thể.”

Hoàng đế sắc mặt không tốt: “Trẫm hình như không có ở hỏi ý kiến của các người.”

Trong lòng Đàn Kiếm kinh ngạc, Hoàng đế nếu muốn đi rước đèn cùng hắn, chỉ cần chờ Ninh Bất Tịch về phủ Tướng quân là có thể thi triển khinh công chuồn khỏi cung, sao lại nói ra trước mặt Ninh Bất Tịch.

Thiếu niên đương nhiên không thể biết được, trước lúc dùng bữa, Ninh đại tướng quân đã danh chính ngôn thuận trêu chọc Hoàng đế một phen, dự hỏa của Hoàng đế tuy đã dùng nội lực đè xuống, nhưng lửa giận trong lòng vẫn còn hừng hực thiêu đốt.

Đêm nay không đi chơi đến hừng đông, đừng mong Trẫm sẽ hồi cung.

Không đợi Ninh Bất Tịch có phản ứng, Hoàng đế đã từ trên Ngự thiện bàn đứng dậy, vỗ vai thiếu niên, “Phát ngốc cái gì? Còn không mau đi thay y phục, thân y phục này xuất môn, muốn quấy nhiễu bá tính sao?”

Thiếu niên hoan hô một tiếng, không thắc mắc thái độ kỳ quái của Hoàng đế nữa, cao hứng chạy ra khỏi Ngự thiện đường, mượn thị vệ hai bộ y phục.

Lúc quay lại trong điện, Hoàng đế đã tháo Tử Kim Long quan xuống, mái tóc xõa tung đen như mực, nhìn y phục trên tay thiếu niên, nhin không được nhắc nhở, “Giày đâu?”

Đàn Kiếm vỗ đầu, lúc này mới chợt nhớ, lần trước cùng Hoàng đế xuất môn ám sát thám tử Mẫn Vương, chính vì hắn quên đổi giày mà thiếu chút nữa bị lộ thân phận.

Buông y phục xuống, thiếu niên lại vội vàng chạy ra ngoài, chờ hắn trở về, Hoàng đế và Đại tướng quân đã mặc xong.

Nhưng không biết vì sao mà gương mặt Hoàng đế hơi phiếm hồng, dưới ánh nến thấp thoáng, thật sự rất đẹp.

Đại tướng quân khoanh tay đứng, thường thức gương mặt say động lòng người của Hoàng đế, mỉm cười nói, “Sao rồi? Nhất định phải xuất môn.”

“Đi, sao lại không đi.” Hoàng đế cắn răng, “Quân vô hí ngôn.”

Đàn Kiếm không khỏi sửng sốt, chỉ vào Ninh Bất Tịch, “Người, người cũng muốn đi theo?” Chẳng lẽ hắn luyện binh cả một ngày cũng không mệt?

“Ta có nói ta không đi sao?” Biểu tình của Đại tướng quân so với hắn còn kinh ngạc hơn.

Đàn Kiếm suy sụp hạ thấp vai, đành phải tiếp tục ra ngoài mượn thêm một bộ y phục.

6. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 6

Ánh trăng trên đỉnh ngọn liễu, hẹn người sau hoàng hôn.

Chợ hoa náo nhiệt, đèn màu treo cao, sáng như ban ngày. Ngự Long vũ hội, chiêng trống rung trời.

Ba người xuất cung ở cửa sau, thay y phục bình thường như dân chúng, đi giữa tiếng người ồn ào, thỉnh thoảng lắc mình né tránh bảo mã hương xa chạy qua, không muốn bị người khác để ý.

Nhóm nữ nhi sau khi nhìn thoáng qua, liền liên tiếp quay đầu lại đánh giá ba nam tử tuấn tú dị thường này, rồi rít đoán đây là phong lưu công tử nhà ai, sao những lễ hội trước lại chưa từng thấy?

Ninh đại tướng quân một thân bạch y, ăn mặc kiêu văn sĩ, kỳ thì kỳ nhưng tuyệt không lộ vẻ bất ngờ, gió thổi tóc mai, mày kiếm mất hồ mỉm cười, môi mỏng cong lên, nhẹ lay chiết phiến, nhất phái lỗi lạc.

Đàn Kiếm nhìn một Ninh Bất Tịch hoàn toàn khác với ngày thường, kinh ngạc há to miệng, viên mứt quả liền mắc nghẹn ở cổ họng, nuốt không được lại không thể phun ra, gương mặt tú lệ nhất thời nghẹn đến đỏ bừng.

Hoàng đế nhìn hắn vất vả như vậy, đành phải chìa tay ra dùng chút nội lực, vỗ vỗ sau lưng hắn một cái.

Thiếu niên thật vất vả mới phun ra được mứt quả bị nghẹn, mặt đã muốn đầy nước mắt, cảm kích nói, “Đa tạ sư huynh.”

“Sư huynh?” Ninh Bất Tịch kỳ quái nhìn, lộ vẻ thích thú với xưng hô của đôi chủ tớ này.

Thiếu niên lập tức hung ác trừng qua: “Sao? Người có ý kiến?”

“Cũng không phải, ta chỉ tò mò lệnh sư là vị nào?” Đại tướng quân đối với quan hệ chủ tớ quá mức thân mật này tò mò đã lâu, một khi có cơ hội hỏi đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Hoàng đế âm thầm đối mắt với thiếu niên.

Đàn Kiếm hiểu ý, hừ một tiếng, cổ nhếch cái mũi cao lên, “Ta sao phải nói cho người biết?”

Nhìn thấy biểu tình ngạc nhiên của Đại tướng quân, cuối cùng cũng báo được thù cái đuôi cừu nướng trong bữa tối, thiếu niên thoả mãn lần thứ hai cắn nuốt quả.

Cách đó không xa, dưới một cây đại thụ người bắt đầu tuôn ra ào ạt, tiếng vui đùa náo nhiệt dị thường, Đàn Kiếm thích náo nhiệt lập tức hưng phấn nắm chặt tay áo Hoàng đế, “Sư huynh, phía trước hình như có đồ đèn, chúng ta đi xem xem.”

Hoàng đế gật gật đầu, thoáng nhìn Ninh đại tướng quân giả dạng thành phong lưu công tử, đáy mắt có chút ý cười.

Này cường đạo giả dạng thư sinh, bề ngoài giống mười phần, bên trong thì...

Càng đi về phía trước, sóng người càng đông càng chen chúc, vốn đang nắm ống tay áo Hoàng đế Đàn Kiếm bất tri bất giác bị đám người mãnh liệt đẩy đi xa.

Thiếu niên cũng không nóng nảy, theo sóng người đi thẳng về phía trước, rất tự nhiên dời về phía góc, hòa cùng tuyến người nối tiếp đi.

Hoàng đế từ xa nhìn Đàn Kiếm, mãi cho đến thân ảnh thiếu niên hoàn toàn bị bao phủ trong đám người, mới nói lỏng tâm, đem lực chú ý thả lên người Ninh đại tướng bên cạnh.

Hai người đã đi đến dưới cây đại thụ treo đầy đèn màu, rèm tua thật dài treo đầy loại đồ đèn, Đại tướng quân đang cau mày nắm một câu đồ thoát nhìn khá dễ.

Nửa ngày vẫn không giải được, lại cứng đầu không chịu bỏ cuộc.

“Đổi cái khác đi, cần gì treo cổ trên một thân cây.” Hoàng đế nhin cười đề nghị.

“Sắp ra rồi, một nén hương nữa ta sẽ đoán ra.” Vẫn không chịu bỏ cuộc.

Hắn là vậy, thời gian ba lần hương đều đã qua, dưới tàng cây Hoàng đế đã giải gần hết các câu đố, còn Đại tướng quân vẫn đang trầm tư trong suy nghĩ.

Không còn câu đố nào nữa, Hoàng đế đành phải nhàm chán đi đến bên cạnh thân cây mà Ninh đại tướng kiên trì treo cổ, nhìn xem câu đố khó nhất thiên hạ này là gì.

Vừa nhìn thấy, thất vọng.

Chỉ thấy trên mặt tờ giấy hồng bị Ninh Bất Tịch nắm đến nhăn nhúm viết bốn chữ: Ao chiến nhất quý [1], bên cạnh là một dòng chữ cực nhỏ: Một câu thơ ngũ ngôn tiền triều.

[1] ác chiến một mùa

Hoàng đế thầm nghĩ, quả nhiên là bản sắc quân nhân, đoán chữ cũng muốn chọn chém giết có quan hệ với sa trường.

Câu đố này không khó đoán, Hoàng đế suy nghĩ một chút đã có đáp án, đang chuẩn bị khéo léo gợi ý cho Ninh đại tướng quân cứng đầu không chịu bỏ cuộc, bên cạnh đã có người đoạt trước mở miệng, “Ai nha, đoán không được thì cho người khác đoán! Chiếm ×× không...”

Thanh âm non mềm đang chuẩn bị nói ra những câu thô tục, nhìn thấy Hoàng đế bên cạnh Ninh Bất Tịch thì nhanh như chớp cầm miệng, lời đến bên môi lại nuốt xuống.

“Ha ha, hai vị công tử, ta thất lễ!” Một tiểu nữ oa y phục xanh nhạt xinh đẹp đứng sòng vai với hai người cúi chào, không đợi Ninh đại tướng quân xoay người lại nhìn, đã nhanh chóng chạy ra phía sau cây, lóe thân, nhanh chóng biến mất trong đám người.

Tốc độ chạy trốn cực nhanh, giống như thấy ác quỷ Diêm vương.

Ninh Bất Tịch ngẩng đầu, hần cảm giác nữ nhân vừa rồi quá mức cổ quái, muốn đuổi theo dò hỏi cho rõ ràng, nhưng làm gì còn bóng dáng của đối phương.

Bên cạnh, Hoàng đế vẽ mặt vẫn bình tĩnh đứng như cũ, mang theo bút, tiện tay ở trên các câu đố của những người khác lần lượt viết xuống đáp án.

Đại tướng quân nhìn lại xung quanh, thế nhưng không có một ai, không còn ai cầm đề đoán nữa, nhìn nhìn lại tờ giấy trong tay mình bị nhào nặn đến mức chữ nhìn không rõ, nhất thời rất xấu hổ.

Thời gian đồ đèn có giới hạn, canh giờ vừa đến, bất luận đoán đúng hay không đúng đều phải rời khỏi, đến nhận phần thưởng.

Năm nay phần thưởng dành cho người giải đố được nhiều nhất khác với những năm trước, không phải là rượu nguyên chất, cũng không phải mỹ nhân, mà là lượt rút thăm ở Quang Hoa Tự ba năm một lần.

Truyền thuyết về Quang Hoa Tự linh nghiệm vô cùng, hơn nữa rút thăm công khai, hoàn toàn không cần giải đoán xăm.

Ba năm trước đây, có một thư sinh giải được hơn một nửa đồ đèn, lại bỏ qua cơ hội kết thân với đệ nhất mỹ nhân kinh thành, cùng người khác đổi lượt rút thăm Quang Hoa Tự, lấy được thẻ tre phía trên viết: Không đến một năm, thi đậu Trạng Nguyên, tên đề bằng vàng.

Lúc ấy người vây xem rất đông, quẻ thăm Quang Hoa Tự lại khá nổi danh, bởi vậy mười ngày sau kỳ thi xuân, người đánh cược rất đông.

Cá cược thí sinh thi đậu hay không đậu tỉ lệ năm mươi đối năm mươi.

Lẽ ra theo quẻ thăm của Quang Hoa Tự, không có chuyện năm năm, nhưng nói đến cũng buồn cười, sau ba ngày Nguyên tiêu, thánh chỉ ra, quan chủ khảo lần này sẽ là Tả thừa tướng Lê Xiết.

Tả thừa tướng này không phải ai khác, mà chính là phụ thân của đệ nhất mỹ nhân kinh thành ba ngày trước bị thư sinh từ chối kết thân.

Lê lão Thừa tướng cả đời tối bất tín tà, lại thêm chuyện ái nữ bị từ chối mà cảm phẫn, kỳ thi mùa xuân có thể thuận lợi được hay không, thật sự rất khó nói.

Đến ngày yết bảng, dân chúng trong kinh thành dù già dẫu trẻ, ùn ùn kéo đến đông chưa bao giờ thấy.

Hoàng Bång công bố, Trạng Nguyên Lang hoa rơi nhà khác, thư sinh rút thăm chỉ được Thám Hoa.

Nhất thời tiếng người cược thua thổn thức nổi lên, thật ra cũng không thể chỉ trích thẻ thăm của Quang Hoa Tự không linh nghiệm, dù sao Thám Hoa cùng Trạng Nguyên cũng hơn kém không nhiều lắm.

Nhưng không ngờ chuyện này về sau lại xảy ra biến cố, người đậu Bång Nhân lại bị tra ra làm rối kỉ cương trường thi, đồng thời lúc ấy Ninh đại tướng quân đang cùng phe phái Phiên vương xung đột không ngừng, Hoàng đế vô cùng đau đầu, vì dời đi lực chú ý của song phương, liền hạ chỉ lần kỳ thi xuân này tăng thêm thi đình.

*Người thi đỗ bằng nhân đứng thứ hai (dưới trạng nguyên, trên thám hoa)

Kết quả thi đình, thư sinh được Thám Hoa bởi vì chính kiến rất hợp ý Hoàng đế mà đề danh đầu bảng, ba ngày sau, Hoàng Bång một lần nữa được công bố, số người cá cược thư sinh thi đậu lại bắt đầu xoay trận, nhao nhao đến sòng bạc muốn yêu cầu đánh cược, trong lúc nhất thời vô cùng nhốn nháo, kinh thành lại được náo nhiệt một trận.

Sau sự việc đó, khi Hoàng đế lên ra khỏi cung đi dạo thì ở quán trà nghe được chuyện lý thú này, cảm thấy rất buồn cười, liền phá lệ để ý thư sinh gọi Mặc Hàn này một chút, thấy y xử sự lão luyện, làm việc nghiêm cẩn, xưa nay tuy không thích cười nói, nhưng khi có người gặp phải khó khăn cần giải quyết lại thường ngoài dự đoán của mọi người mà đề xuất ý kiến vừa chuẩn xác vừa đúng trọng tâm, rất được tán thưởng, nên trong ba năm liên nhiều lần thăng chức, từ một chức quan vặt vả đến Hình bộ thượng thư.

Trong triều người biết về chuyện xưa này không ít, có người ngầm cấp cho Mặc Hàn một tước hiệu, Thượng Thư yêu công danh không yêu mỹ nhân.

Hoàng đế nhớ đến chuyện cũ, nhất thời tâm động, cai trị mười năm, cục diện chính trị mặt ngoài tuy có chút vững chắc, nhưng kỳ thật loạn trong giặc ngoài không ngừng, nếu quả thăm này linh nghiệm đến thế, không biết có thể đoán được vận nước hay không?

Nhanh chóng gỡ xuống toàn bộ đồ đạc còn lại, Hoàng đế lôi kéo Đại tướng quân vẫn không chịu buông tha cho tờ giấy bước nhanh về phía trước.

Không ngờ, đi quá nhanh, trong cơ thể chợt cảm thấy một trận khó chịu, hai chân mềm nhũn, suýt ngã nhào.

Ninh Bất Tịch đưa tay chụp tới, đỡ được Hoàng đế, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, có chút đặc ý, “Xem ra cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác nha?”

Hoàng đế quỳnh lên, giận trừng mắt nhìn người khởi xướng, tức giận hất Đại tướng quân nhìn như hảo tâm ra, dùng thế ép cánh tay, lấy lại bình tĩnh, một mình đi về phía trước, song nhìn lại nhịp bước, dù thế nào cũng không dám đi quá nhanh.

Đại tướng quân thành thoi tiêu sái ở phía sau Hoàng đế, đối với Hoàng đế khó có khi biểu lộ ra thần sắc khó chịu, đáp trả một nét cười thoáng diệu dàng.

Nhìn dải lụa xanh trên đài cao phía trước, các tờ giấy hồng chong chất như núi, các tăng nhân Quang Hoa Tự đã sớm cầm lấy đáp án, nhìn vô cùng bận rộn.

Không bao lâu, kết quả ngay lập tức được công bố, Hoàng đế như nguyện đứng đầu, hơn nữa bởi vì liên tục ba năm không có ai giải đúng câu đố, Phương trượng Quang Hoa Tự ra câu đố vô cùng vui mừng, nên rất cởi mở tặng hai cơ hội rút thăm cho Hoàng đế.

Mọi người xung quanh cũng là vì quả thăm mà đến, hít thở sâu ồn ào ra giá yêu cầu cùng Hoàng đế đổi cơ hội rút thăm, lúc cuối còn có người ra giá đến một vạn lượng bạc trắng.

Hoàng đế lắc đầu, tuy rằng muốn biết vận mệnh quốc gia, nhưng y còn không muốn ở trên đường hồi cung gặp phải cướp sinh thêm chuyện, cho nên đem một cơ hội rút thăm khác nhường cho Ninh đại tướng quân phía sau.

Các tăng nhân đặt lên mười mấy cái hũ lớn màu sắc khác nhau, Phương trượng Quang Hoa Tự vuốt vuốt chòm râu trắng như tuyết nói, “A di đà Phật, hai vị thí chủ, mời lựa chọn.”

Ngón tay Hoàng đế chỉ vào một cái hũ đỏ sậm: “Cái này đi!”

“Giống nhau.” Ninh đại tướng quân xưa nay không tin quái lực loạn thần, cho nên đối với việc rút thăm này biểu hiện rất thiếu hệt.

“Đại sư, ta muốn hỏi vận mệnh quốc gia như thế nào?”

“A di đà Phật, thí chủ chọn sai.” Phương trượng hai tay hợp thành chữ thập, “Đoán vận nước, phải chọn màu xanh lá mới đúng.”

Hoàng đế sửng sốt, nhìn kỹ lại tất cả các hũ, chỉ thấy mỗi cái hũ không những khác nhau về màu sắc, mà chất liệu gỗ cùng hình dạng đều to lớn cũng rất khác nhau, nhưng trên hũ không có ghi chú gì, cho nên thật sự nhìn không ra trong đó có gì khác nhau.

Mọi người đều biết, nếu rút thăm giữa chừng mà đổi lại sẽ không còn ứng nghiệm, Hoàng đế đành phải một bên thăm mắng Lão hòa thượng trước đó không nói rõ ràng, một bên vạch giấy dán màu đỏ trên miệng hũ ra.

Miệng quá nhỏ, chỉ có thể cho một bàn tay đưa vào, bên trong âm u, giống như đã chuẩn bị sẵn chất lỏng gì đó.

Hoàng đế cho tay trái vào, chỉ cảm thấy một luồng khí mát mẻ, sờ soạng nửa ngày ngoài trừ thành bình thì thủy chung không sờ được vật gì hữu hình, đang nghi hoặc, thanh âm già nua của phương trượng đã truyền đến, “A di đà Phật, quả thăm của thí chủ đã có, có thể rút tay lại.”

Hoàng đế kỳ quái rút tay lại, do dự mở miệng, “Đại sư, trong bình không có vật gì, sao lại nói có?”

“A di đà Phật, Bồ Đề vốn không cây, Minh Kính cũng không đài, vốn không có vật, làm sao thấy trần ai? Thí chủ mở lòng bàn tay ra liền biết.”

Hoàng đế theo lời vươn tay ra, năm ngón tay mở ra, quả nhiên nhìn thấy trong lòng bàn tay có hai hàng chữ: Túng cử án tề mi, đáo để ý nan bình [2].

[2] Dù cho án đặt ngang mày nhưng rồi vẫn thấy lòng mình bồn chồn. “Túng”: từ trước ra sau; từ ngoài vào trong – “cử án tề mi”: nâng khay ngang mày, vợ chồng tôn trọng nhau (do sự tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày).

“Xin hỏi đại sư, đây là ý gì?”

“A di đà Phật, lão nạp không biết, lão nạp chỉ có thể nói cho thí chủ biết, quả thăm trong cái hũ này, là đoán nhân duyên.”

“Nhân duyên?” Hoàng đế ngẩn ngơ, không tự giác nhìn Ninh đại tướng quân phía sau, “Đổi cho người.”

Ninh Bất Tịch ở phía sau nhìn, rõ ràng thấy bàn tay Hoàng đế trước khi đưa vào trống không, không hề có nét mực, đến lúc rút ra, lại vô duyên vô cớ có hơn hai hàng chữ, nhất thời cũng bị khơi dậy lòng hiếu kỳ.

Cho tay vào, Đại tướng quân so với Hoàng đế càng không khách khí hơn, cánh tay thon dài đâm thẳng vào, muốn thăm dò vật bên trong, không ngờ, từ bên ngoài nhìn lại, cái hũ còn chưa cao bằng chiều dài cánh tay người thường, nhưng bên trong lại sâu không lường được, năm ngón tay của Đại tướng quân cứ vươn về phía trước, cố gắng đi xuống tận cùng, đúng là đá chìm đáy biển.

Ninh Bất Tịch đang tự kinh hãi, Phương trượng đã mỉm cười mời hắn rút tay về.

Không cam lòng rút tay về, Đại tướng quân mở lòng bàn tay ra, chỉ thấy trên lòng bàn tay giống như thiên ngoại phi thiên hiện ra hai hàng chữ: Mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại đăng hỏa lan san xứ [3].

[3] Trích trong bài: “Thanh ngọc án” – Tân Khí Tật. “Bỗng quay đầu lại, người ngay trước mắt, dưới lửa tàn đứng đó.” (người dịch: Điệp luyện hoa)

Đây là thứ loạn thất bát tao gì?

Hoàng đế cùng Đại tướng quân đối mắt nhìn nhau, hai người đồng dạng không rành phong hoa tuyết nguyệt nhú chặt mày, khó có khi nhất trí cảm thấy ở chỗ này là lãng phí thời gian một cách vô ích.

“Hòa thượng mà tính nhân duyên cái gì? Cố làm ra vẻ huyền bí!” Đại tướng quân vén góc áo lên, dùng sức xoa xoa lòng bàn tay, đứng dậy dẫn đầu tránh ra.

Hoàng đế tuy rằng cũng cảm thấy truyền thuyết chỉ là hư danh, nhưng vẫn ôn hòa hữu lễ đa tạ Phương trượng rồi mới rời đi.

Chờ hai người đã đi xa, nếp nhăn đầy trên mặt Phương trượng hiện ra vẻ kinh ngạc, “A di đà Phật, Đế Vương Tinh cùng Thiên Lang Tinh xuất hiện cùng một thế, đã là trăm năm khó gặp, hai người lại vẫn có thể chung sống mười năm mà nước không loạn, kỳ tai, là công ai?”

P phía sau Phương trượng, một gã tăng lữ mặc tăng y màu vàng đất nghe trộm được câu chữ mầu chốt, lặng lẽ lui về phía sau, đến lúc không ai chú ý, ẩn vào trong bụi cỏ rậm rạp.

P phía sau lùm cây sau, một nam tử mặc y phục màu xanh nhạt đang âm thầm dựa vào cây đứng.

Cười hì hì gỡ xuống mũ tăng y ngụy trang, thanh niên có nụ cười tươi như ánh mặt trời nghiêng người nói nhỏ vào bên tai nam tử tin tức vừa nghe được.

“Đế Vương Tinh cùng Thiên Lang Tinh sao?” Nam tử âm u dùng lực, nhánh cây thô to hắn dựa phía sau không tiếng động mà đứt đoạn, “Vậy thì càng không thể lưu lại bọn họ.”

“Đúng vậy, Hoàng huynh, thần đệ lúc trước có chiêu mộ được một đám sát thủ, hay là trước lúc bọn chúng hồi cung, phóng tín hiệu vây giết?” Thanh niên cười chân thành làm một động tác cắt cổ.

Nam tử suy nghĩ một lúc, mắng nói, “Ngu xuẩn! Cả ngày chỉ biết chém chém giết giết, sát thủ người tìm được võ công cao đến đâu, có cao hơn Ninh Bất Tịch danh xưng đệ nhất cao thủ không? Đến lúc đó đã thảo kinh xà, thì về sau hành sự như thế nào?”

“Vậy ý tứ của hoàng huynh là?”

“Thượng bính phạt mưu.”

“Thần đệ ngu muội, thỉnh Hoàng huynh khai thông.”

“Hồng đệ có từng đọc sử?”

“Thần đệ bất tài, có biết một phần.”

“Từ xưa Đế vương cùng quyền thần, có ai có thể sống yên ổn với nhau mà chết già?”

Thanh niên còn thật sự nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, vui vẻ cười nói, “Không.”

“Vậy là được rồi, Quý thị lo sợ, lại không có Chuyên Du. Trung châu Đường Kim, Bắc Di tàn sát bừa bãi, Nam Tề như hổ, Phiên vương phát triển mạnh, Tiết gia độc lập, Ninh thị bất thần, quốc gia mười năm lại chưa từng phân chia, Hoàng đế bây giờ là Lý Thừa Nghiệp, quả nhiên là hảo thủ đoạn, hảo tâm kế.”

Nụ cười âm lãnh lướt qua khóe miệng: “Bất quá vận may cũng chỉ đến đó thôi, Lý Thừa Nghiệp, mỗi ngày ngồi ở đây chẳng biết lúc nào sẽ gặp phải hỏa được bùng nổ, người chắc chắn mỗi ngày sẽ không được rồi rãnh, đêm nhắm mắt an đi! Để ta Nam Tề Mộ Dung Tần tới giúp người một phen, sớm cứu người từ trong khổ sai ra, cũng có thể giúp người sớm giải thoát một chút.”

Thanh niên cười tỏa nắng — Nam Tề Vương gia Mộ Dung Hồng nghe vậy nhân tình sáng lên, “Hoàng huynh có thượng sách gì?”

Mộ Dung Tần ngoắc đệ đệ lại, kê vào tai nói, “Hai nước giao chiến, công tâm làm đầu, người chỉ cần...”

[3] tâm lý

“Kế này của Hoàng huynh rất hay, đến lúc đó Lý Thừa Nghiệp cùng Ninh Bất Tịch hai người trở mặt thành thù, Trung châu Lục phiên tất nhiên sẽ mượn loạn khởi binh, Bắc Di cũng sẽ không ngồi yên bất động, đến lúc đó Nam Tề ta liền có thể xem nhêu cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.”

Hoàng đế Nam Tề Mộ Dung Tần âm trầm cười: “Đúng vậy, người nhanh đi bố trí, làm việc hết thảy phải cẩn thận, khi chuyện thành công, lúc phong châu, sẽ là của người.”

“Đa tạ hoàng huynh.”

Hoàng đế cùng Ninh đại tướng quân trên đường hồi cung cũng không có gặp Đàn Kiếm, Ninh Bất Tịch nghĩ thiếu niên đi cùng họ đã tách ra, thì sẽ tự quay về Đô Thống phủ, cho nên cũng chưa từng để ý, lúc này toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt trên người Hoàng đế.

Trước khi xuất môn, Đại tướng quân thấy Hoàng đế kiên quyết trốn tránh chuyện giường chiếu tối nay, trong lòng không vui đương nhiên sẽ không để cho Hoàng đế sống dễ chịu, bởi vậy lúc Hoàng đế vội vàng thay y phục, điểm huyết đạo của y.

Lại nói, viên Minh Châu được khảm trên Tử Kim Long quan nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, bất kể như thế nào, bị đặt ở trong người, người thường đi lại không thể không có cảm giác. (Oimeoi!! , thì ra 2 người chơi đạo cụ này giờ @@ *đổ mồ hôi*)

Nhưng Hoàng đế thật sự còn hơn cả người thường đi dạo đến hơn nửa đêm, đợi cho đến khi giờ giới nghiêm ban đêm sắp bắt đầu, mới mặt không đổi sắc xoay người lại, bước về phía hoàng cung.

Trong lòng Ninh Bất Tịch có chút bội phục, người này trong ngày thường thoát nhìn vô luận là trong chính sự, hay là trên giường, đều giống như tôm chân mềm, tối nay sao lại khác thường kiên cường đến tận giờ, nếu không phải xác nhận hạt châu này là chính tay mình bỏ vào trong cơ thể đối phương, lại thêm một buổi tối một tác không rời, hắn sẽ hoài nghi Hoàng đế đã sớm tự lấy cái thứ hành xác khó chịu y ra rồi.

Bởi vì cấm đi lại ban đêm, trên đường sớm chỉ còn lác đác vài người, và phu canh tẩn trách gõ mõ cầm canh quanh quần trong bóng đêm tĩnh lặng.

Phủ đệ của Ninh Bất Tịch cách Hoàng Cung không xa, hai người hồi cung vừa lúc đi ngang qua, Hoàng đế nhìn Phủ tướng quân thùng rỗng kêu to nhiều năm qua, chú ý tới Đại tướng quân bên cạnh đang cười tà ác, hận không thể một cước đem gã này đá vào, sau đó đốt phủ, diệt trừ đại hại cho thế gian, còn cho bản thân một ngày thanh tĩnh.

Chú ý tới “ánh nhìn” của Hoàng đế, Ninh đại tướng quân cũng quét mắt nhìn Phủ tướng quân nhiều năm chưa từng ở lại, đề nghị, “Trời ngày càng tối, hồi cung không tiện, không bằng Bệ hạ đêm nay ngủ lại phủ đệ của vi thần, thế nào?”

Hoàng đế nghĩ thầm, gã này ở trong cung đã cực kỳ càn rỡ, tới nhà hấn, chẳng phải là càng làm cho hấn muốn làm gì thì làm sao, tâm niệm vừa động, quả quyết từ chối, “Người nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Ách, vi thần cũng chỉ có ý tốt, nếu bệ hạ còn có thể cử động được thì...”

Lời nói còn lại tự động biến mất trước ánh mắt giết người của Hoàng đế, được rồi, khó có lúc hấn ân cần săn sóc, cũng không cần phải khách khí vậy chứ.

Cửa cung đã đóng, nhưng đối với Ninh đại tướng quân thân là võ lâm cao thủ mà nói, là không thành vấn đề, Hoàng đế tạm thời lại không muốn để người khác biết mình mang tuyệt thế võ công, cho nên tùy ý để Đại tướng quân ôm cả hông y, sử xuất khinh công, nhảy lên đầu tường, lại nhẹ nhàng bay xuống.

Lúc bay lên cùng lúc rơi xuống đất, Hoàng đế chỉ cảm thấy viên trân châu trong cơ thể trên dưới di chuyển hai cái, lúc chạy loạn còn đứng lúc chậm phải điểm chết người, vì vậy khí lực toàn thân mất hết, Hoàng đế sắc mặt đỏ bừng, cũng không đứng vững được.

Ninh đại tướng quân nhìn chằm chằm vào Hoàng đế, trong lòng thầm vui, đứng chờ Hoàng đế cầu cứu, một lát sau, đành phải thất vọng.

Chỉ thấy Hoàng đế cố sức vịn tường đứng vững, tuy thở gấp dồn dập nhưng ngữ điệu vẫn trầm ổn như trước, bình tĩnh nói, “Đêm nay ánh trăng không tệ, phong cảnh nơi này rất tốt, Trẫm có ý suốt đêm ở chỗ này ngắm trăng, chúc trách hộ tống của Đại tướng quân đã hết, có thể yên tâm hồi phủ.”

Lúc này, ánh trăng biến mất sau tầng mây, nơi hai người đang đứng là chỗ cuối cùng vắng vẻ nhất Ngự hoa viên, cách mấy trăm bước nữa, chính là lãnh cung, âm phong bí ai, oán khí nồng đậm.

Vào lúc này, ở loại địa phương này ngắm trăng???

Ninh Bất Tịch câm nín. Lưỡi tranh luận với Hoàng đế, chặn ngang ôm lấy vua một nước rõ ràng đã sớm nhện không được mà vẫn còn cây mạnh, cất bước đến dự trì Triều Dương Điện.

Trong dự trì, hơi nóng bao phủ, Đại tướng quân cởi áo vải xuống, đứng dậy tắm rửa, Hoàng đế vẫn đứng ở bên cạnh không nhúc nhích.

Nhìn ra Hoàng đế khó xử, Ninh Bất Tịch ôn nhu nói: “Ta giúp người lấy ra! Để ở bên trong không khó chịu sao?”

Đương nhiên khó chịu, nhưng nghĩ đến ngón tay nam nhân lại một lần nữa đưa vào, Hoàng đế càng thêm khó tiếp nhận, vì vậy lắc đầu.

“Hóa ra người thích mang thứ đó trong cơ thể?” Đại tướng quân bị cự tuyệt diễn cảm vô cùng kinh ngạc, “Thật ra cũng đáng thử một lần, nói không chừng tư vị càng mới lạ.”

“...”

Trầm mặc nửa ngày, Hoàng đế rốt cục nhìn không được rống to một tiếng, “Họ Ninh khôn kiếp, người không được quá đáng.”

“Ha ha ha ha ha...” Trong dự trì sương khói mờ lung Ninh đại tướng quân cười sảng khoái, thật lâu không dứt.

Trong Triều Dương Điện, xuân sắc vô cùng.

7. Ngọa Thập Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 7

Thấm thoát ba ngày miễn triều đã qua, có nên tiếp tục chinh chiến Bắc Di hay không, lại một lần nữa được đưa lên triều nghị sự.

Trên điện Kim Loan, quần thần vẫn còn đang tranh luận. Trong đó đặc biệt là Mẫn Vương thế tử Yến Mông và Lễ bộ Thượng Thư Vũ Văn Oát kịch liệt phản đối việc lui binh.

Hoàng đế trong lúc miễn triều, đã nhận hơn mười tấu chương của Vũ Văn Thượng Thư, yêu cầu trừng trị Ninh Bất Tịch tự tiện thu binh.

Yến Mông tuy là thế tử, nhưng suy cho cùng cũng không phải quan viên triều đình, không thể danh chính ngôn thuận dâng thư nghị luận quốc chính, nhưng sau lưng hắn là Mẫn Vương đứng đầu sáu phiên, Hoàng đế đối với thế lực của Mẫn Vương ít nhiều cũng có chút kiêng kỵ, đương nhiên cũng thể thờ ơ với thế tử là hắn.

“Bắc Ngụy trước kia hành thích Tiên đế, Bệ hạ khoan dung không truy cứu, nhưng đám người kia không biết hối cải, mười năm nay nhiều lần xuất binh, quấy nhiễu biên cảnh nước ta. Trần quốc tướng quân dũng mãnh thiện chiến, khiến đám bại trận kia nằm rạp dưới núi, theo lý nên thừa thắng truy kích, diệt đi chủ lực của chúng, khiến bọn chúng mất đi sĩ khí. Mặc dù không thể một kích diệt hết Vương triều Bắc Di, thay Tiên đế rửa sạch mối hận này, nhưng nếu chúng ta tiếp tục tiến công, sẽ khiến cho bọn chúng không dám khởi binh nữa.

Nay trong lúc chiến sự giằng co, Đại tướng quân không những không nghĩ ra kế sách chống lại Bắc Di, trái lại còn kháng chỉ về kinh thỉnh hòa, khiến cho mười vạn binh sĩ ở băng tuyết chịu ngày đông giá rét, đóng băng ở Thiên Sơn, phớt mặc tâm huyết triều đình nhiều năm chống lại Bắc di. Chuyện lần này đã phụ ý ân sủng của bệ hạ, còn các tướng sĩ chịu rét anh dũng chiến đấu, Đại tướng quân sao lại muốn an ổn mà khư khư cố chấp?”

Wu Văn Oát thần tình căm phẫn, thao thao bất tuyệt, đem nội dung trên tấu chương hắn viết đọc trôi chảy, sau khi thuật lại khéo mắt như muốn nứt ra, một bộ dáng ngay bây giờ ta có thể lập tức xông lên liều mạng với loạn thần tặc tử Ninh Bất Tịch.

Hoàng đế trong lòng âm thầm bội phục, Vũ Văn Oát quá tài năng, quá tài hoa, diễn quá sâu, y ngày thường thật sự đã xem thường Lễ bộ Thượng thư này rồi.

“Thiên Sơn gần đất phong của Mẫn Vương nhất, Yến thế tử đối với việc này có cao kiến gì?” Hoàng đế thông cảm với vẻ mặt nín nhịn của Yến Mông, bị cướp lời rất buồn bực nha, nên y chủ động cho cơ hội.

“Bệ hạ.” Yến Mông thở dài một cái, rốt cục đã có cơ hội lên tiếng, lập tức lấy tâm thư đã nhét trong cổ họng từ lâu móc ra, “Thần cùng gia phụ mặc dù dời dời ở phía nam Thiên Sơn, nhưng không một ngày dám quên đền đáp triều đình cùng Bệ hạ. Mười năm trước Tiên hoàng băng hà, gia phụ gào khóc ba ngày đến bất tỉnh, lúc tỉnh lại, đã thề viết: “Tộc Yến thị ta, đời đời chịu Hoàng ân, không thể không báo, tặc tử Bắc Ngụy tặc mưu hại tiên đế, thù này không đội trời chung, ta nhất định sẽ không quên.” Thần linh mệnh của gia phụ, ngày đêm suy nghĩ, mưu đồ báo thù, lấy tuyết rửa nỗi nhục quốc thể. Gian khổ trong lúc đó, không ai hiểu được. Vì thần không cam lòng mười năm vất vả cực nhọc, lại bị hủy trong tay Trần quốc tướng quân, kính xin bệ hạ làm chủ, trị Ninh Bất Tịch tội ngộ quốc[1], thu lại binh quyền, vì thần tiếp nhận, thanh trừ Bắc Di, lấy thủ cấp Bắc Ngụy Vương bái tế Tiên đế.”

[1] ngộ quốc: “ngộ” – sai lầm, nhầm, bỏ lỡ. Ý đây có lẽ là nói bạn Ninh khiến thằng kia bỏ lỡ cơ hội chiến đấu.

Kiên nhẫn nghe xong, Hoàng đế nỗ lực kiềm chế xúc động trợn trắng mắt, Yến thế tử này da mặt quá dày, vậy mà lại có bản lĩnh đem chuyện phụ tử bọn họ bí mật luyện binh mười năm, khuếch trương thế lực, thực hiện mưu đồ Vương vị thành đại nghĩa báo thù cho Tiên đế đến danh chính ngôn thuận. Buổi nói chuyện này khiến Hoàng đế cảm thấy bản thân giống như kẻ đần độn lại vô năng, còn là đứa con bất hiếu.

Nhìn nhìn lại Ninh Bất Tịch, đang bày ra vẻ mặt “Cho dù người thiên ngôn vạn ngữ, niệm võ mồm, ta muốn lui binh, người có thể làm khó dễ được ta?”, trong lòng Hoàng đế liền một trận vô lực.

Mặc dù đã sớm quyết định chủ ý lui binh, nhưng ở trước mặt triều thần, vì duy trì hình tượng vô năng như ngày thường, Hoàng đế vẫn phải theo thường lệ lần lượt hỏi ý các thần tử khác.

Kết quả có được cùng chuyện đã lường trước đại để giống nhau, đại bộ phận triều thần đều không muốn đắc tội song phương, không phải lập lòe, thì chính là cung kính bệ hạ thánh tài.

Ngoại trừ Tiết Khải Chi, hẳn không có bình luận về trận chiến này, chỉ là thần nhiên trình bày, “Tây Bộ năm trước thất thu, trên đường vận chuyển quân lương dân phu đã tiêu hao một phần lớn, lặn lội đường xa đưa đến trong quân thì nhiều nhất chỉ còn lại một nửa, cho nên lương thực trước mắt căng thẳng.”

Nói xong, khom người với Hoàng đế, tỏ vẻ hần trợ giúp bất lực xin tạ lỗi, tiếp theo ngẩng đầu, nhìn Ninh đại tướng quân cười âm áp biểu đạt lòng biết ơn.

Nụ cười này mặc dù là đối với Ninh Bất Tịch, nhưng hiện tại triều thần đang đồng thời nhìn về phía hắn, tất cả như được tắm gió xuân.

Tiết Khải Chi nói quân lương căng thẳng là tình hình thực tế, cho nên Yến Mông cùng Vũ Văn Oát cũng không mở miệng phản bác.

Hoàng đế gật đầu, tỏ vẻ sẽ xem xét ý kiến Tiết gia, tiếp theo đem ánh mắt trưng cầu ý kiến quảng đến hướng “Không yêu mỹ nhân yêu công danh” Hình bộ thượng thư —— Mặc Hàn, chờ hắn lên tiếng đánh vỡ cục diện bế tắc này.

Mặc Thượng Thư quả nhiên không phụ nguyện vọng, chỉ thấy hắn kính cẩn hành lễ nói, “Vi thần đồng ý với Vũ Văn Thượng Thư cùng Yến thế tử, thù của Tiên đế, nhất định phải báo.”

Vũ Văn Oát cùng Yến Mông mặt lộ vẻ vui mừng, Hoàng đế cũng âm thầm vui mừng, tiểu tử Mặc Hàn này rốt cục đã tiến bộ rồi, biết phải dục dương tiên ức [2], không uống công lúc y phê tấu chương Hình bộ cố ý viết nhiều hơn một chút.

[2] Có thể hiểu như vậy, trước khi vào nội dung chính của bài văn, thì mở bài mình nói lan man tí, như giới thiệu rồi sau đó vào đề. Chắc vậy ==!

Về mặt tuần mỹ của Mặc Thượng Thư vẫn như ngày thường không chút thay đổi: “Nhưng là, quân binh của Trần quốc tướng quân chinh chiến nhiều năm, đã vô cùng kiệt sức, vi thần cho rằng, dùng quân đội đã kiệt sức này thủ vững Thiên Sơn một năm nay không bại mà thắng, đã là cực hạn. Nay lao sư tập xa đã lâu, tình hình quân lương lại căng thẳng, tái chiến Bắc Di đúng là không khôn ngoan.”

Quần thần nghe vậy dưới đáy lòng âm thầm gật đầu, đây là lời bọn họ muốn nói lại không dám nói ra khỏi miệng.

Yến Mông cùng Vũ Văn Oát khẽ biến sắc, dưới đáy lòng mắng to Mặc Hàn nhiều chuyện, đang muốn mở miệng, Mặc Hàn lại chuyển gió lần thứ hai, ngăn cản ý đồ bọn họ.

Chỉ thấy khuôn mặt lạnh như băng của Mặc Thượng Thư, hoàn toàn lấy ngữ khí luận sự nói, “Thù của Tiên đế, không thể quên, lòng trung quân của phụ tử Mẫn Vương thật khiến người khác cảm phục.” Gương mặt lạnh như băng hiện ra chút âm áp nhìn về phía Yến Mông, cánh tay chấp phía sau nổi cả da gà, thâm nghĩ hổ thẹn, vừa rồi gió lớn quá.

“Vi thần cho là, theo tình hình thực tế trước mắt, Bệ hạ thực nghi ý lui binh của Trần quốc tướng quân, sửa đổi hạ chỉ cho Mẫn Vương phụ tử, lệnh cho hai người xuất binh đánh Bắc Ngụy, thẳng vào Vương Đình Bắc Di, bồi thường cho chí lớn nhiều năm muốn báo thù rửa nhục cho Tiên đế.”

Nói xong một hơi, nghiêng mắt nhìn Yến thế tử cùng Vũ Văn Thượng Thư, nhưng hai người đã lâm vào trạng thái hóa đá, giống như không hiểu vì sao nghị sự cuối cùng lại đảo về hướng này.

Hoàng đế thấy chuyển biến tốt, thừa dịp Yến Mông cùng Vũ Văn Oát chưa hoàn hồn nhanh miệng nói, “Mặc khanh nói rất hay, rất hợp ý Trẫm, hữu ti hà tại, lập tức ra chỉ, Mẫn Vương phụ tử không quên quốc sĩ, sẵn sàng ra trận, công tại triều đình, dẫn năm vạn binh mã đánh Bắc Di...”

“Bệ hạ...” Yến Mông rốt cục hoàn hồn, nhin không được nói, “Thần...”

“Khanh có gì muốn nói? Cứ nói đừng ngại, không lẽ là làm trò thần trước mặt Trẫm, Hiền phụ tử sẵn sàng ra trận nhiều năm, không phải suy nghĩ cho thù của Tiên đế mà là có ý mưu phản đi? Ha ha.”

Hoàng đế ngoài mặt trêu chọc, ngữ điệu thoải mái, nhưng Yến thế tử nghe vào tai liền ứa đầm mồ hôi, danh tiếng tạo phản này, chính là trăm triệu lần không thể nhận.

“Thần... Tuân chỉ.” Yến Mông tình thế bức bách, đành phải yên lặng lui ra, nhưng ngữ khí lại cứng nhắc.

Dưới ánh trăng đan xen, vạn vật trong tĩnh lặng, bên trong phủ Mẫn Vương thế tử, đèn đuốc lại sáng như ban ngày.

Yến thế tử lửa giận ngút trời ném vỡ bình hoa cổ sứ thanh từ [3]: “Tên Mặc Hàn chết tiệt, dám phá hủy đại sự của thế tử ta, tốt nhất là cẩn thận đừng để rơi vào tay Yến Mông ta, Hình bộ thượng thư phải không? Một ngày nào đó bản thế tử sẽ cho người ném thử mùi vị hình cụ.”

[3] thanh từ: men xanh

Máng xong vẫn còn chưa hết giận, vung tay, trà cụ trên bàn trà bị hất bay xuống đất.

Trong tiếng vỡ, một thanh âm già nua vang lên, “Dừng tay, Mông nhi, còn muốn để khách quý chê cười bao lâu nữa?”

Diện mục nghiêm túc [4], lão cau mày, bắt lấy bả vai Yến Mông, nắm ngón tay dùng lực, người bị nắm không thể động đậy chút nào, đành phải biết điều nghe lời, “Vâng, Phụ vương.”

[4] nghiêm túc, nghiêm khắc

“Bái kiến Mẫn Vương.” Nguyên bản đang tỉnh tọa uống trà một bên Vũ Văn Oát từ trên ghế đứng lên, cung kính hướng lão giả hành lễ.

“Ha ha, Vũ Văn Thượng Thư không cần khách khí, đều là người trong nhà, tiểu khuyến hành động theo cảm tính, khiến Thượng Thư đại nhân chê cười.”

“Chân tính của Thế tử, tại hạ thật có chút hâm mộ, nói thật lòng, hiện giờ đang ở trong thế tử phủ nên ta không dám can rở, nhưng vừa rồi ta cũng muốn phát tiết một phen, chỉ sợ sẽ đập hết trăm bình hoa cổ, ha ha ha ~ “

“Ha ha ha ha...” Mẫn Vương cũng cười to một trận, “Thượng Thư đại nhân không ngại cứ đập, đập phá cả gian phòng cũng không sao, chút tổn thất ấy bổn vương sẽ lo hết.”

“Vương gia khách khí, xin hỏi vị này chính là?”

Nam nhân đứng phía sau Mẫn Vương có khí chất cao quý, vẻ mặt ôn hòa nghe Mẫn Vương và Vũ Văn Oát hàn huyên với nhau, đợi đến khi mình rốt cục được hai người chú ý tới, nụ cười càng thêm rực rỡ, “Tại hạ Nam Tề Mộ Dung Hồng.”

Nghe được hai chữ Nam Tề, sắc mặt Vũ Văn Oát khẽ biến một chút, ngay sau đó bày ra một nụ cười mắt tự nhiên về phía Mẫn Vương, “Vương gia, ngài xưng thế nào đây?”

“Ha ha, Vũ Văn Thượng Thư không cần kinh ngạc, khuyến tử không phải mới vừa tiếp thánh chỉ trên điện Kim Loan, cần dẹp yên Bắc Di sao? Việc lần này nếu không có Nam Tề tương trợ, sao có thể thành công? Đương lúc Hồng diện hạ tới phủ đệ tiểu khuyến, cơ hội liên minh trời ban cho này sao có thể bỏ qua?”

“Này...” Vũ Văn Oát có chút do dự, “Vương gia đã suy nghĩ thoả đáng hay chưa?”

Nam Tề tuy nhiều năm bất động không khai chiến, nhưng dù sao cũng là nước địch, lén liên lạc, nếu bị tra ra, tội mưu phản tuyệt đối trốn không thoát. Đối lại góc độ, giả sử nương theo thế lực đối phương may mắn thành công, đến lúc đó thỉnh thần thì dễ tiễn thần thì khó, cũng là vấn đề.

“Vũ Văn Thượng Thư nói đùa.” Mẫn Vương điều chỉnh sắc mặt, lộ vẻ hung ác, “Chuyện tấn công Bắc Di, bệ hạ có từng suy nghĩ lo lắng cho phụ tử ta?”

Cái gọi là vua muốn thần chết, thần không thể không chết, huống chi là xuất chinh? Mẫn Vương nhiều năm qua lòng không phục, Vũ Văn Oát thăm than Hoàng đế lần này đã đi sai nước cờ, quá vội vàng.

Con chó nóng nảy, rồi sẽ nhảy tường!

Vũ Văn Oát suy đi nghĩ lại, cẩn thận mở miệng, “Vương gia có nguyên nghe tại hạ nói một lời?”

“Thượng Thư đại nhân mời nói.”

“Thiết nghĩ, mười vạn đại quân của Ninh Bất Tịch nếu quay về kinh, đối với phụ tử hai người mà nói, xác thật là chuyện may mắn?”

“Đại nhân sao lại nói lời ấy?” Mẫn Vương hiển nhiên cũng không ủng hộ.

“Xin hỏi Vương gia, Thiên Sơn cách đất phong của Vương gia, lộ trình bao nhiêu?”

“Khoái mã chỉ cần ba ngày.”

“Trong đất phong Vương gia đóng quân bao nhiêu?”

Ngừng lại một chút, thấy Mẫn Vương trầm ngâm không đáp, Vũ Văn Oát lập tức đổi lời, “Tại hạ đi quá giới hạn, thỉnh Vương gia suy nghĩ, lúc đó phụ tử hai người không có ở đất phong, nếu Ninh Bất Tịch tự ý cùng man di giảng hoà, liên quân tấn công Vương gia, phần thắng sẽ như thế nào?”

Giả dạng thành quân gia Mẫn Vương cả kinh, theo bản năng túm chặt vai nhi tử, đau đến mức Yến Mông liên tục hít không khí.

“Đa tạ Thượng Thư đại nhân chỉ điểm, bổn vương lập tức trở về đất phong để ngừa phát sinh biến cố, tiểu khuyển ở Kinh thành còn làm phiền đại nhân chiếu cố nhiều hơn.”

“Vương gia không cần phải khách khí, là thân khuyển mã lao [4].” Vũ Văn Oát khẽ khom người, khéo miệng xẹt qua nụ cười như ý.

[4] thân làm chó làm ngựa, kẻ dưới tự xưng với bề trên

“Vậy Hồng điện hạ, chuyện kết minh xin thỉnh bàn sau, chờ lão hủ bình xong việc nhà, chúng ta tiếp tục bàn bạc.”

Mộ Dung Hồng phong độ rất tốt, dù bị từ chối ngay mặt mà vẫn cười chân thành như trước, “Không vội, tương lai còn dài, sắc trời đã muộn, quấy rầy Vương gia đã lâu, bổn vương đi trước, nếu có cơ hội xin mời Vương gia đến Nam Tề làm khách mấy ngày, thưởng thức trà thơm đặc hữu miền Nam ta.”

“Nhất định nhất định.” Mẫn Vương Hiển không yên lòng, “Hồng điện hạ đi hảo.”

Bóng đêm chìm dần, Mộ Dung Hồng vì tránh giờ giới nghiêm chọn đường nhỏ quay về chỗ ở, mặc dù bước đầu kế hoạch đã thất bại nhưng không nổi giận chút nào, vừa đi vừa nói thầm, “Thú vị, Vũ Văn Oát này, rốt cuộc là người của thể lực nào?”

8. Ngọa Thập Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 8

Vào cuối đông, gió vẫn rét buốt như trước.

Trăm họ mặt trời lên đi làm, mặt trời lặn thì dừng, vì ban ngày lao động mệt mỏi, ngày mai chắc chắn sẽ tiếp tục vất vả nên mọi người đã sớm tiến vào mộng đẹp.

Cuộc sống hối hả của người lao động, không phải lo lắng từng giấc ngủ, còn người trần trọc thâu đêm không ngủ được thường là những nhân vật ăn không ngủ rồi trong ngày, Mẫn Vương như vậy, Hoàng đế cũng thế.

Trên long sán Triều Dương Điện, lại bắt đắ dĩ cùng Ninh đại tướng quân dây dưa hơn nửa đêm Hoàng đế rốt cục nhin không được, bắt lấy móng sói không ngừng làm loạn xung quanh, không kiên nhẫn nói, “Sao người còn ở đây?”

Dễ dàng thoát khỏi sự cản trở, Đại tướng quân đối với câu hỏi của Hoàng đế càng ngạc nhiên hơn: “Nửa đêm canh ba, không ở trên giường thì ở đâu?”

Hoàng đế nhăn nạy nhắ mắt, nhắ nhở, “Không phải đã ban thánh chỉ cho người rồi sao? Còn không mau mau hồi phủ chuẩn bị hành trang, sáng sớm ngày mai còn lên đường, đem quân đội bị người vứt bỏ ở dưới chân núi băng thiên tuyết địa dẫn về đi.”

“ Binh lính đều đã trưởng thành, mấy năm nay đường về kinh đi chưa được mười thì cũng được tám lần, Bệ hạ còn lo bọn họ lạc đường?” Đại tướng quân bày ra vẻ mặt oán giận “Người rất xem thường lính của ta”.

“Là thánh chỉ, mấu chốt là thánh chỉ!” Hoàng đế xúc động muốn ngắ mắt lên trời gào to, phát điên nói, “Không có thánh chỉ, người dám rút quân?”

Đối với chất vấn của Hoàng đế, Đại tướng quân biểu hiện dị thường trấn định, “Không có thánh chỉ, ta vẫn về kinh thì sao?”

“...” Hoàng đế im lặng nguyên rửa mười tám đời tổ tông của Ninh Bất Tịch, ghen uất nạy ra một câu, “Vay người còn quay về kinh thỉnh chỉ cái gì? Trực tiếp dẫn quân của người trở về không phải được rồi sao?”

Tốc độ hành quân của quân đội về kinh thành khá chậm, nếu Ninh Bất Tịch đi cùng bọn họ thì sẽ không có khả năng về đến kinh thành nhanh như vậy, khi đó y sẽ có thêm vài ngày sống thanh tịnh, Hoàng đế ở trong lòng âm thầm nén giận mong Ninh Bất Tịch sớm cút đi.

“Chung quy cũng phải có cái gọi là hình thức phải không?” Mắt thấy Hoàng đế hoàn toàn không có ý cãi nhau với hắ, Đại tướng quân cũng không miễn cưỡng, thoải mái đem hai tay gối lên đầu, “Ta không nói tiếng nào mà dẫn đại quân về thẳng kinh thành, nếu lỡ hù tới người hay những Phiên vương kia, xảy ra chuyện gì thật sự rất khó nói.”

Hoàng đế tức giận: “Người cũng biết? Nếu đình nghị [1] rút quân không được thông qua, thì sẽ thế nào?”

[1] đình nghị: nghị luận trong triều

“Không thế nào.” Đại tướng quân vô tâm vô phé nói, “Ta tính nếu hôm nay đình nghị không được thông qua, lúc bãi triều ta sẽ nói cho người biết đại quân đã trên đường về kinh, như vậy thì ngày mai Bệ hạ nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp khiến đình nghị được thông qua.”

Hoàng đế chán nản, sứt nửa đá Đại tướng quân một cú rớt xuống long sàng, “Khốn kiếp.”

Nghĩ tới mười năm nay, vì Ninh Bất Tịch mà thu dọn vô số cục diện rối rắ, Hoàng đế càng nghĩ càng buồn bực, tên này rõ ràng là sinh tử chi giao với Phụng Thiên, tại sao kẻ vai chiến đấu mười mấy năm mà một chút tiến bộ cũng không có, luôn ra nan đề làm khó y.

Đang lúc sầu muộn, Đại tướng quân đã vươn cánh tay ra, đem Hoàng đế ôm vào trong lòng, hạ giọng nói, “Mẫn Vương âm thầm phái người cướp lương vận của Tiết gia, quân lương không chống đỡ được mấy ngày, Phụng Thiên lại bị thương cho nên ta quay về kinh trước sắp xếp chuyện biên cảnh, chỉ phái một tiểu đội bố trí nghi binh, chuyện tổn hại ba nghìn quân chỉ là nguy trang, đại quân đã rời khỏi Thiên Sơn trước, cũng đã bắt đầu rút quân.”

Hoàng đế nghe xong cả kinh, giọng hơi cao, “Phụng Thiên bị thương?”

“Suyt!” Ninh Bất Tịch lấy tay bụ miệng Hoàng đế, “Phụng Thiên nói trong Triều Dương Điện mật thám rất nhiều, bảo ta đừng nói chuyện này cho người.”

Hoàng đế tâm loạn như ma, im lặng áp chế lo lắng trong lòng, ra vẻ bình thản nhỏ giọng hỏi, “Bị thương có nặng hay không?”

“Xuất trận không cẩn thận bị loạn tiễn bắn trúng vai trái, quân y nói không thương tổn đến gân cốt, nghỉ ngơi ba tháng có thể khỏi hắ.”

Hoàng đế nghe vậy ngằm thở phào nhẹ nhõm, lúc quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ với chính trực của Ninh đại tướng quân bắn tới, đáy lòng không khỏi có chút sợ hãi, có phải hắn nhìn ra cái gì hay không?

Quả nhiên, Ninh Bất Tịch trên dưới quan sát kỹ Hoàng đế đã sớm khôi phục lại lạnh nhạt như xưa, trầm tư mở miệng, “Bệ hạ từ trước đến nay đối với người trong quân ta rất thờ ơ, hôm nay sao lại phá lệ để ý đến Phụng Thiên?”

Hoàng đế bị ánh mắt tra xét của hắn nhìn vô cùng không thoải mái, kéo lại cảm bị [2] bị trượt xuống, cẩn thận mở miệng, “Phụng Thiên không chỉ là hảo hữu của ngươi, còn là quân sư của Xích Diễm quân, nhiều năm qua vì bảo vệ Trung Châu mà lập ra vô số công lao hiển hách, hắn bị thương Trầm không nên quan tâm một chút?”

[2] áo ngủ bằng gấm

Ninh Bất Tịch không nói gì, vẫn cảm giác có chỗ nào đó không đúng, trong lòng lại có một cảm giác quái dị không hiểu được, trầm ngâm trong chốc lát, liền nhớ lại một chuyện xưa.

Ba năm trước đây, ở biên cảnh xung đột với Bắc Di hắn không cẩn thận trúng phải ám toán, trường mâu dài ba thước cơ hồ đâm xuyên ngực hắn, quân y thúc thủ vô sách, Phụng Thiên đành phải khẩn cấp đưa hắn trở lại kinh thành, ngự y hao tổn vô số tinh lực cùng bao nhiêu dược liệu đặc hữu trong cung đình mới có thể đem hắn từ Quỷ Môn quan kéo về.

Lúc ấy tin tức Trấn quốc Đại tướng quân bị thương nặng thập tử nhất sinh truyền khắp triều đình và dân gian, sáu Phiên vương vui mừng khôn xiết, làm ra không ít động tĩnh, Hoàng đế bận ngập đầu thiếu chút nữa phải phân thân ra mới giải quyết được, đành phải đem Đại tướng quân ném sang một bên, chờ hắn từ trong hôn mê tỉnh lại qua ba ngày, mới có thời gian về thăm cung thăm hắn.

Nhưng đáng hận nhất chính là, Hoàng đế nhìn thấy hắn câu nói đầu tiên không phải là hỏi thăm bệnh tình, cũng không phải an ủi, chỉ là vỗ vỗ bàn tay vô lực của Đại tướng quân nói, “Ngoan ngoan ở lại Triều Dương Điện dưỡng thương.”

Nói xong, sửa sang lại long bào không có một chút nếp nhăn, chuẩn bị xuất môn.

“Chờ một chút.” Đại tướng quân mang bệnh nên phá lệ khó hầu hạ, nhịn không được gây khó dễ, “Cứ như vậy mà đi?”

“Bằng không thì sao? Chẳng lẽ chờ ngươi mở miệng nói, “Ngoan ngoan leo lên giường để cho ta thương” sao, chẳng phải tốt nhất là Trầm nên bảo người dưỡng bệnh sao?”

“...” Người bị thương trầm mặc.

Hoàng đế tức giận nói: “Người đặt tay lên lương tâm xem, lúc thấy Trầm, ngươi có muốn lập tức nói ngay câu này không?”

“Ách ~” Đại tướng quân trời sinh thẳng tính, lặng đi một lúc, rồi không chút thoái thác thừa nhận, “Bệ hạ thật sự rất hiểu vi thần!”

Nhớ tới ngày đó, Hoàng đế cũng không có hỏi hắn “Bị thương có nặng hay không?” Cũng không có ngoan ngoãn nằm ở trên giường để cho hắn muốn làm gì thì làm, Đại tướng quân nhất thời tức giận bất bình, thề phải đem phần bị thương ba năm trước làm cho bỏ tức.

“Ngoan, trời còn chưa sáng.” Bàn tay to tà ác dễ dàng cạy mở mười ngón tay nắm chết góc chăn của Hoàng đế, “Trước lúc lâm triều, hắn là còn làm vài lần được.”

“A, không...” Hoàng đế ở trong lòng kháng nghị, cho ngươi làm đến lúc lâm triều, Trầm còn đi được sao?

Trên sườn núi hoang vùng ngoại ô, các chồi non đã bắt đầu nảy mầm, người đi đường vào lúc sáng sớm còn có thể cảm nhận được hàn ý đặc biệt của đầu xuân.

Xích Diễm quân của Ninh Bất Tịch, chính là vào lúc đầu xuân sáng sớm se lạnh này, về tới kinh thành Trung Châu.

Quân đội bên ba suốt một tháng, đương nhiên tác phong không còn nghiêm chỉnh, nhưng một nhóm binh sĩ tay cầm trường mâu bạc cùng khiên đồng sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, cùng ngẩng đầu hành quân không sợ gió rét lạnh, khiến cho quân đội này dù mệt mỏi vạn phần nhưng vẫn có năng lực uy hiếp như cũ.

Đại quân hành quân một hàng dài, chậm rãi, trùng điệp không dứt.

Bách tính nơi đây đã sớm thành thói quen, yên lặng từ trong nhà bếp mang cháo cùng bánh bao tới đưa cho các binh sĩ đã lâu không ăn được thức ăn nóng.

Các binh sĩ cũng không cự tuyệt, gật đầu tiếp nhận, uống xong dòng cháo loãng ấm áp lại lần lượt chuyển bát không xuống dưới, cho đến khi trở lại trong tay người đưa cơm, trong bát thường có thêm một hay hai đồng tiền.

Hoàng đế cùng Đàm Kiếm hai người lên xuất cung, giờ phút này đang an vị trước cửa sổ ở quán trà bắt mắt nhất, cùng đợi Xích Diễm quân từ xa đi tới.

Chỉ thấy trong đội ngũ đi đầu, Phó Thống soái kiêm quân sư —— Phụng Thiên thân mặc áo bào bạch y, mang theo nụ cười ấm áp ngồi ngay ngắn trên tuần mã Tảo Hồng, nếu như đem tay phải đang kéo dây cương của y đổi thành tay cầm chiết phiết giấu trong vạt áo mà nói..., rất dễ nhận ra kiểu thư sinh mà đêm Nguyên tiêu Ninh đại tướng quân giả dạng, là lấy nguyên mẫu từ ai.

Hoàng đế có vẻ vô cùng lo lắng, ánh mắt dừng trên vai trái Phụng Thiên, do hướng nhìn từ trên xuống nên không thể nhìn ra thương thế của đối phương như thế nào, nhưng thấy Phụng Thiên mặc bạch y như ngày thường, có lẽ miệng vết thương đã khép lại rồi.

Không biết là do ánh mắt quan tâm quá mức rõ ràng, hay là đã sớm hẹn sẵn, bạch y nhân ngồi trên lưng ngựa cũng cùng lúc nhìn về phía Hoàng đế, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ tầng hai trà lâu, ánh mắt sâu thẳm như ẩn chứa ái ý nhàn nhạt.

Dường như cảm nhận được lo lắng trong lòng Hoàng đế, Phụng Thiên nhẹ lắc đầu, chỉ chỉ lên vai trái, ý bảo miệng vết thương vô ngại.

Hoàng đế rốt cục đã yên tâm, trong một thoáng hiện ra biểu tình ngày thường căn bản không xuất hiện trước mặt người khác, dường như đang ngưỡng chừng mỉm cười.

Lúc này Tảo Hồng đã thông thả đi ngang quán trà, Phụng Thiên nắm chắc thời gian ra dấu hiệu, ý bảo Hoàng đế buổi trưa gặp ở chỗ cũ.

Hoàng đế gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, bạch y nhân có chút luyến tiếc thu hồi ánh nhìn thương yêu, thúc ngựa phi nhanh về phía trước.

Ở phía trước, Ninh đại tướng quân một thân thường phục đứng ở đầu đường, nghênh đón hảo huynh đệ cùng thủ hạ một tháng không gặp mặt.

Hoàng đế đối với chuyện hai hảo hữu gặp lại nhau ôn chuyện xưa không có gì hứng thú, người muốn thấy đã được nhìn thấy, chuyện lo lắng cũng đã có tin tức, liền gọi tiểu nhị mang thức ăn lên, lúc y chuẩn ra khỏi cung còn chưa dùng điểm tâm nha!

Điểm hết món ăn, thấy Đàm Kiếm vẫn ngơ ngác đứng trước cửa sổ, liền gọi hân vào ngồi cùng nhau ăn điểm tâm, để tránh đứng ở cửa sổ quá lâu sẽ bị Ninh đại tướng quân mất sắc phát hiện lại đây chào hỏi.

Nghe lời ngồi xuống đối diện Hoàng đế, Đàm Kiếm không yên lòng cầm thìa lên, cháo cùng bánh quẩy trước mặt đang tỏa từng luồng hơi nóng, phát ra hương vị mê người, nhưng tâm tư thiếu niên lại không đặt trên thức ăn, vẫn chấp nhất nhìn bên ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng trộm dò xét Hoàng đế vài lần, hiển nhiên có chút tò mò với quan hệ của Hoàng đế và Phụng Thiên.

Hoàng đế cũng không giải thích, một bên húp cháo một bên mỉm cười thưởng thức thiếu niên đang đấu tranh nội tâm.

Đàm Kiếm tuy còn nhỏ nhưng đã trải qua nhiều chuyện, bởi vậy ông cụ non này từ trước đến nay luôn hiểu rõ, đối với vấn đề muốn biết nhưng không thể hỏi, bình thường luôn áp chế lòng hiếu kỳ, không dò hỏi.

Nhưng biểu hiện lần này của Hoàng đế, hoàn toàn bất đồng với những lúc tươi cười khác, thật sự làm hấn phi thường khó hiểu, phải biết rằng Phụng Thiên chính là sinh tử chi giao của Ninh Bất Tịch, hai người quen biết nhau gần mười lăm năm, mười năm trước lại cùng nhau khởi binh tạo phản, chỉ huy thắng đến kinh thành.

Tuy rằng ngày thường luôn bày ra nụ cười ôn hòa, cũng chưa từng được triều đình sắc phong, nhưng dù là đám Phiên vương hay là Bắc Ngụy Nam Tề, đều không ai dám khinh thường người đứng thứ hai Xích Diễm quân này.

Ninh Bất Tịch xuất thân giang hồ, đối với chuyện hành quân đánh giặc, nói cho cùng cũng không có chuyên môn, hấn sợ dĩ mười năm bất khả chiến bại, không thể bỏ qua công lao Phụng Thiên.

Có thể nói không có Ninh Bất Tịch thì Xích Diễm quân sẽ không ra đời, nhưng không có Phụng Thiên thì Xích Diễm quân sẽ không tồn tại được lâu dài.

Mà Hoàng đế, sao lại cùng một người như vậy vượt quá giao tình bình thường?

Thậm chí trong lúc trao đổi ánh mắt cũng có thể thấy được, mức độ thân mật của Hoàng đế và Phụng Thiên còn thắng cả Ninh đại tướng quân.

Đây là một loại cảm tình sâu xa, tín nhiệm lẫn nhau, quan tâm tương cứu trong lúc gặp hoạn nạn.

So với sự phòng bị thỉnh thoảng dành cho Ninh đại tướng quân, hoàn toàn khác biệt. Kinh thành hướng về sườn núi phía nam, mặt đối mặt với rừng tùng cao lớn, từ xa xa nhìn lại, bức màn xanh đậm rậm rạp kia luôn khiến tâm thần kẻ đối khổ lạnh lẽo trong mùa đông rung động.

Kinh thành hướng về sườn núi phía nam, mặt đối mặt với rừng tùng cao lớn, từ xa xa nhìn lại, bức màn xanh đậm rậm rạp kia luôn khiến tâm thần kẻ đối khổ lạnh lẽo trong mùa đông rung động.

Trong rừng tùng có một dòng thác nhỏ đổ xuống, nước suối trong suốt, đàn cá lội dạo chơi, không cần dùng lưới, lấy tay cho vào trong nước cũng dễ dàng bắt được một con, thêm muối với nướng chín bảy phần, là có thể nếm được mỹ vị thiên hạ.

Bởi vì có suối cá này tồn tại, dòng suối nhỏ sâu trong rừng tùng này, đã trở thành nơi nô đùa của Hoàng đế lúc chuồn ra khỏi Hoàng cung chơi lúc còn bé.

Khi tìm được cây tùng cao nhất nơi này không khỏi có chút hoài niệm, quả nhiên đã thấy Phụng Thiên đốt lửa, đang nhàn nhã ngồi dựa vào cây, chờ Hoàng đế đến bắt cá nướng.

Hoàng đế cũng không từ chối, vén tay áo lên đứng bên bờ suối, tập trung nhìn dòng suối mang theo chút hàn ý đầu xuân, đợi đàn cá vẩy đuôi bơi qua, chọn những con to nhất, ra tay nhanh như chớp, bắt được mấy con ném lên bờ.

Dưới tàng cây, Phụng Thiên đã sớm đốt lửa, bởi vì vai trái bị thương, chuyện mổ bụng làm cá vẫn giao cho Hoàng đế.

Rất nhanh, cảnh tùng xuyên cá nhanh chóng được đặt lên lửa.

Hoàng đế cùng Phụng Thiên hai người sớt vai ngồi, vừa chờ cá nướng chín, vừa trò chuyện giết thời gian.

Phụng Thiên đại khái kể lại tình hình một năm nay tác chiến Bắc Di, giọng hấn dịu dàng, tài ăn nói cũng rất tốt, Hoàng đế nghe đến mãi không dứt ra được.

Nhiều năm sống trong thâm cung, Hoàng đế cả ngày cùng nhóm triều thần Phiên vương lục đục với nhau, đã bắt đầu nảy sinh chán ghét, cảm thấy ra ngoài giang hồ cũng tốt, da ngựa bọc thây cũng được, còn đỡ hơn ở trong triều bị khinh bỉ.

Trở mình nướng phần còn lại con cá, vừa quay đầu lại, đối diện với ánh mắt cương chiêu của Phụng Thiên, Hoàng đế lại cười ảm đạm.

Nói xong chiến cuộc, ánh mắt bạch y nhân vẫn ôn hòa như trước, ngữ khí lại mang theo ý trách cứ rất nhỏ, “Mấy tháng không gặp, Bệ hạ có vẻ gầy đi nhiều? Ngày thường đấu với đám Phiên vương coi như xong, còn phải tổn hao tinh thần đi khi dễ A Tịch?”

Hoàng đế nguyên bản đang trầm ngâm. Đang hồi tưởng lại khoảng thời gian tốt đẹp khi còn nhỏ, nghe được lời trách cứ của Phụng Thiên nhất thời rất bất bình, kháng nghị nói, "Người rất bất công, bình thường rõ ràng là Ninh Bất Tịch khi dễ Trẫm, người cũng không phải không biết."

Mỉm cười nhìn Hoàng đế hiềm khi lộ vẻ khó chịu, Phụng Thiên hài hước hỏi, "Vậy xin hỏi Bệ hạ, là ai thàm sai khiến tiểu quỷ Đản Kiếm kia nơi nơi gây phiền phức cho A Tịch? Là ai nhiều lần giật giầy tiểu quỷ kia tranh thức ăn với Đại tướng quân, làm hại người ta mười bữa ăn ngũ thiện, chín bữa ăn ăn không no?"

Ngừng lại một chút, tiếp tục nói, "Là ai lúc nửa đêm nằm lần bảy lượt đem người ngủ say bên cạnh đá một lần xuống long sán, làm hại Đại tướng quân chúng ta sáng sớm đứng duyệt binh liên tiếp ngủ gà ngủ gật?"

Rồi lại nói ba năm trước đây, tuy vết thương A Tịch khiến cho quân y thúc thủ, nhưng chỉ cần một viên Phục linh hoàn là có thể giúp hắn từ trong hôn mê tỉnh lại. Kết quả ngự y cố ý không dùng phương pháp đơn giản nhất, lại đi châm cứu rồi thuốc thang giằng co suốt ba ngày, mới khiến Đại tướng quân có cơ hội thoát khỏi hôn mê. Tỉnh lại thì thôi, lấy thể lực A Tịch không ngoài một tháng đã có thể sinh long hoạt hổ, kết quả hắn lại phải nằm ở trên giường bệnh hơn bốn mươi ngày. Chuyện này Bệ hạ giải thích thế nào?"

Hoàng đế cười gượng hai tiếng, đối với hành động của mình cũng không phủ nhận.

Chỉ là ngạc nhiên hỏi, "Làm sao người biết chuyện này?"

Phụng Thiên cầm lấy hai con cá đã nướng xong, đưa một con cho Hoàng đế, cũng không thừa nước đục thả câu, một bên rắc muối một bên giải thích, "Phục linh hoàn thì không cần nói, chính là thứ ta cùng ngự y nghiên cứu chế ra năm đó. Còn chuyện ăn cơm, A Tịch mỗi khi rời khỏi cung, đối với thức ăn lúc ta nhảm chán thử làm ra đều có thể nuốt trôi, là đủ biết y đối bụng đến trình độ nào!"

Nhớ tới lúc bảy tuổi được hưởng qua trù nghệ đáng sợ của Phụng Thiên, tuy rằng chuyện đã cách đây hai mươi năm, nhưng khi Hoàng đế nhớ lại vẫn cảm thấy dạ dày quặn lên một trận, làm mất cả khẩu vị cá ngon mới nướng trước mặt.

"Có một hôm đối quân giầy luyện binh thì trong lúc vô ý ta nhìn thấy trên đầu gối A Tịch có không ít vết bầm, lấy thân thủ của hắn, số người trên thiên hạ có thể gây thương tích cho hắn cực nhỏ, liền nhất thời tò mò hỏi hắn vết bầm này ở đâu ra? Hắn đáp lúc ngủ không cẩn thận ngã xuống giường."

Nhưng theo ta được biết, tướng ngủ A Tịch xưa nay rất tốt, lúc hành quân ngủ ngoài trời, thường ngủ yên một đêm, ngay cả xoay người cũng không có, sao lại ngủ trên giường mà rớt xuống?"

"Này, Trẫm nhất thời lỡ tay... lỡ chân đá người một cái cũng là bình thường nha!"

Cắn một miếng cá trong tay, Hoàng đế kiên quyết không chịu thừa nhận là vì trút căm phẫn, cố ý trong lúc Ninh đại tướng quân ngủ say đạp xuống đất đất.

Phụng Thiên rắc thêm muối vào con cá trong tay Hoàng đế, ý cười dạt dào, "Ta còn nhớ, lúc nhỏ Bệ hạ có thói quen lúc ngủ say sẽ dùng cả chân tay ôm chặt lấy gối hay người bên cạnh mà ngủ đến hừng đông, từ khi nào thì biến hóa thành thói quen này?"

Hoàng đế thẹn quá hoá giận: "Trẫm đã trưởng thành, một số tập tính đương nhiên sẽ đổi." Vẫn căm giận, "Dù sao người chính là thiên vị tên Ninh Bất Tịch kia."

Phụng Thiên bật cười, cơ hồ theo quán tính đưa tay tới, giống như lúc còn trẻ hay xoa xoa đầu Hoàng đế tỏ vẻ an ủi, lại nhớ tới đối phương giờ đã là đại nam nhân 27 tuổi, hành vi này rất không ổn, liền rút tay lại.

Hoàng đế nhìn thấy Phụng Thiên theo quán tính đưa tay lại đây, lại nửa đường rút trở về, trong mắt hiện lên một thoáng thất vọng. Lại thấy hắn thu hồi hài hước, đối về nét mặt nghiêm túc ôn hòa, cũng ngồi nghiêm chỉnh theo.

Phụng Thiên nói: "Bệ hạ từ nhỏ đã thích náo nhiệt, ăn không thích ăn một mình, ngủ không thích ngủ một mình, nhưng khổ nỗi phi tần trong cung này người nào người nấy lai lịch khả nghi, không thể thân cận, hiện tại A Tịch cùng người ăn cùng người ngủ, không tốt sao?"

Hoàng đế bĩu môi, nhớ tới hành động thường ngày của Ninh đại tướng quân, lại nhìn ánh mắt đơn thuần ấm áp của Phụng Thiên, thật sự rất muốn ngắt đầu hỏi ông trời!

Chẳng lẽ y phải kể rõ ràng rành mạch với Phụng Thiên đủ loại việc ác mà Ninh Bất Tịch làm? Tuy rằng từ nhỏ lớn lên cùng Phụng Thiên, nhưng cũng không đến mức thân mật khắng khít đến nước này.

“Trẫm đã biết.” Hoàng đế ủ rũ chuyển đề tài, “Chuyện có trình thám ẩn nấp khắp nơi trong quân sao rồi?”

Phụng Thiên từ trong lòng lấy ra mấy phần danh sách: “Trước mắt đã tra ra được mật thám mà Bắc Di cùng Mẫn Vương phái tới, phương diện còn lại, còn đợi điều tra chứng minh.”

Hoàng đế tiếp nhận danh sách, nhìn thoáng qua, nhưng thấy tên người chỉ chút liền thở dài một hơi, “Rốt cuộc còn có ai mà không bị danh lợi hấp dẫn.”

Phụng Thiên đồng dạng ảm đạm: “Thịt để người ăn, năm đó còn cùng nhau gặm rễ cây làm thức ăn có thể phó thác sau lưng cho nhau, hôm nay cầm y ngọc thực, trái lại lập trường dao động.”

Dừng một chút, lại nói, “Xin Bệ hạ đừng nóng vội, có lẽ những người này là nhất thời bị mê hoặc. Suy cho cùng đều là huynh đệ sinh tử của A Tịch, nhiều năm làm loạn cùng nhau, mạo muội xử trí, ngay cả nét mặt A Tịch cũng nhận ra, trong lòng cũng không phải không hiểu.”

Hoàng đế gật đầu, bất ngờ nhìn thấy vị trí thủ lĩnh trình thám Bắc Ngụy đầu danh sách Trình Kỳ Minh, đó là người một tay nuôi dưỡng Ninh đại tướng quân, vì thế lần thứ hai thở dài sâu sắc.

Mùi vị cá nướng trong suối chưa từng biến hóa, cũng giống như Phụng Thiên vĩnh viễn duy trì ôn hòa, nhưng Hoàng đế vẫn sâu sắc cảm nhận được, theo thời gian trôi đi, có rất nhiều thứ cho dù bản chất bên trong vẫn tồn tại như trước, nhưng bên ngoài đã sớm bị tàn phá không chịu nổi.

Hoàng đế hầu như mang theo một bụng tâm tình một mình hồi cung.

Mặt trời đã lên cao, thời gian náo nhiệt chợ sáng đã chấm dứt, không phải chen lấn trong chợ nữa, Hoàng đế đi giữa đám người, nghe thanh âm nhóm tiểu thương không ngừng mời chào sinh ý, cùng những người đi đường thỉnh thoảng đứng trước quầy hàng cò kè mặc cả.

Tuy rằng chiến tranh phương xa vừa dập tắt, mất mùa cũng chưa hoàn toàn chấm dứt, nhưng ở kinh thành, dưới chân thiên tử, ít nhất đã không còn cảnh tượng tiêu điều người người chết đói như mười năm trước, điều này làm cho Hoàng đế có chút an lòng.

Trầm lo lắng hết lòng mười năm, che dấu ẩn nấp, buông bỏ tự do của mình để đổi lấy tất cả chuyện này, vẫn rất đáng giá.

Phía trước, nhìn Hoàng Thành xa xa, Hoàng đế nhìn nhà giam vây khốn mình hơn mười năm, tuy rằng tận đáy lòng không muốn trở về, nhưng chung quy không thể ngừng cước bộ bước về phía trước.

Thành cung cách đó không xa, có hai người sóng vai đi tới, một người trong đó Hoàng đế nhìn có chút quen mắt, tên còn lại bởi vì đứng ở chỗ tối, hình dáng có chút mờ hồ, nhưng nhìn thấy nụ cười như ánh nắng mặt trời kia, lại thêm lông mày khỏe mắt cùng Nam Tề Hoàng đế Mộ Dung Tần nhiều năm trước gặp qua lại giống nhau đến bảy phần.

Trong lòng Hoàng đế rung mình, đại khái đã đoán được người này hẳn là Nhân tử Vương gia nổi danh nhất Nam Tề —— Mộ Dung Hồng.

Chuyện Mộ Dung Hồng cố ý kết giao với Mẫn Vương, Hoàng đế đã sớm có tin tức, luôn âm thầm cho người quấy rối, thấy bọn họ chưa làm ra động thái gì lớn, cũng tạm thời xem nhẹ, dù sao trên danh nghĩa, Mẫn Vương còn đang chống lại di tộc phía Bắc.

Thành cung, Mẫn Vương thế tử Yên Mông đang bất mãn nhìn Mộ Dung vương gia, “Mật thám ở chỗ Ninh Bất Tịch là do ta hao tâm tổn trí sắp xếp năm năm a, hiện giờ toàn bộ đã bị bại lộ, lần mua bán này thật sự rất lớn! Thật không những không đạt tới mục tiêu dự định, còn rơi vào tình trạng mất hết cả vốn lẫn lời, ở chỗ Phụ vương, ta lại làm không tốt công đạo.”

Mộ Dung Hồng cười đến sáng lạn: “Thế tử yên tâm, ván cờ đã sớm ở trong lòng bàn tay Hoàng huynh ta, khi nào cần thì bỏ một con, nửa điểm cũng không được sai sót, vì không được để tên Phụng Thiên thông minh khôn khéo sinh nghi, chẳng những nhóm trình thám Thế tử cần lộ cái đuôi ra, bên phía Bắc Di cùng Tiết gia cũng không thể buông tha.”

“Bắc Di còn dễ, sau mấy trận trận đánh Phụng Thiên đã có thể phát hiện không ít mật thám, nhưng còn Tiết gia, tên Tiết Khải Chi kia giống như quỷ, ngoài mặt không giúp đỡ ai, ỷ vào nhà bọn họ có tiền thăm mua chuộc không ít người, chưa tới thời điểm quan trọng là kiên quyết không sử dụng, nếu muốn người của bọn họ tự động lòi đuôi so ra còn khó hơn lên trời. Chỉ sợ cũng chỉ có chúng ta giúp hắn tạo ra mấy trinh thám.”

Mộ Dung Hồng trầm ngâm trong chốc lát, lắc đầu, “Không thể, nếu muốn được việc, điều kiện tiên quyết là phải tiếp cận chân thật, càng chân thật càng không dễ hiểu rõ, chỉ có đem toàn bộ câu chuyện xâu thành chuỗi, phát triển đến một phương hướng, kế hoạch này mới có thể thành công.”

Yến Thế tử không có sở trường tùy cơ ứng biến, nghe được nửa hiểu nửa không, giả bộ gật đầu, lập tức nhớ tới một chuyện, bất mãn nói, “Vậy người là người Nam Tề ni? Bắc Di, Nam Tề, hơn nữa còn có Yến gia ta trinh thám bị bại lộ, cho dù không có Tiết gia, đã đủ thỏa mãn chưa! Chỉ sợ Mộ Dung vương gia đến lúc đó lại luyến tiếc quân cờ nhà các người.”

Mộ Dung Hồng nghe vậy cũng không tức giận, vẫn giữ vẻ mặt tươi cười như trước nói, “Xá bất đắc hải tử sáo bất trụ lang[1], điểm ấy Mộ Dung gia ta so với bất kỳ ai khác hiểu rất rõ, Thế tử yên tâm, Bồn vương chính là có hoàng mạng trong người, Hoàng huynh còn đang ở Nam Tề chờ ta mắc lỗi đây, sao ta có thể huynh ấy thỏa mãn?”

[1] Xá bất đắc hải tử sáo bất trụ lang: Muốn bắt được sói thì không ngần ngại vứt bỏ con nhỏ ~ muốn đạt được mục đích thì phải trả giá đắt.

Yến Mông sớm đã nghe thấy trong hoàng tộc Nam Tề đang lục đục nội bộ với nhau, lại được nghe Mộ Dung Hồng lần nữa vỗ ngực cam đoan, liền an tâm. Vì vậy cáo từ một tiếng rồi rời đi.

Lại nói đến Hoàng đế vốn đang do dự có nên tiến lên nghe trộm đoạn đối thoại của hai người hay không, nhưng bản khoản chuyện nhiều năm trước xảo ngộ Mộ Dung Tần ở ngoài cung, hai người không biết thân phận chân chính của đối phương mà xuống tay kết quả là không phân thắng bại, mà thân thủ Mộ Dung Hồng trước mắt còn không rõ, cho nên cũng không dám mạo muội tiến lên.

Do dự lần này, đã làm mất đi cơ hội tốt phát hiện âm mưu của Nam Tề Hoàng đế, sau này khi đối chiếu manh mối phát hiện, cũng đã đã trễ.

Trở lại trong cung, ngoài ý muốn nhìn thấy Ninh Bất Tịch cùng Đàn Kiếm hai người đang không kiên nhẫn chờ y cùng ăn cơm.

Hoàng đế cảm thấy có chút kỳ quái, Đàn Kiếm thì không tính, Xích Diễm quân hôm nay quay về, Ninh Bất Tịch kết thúc quân vụ, chiếu theo tình hình ngày xưa, lúc này phải hảo hảo hội họp cùng các huynh đệ trong quân mới đúng, sao lại chạy tới đây chờ thiếu niên cướp miếng ăn cùng hắn?

Ngự thiện từng món từng món được đưa lên thiện bàn, đối diện với vẻ mặt ngưng trọng như trước của hai người, cũng không còn tâm tình đùa cợt.

Hoàng đế lập tức biết nhất định có đại sự phát sinh, trầm giọng hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Ninh Bất Tịch nghiêm túc nhìn Hoàng đế, lập tức muốn biết nguyên nhân Hoàng đế vô cớ xuất cung, nhưng trước mắt đại sự càng làm trọng, ra ý bảo Đàn Kiếm đem tin tức mới nhất bọn họ thu được nói ra trước.

Sắc mặt thiếu niên rất khó nhìn: “Mộ Dung Tần ở biên cảnh Nam Tề tập kết mười vạn đại quân, lương thực quân lương cuộn cuộn không dứt, từ quốc nội vận chuyển ra đã bảy ngày, tuy rằng luôn án binh bất động, nhưng chờ chiến thời vận đến, khi nào sẽ khai chiến còn chưa biết!”

Hoàng đế cả kinh, cẩn thận tính thời gian, “Nam Tề nhậm chức quân vương ——Huynh trưởng của Mộ Dung Tần là Mộ Dung Địch sụp đổ bất quá mới hai năm, chưa đủ quốc tang ba năm, Mộ Dung Tần dám mạo hiểm không e dè tự tiện xuất binh?”

Đàn Kiếm gật đầu, nhớ tới Mộ Dung Tần suốt ngày mặt âm trầm, nhất thời thấy lạnh cả sống lưng. Ngoan cường đem cảm giác chán ghét đè ép xuống, mở miệng xin phép, “Thế cục trước mắt không rõ, vì thần nhất định phải trở lại Nam Tề lần thứ hai thám thính tin tức, việc trong triều, tạm thời không thể giúp Bệ hạ.”

Hoàng đế vuốt cằm: “Chuyện này không phải nhỏ, người cần phải hết sức cẩn thận, hết thủy lầy an toàn bản thân làm trọng, thám thính được tin tức phải tức khắc trở về, không được tiếp tục can thiệp sự vụ hoàng gia Mộ thị.”

Ngẩng đầu tự tin cười, trong mắt thiếu niên lộ vẻ sắc sảo, “Bệ hạ yên tâm, thần từng ở Nam Tề ba năm, lần này nhất định không làm nhục sứ mệnh.”

“Thế cục như thế, gấp cũng vô dụng, người ăn cơm xong rồi trở về! Sáng sớm khởi hành, không cần chạy trong đêm.” Nhớ tới vừa nãy nhìn thấy Mộ Dung Hồng, Hoàng đế ở trong lòng tính toán khả năng bắt hãn để đàm phán với Mộ Dung Tần.

Đàn Kiếm tuân mệnh ngồi xuống, đưa tay cướp đi đĩa móng heo yêu thích nhất trước mặt Ninh Bất Tịch, miệt mài ăn ngon nghiến.

Ninh đại tướng quân ngơ ngác vươn đầu ra rồi thu hồi lại, còn đắm chìm trong tin tức Đàn Kiếm thật sự từng nằm vùng ở nước địch, bởi vì ngày người quá lâu, món gà bát bảo hãn yêu thích cũng tiến nhập vào trong bụng thiếu niên.

Lúc sau phóng mắt nhìn lại, nơi đĩa Đại tướng quân có thể gấp được, chỉ còn lại đậu hủ cải trắng hãn ghét nhất. >_

Cho dù biết rõ thế cục trước mắt nguy cấp, Hoàng đế nhìn hai người trước mắt này, ý cười vẫn là không tự chủ được nhuộm lên khóe môi.

Nghĩ đến chuyện thiếu niên sắp phải tới Nam Tề xa xôi mạo hiểm tính mạng, Ninh đại tướng quân nhất thời mềm lòng, cũng chẳng muốn tính toán những chuyện nhỏ nhặt này với hãn, yên lặng gấp cải trắng, đang muốn cho vào trong miệng thì Hoàng đế đối diện gấp một miếng thịt hươu gần chỗ y cho vào trong bát hãn.

Ninh Bất Tịch cũng không khách khí, gấp lên ăn chung với cải trắng.

Hoàng đế liên tục gấp mấy đĩa, sau đó rút tay lại, quay đầu đúng lúc đối mắt với Đàn Kiếm, thiếu niên vẻ mặt “Người xem người xem, ta đã nói các người có thông dân mà! Xem người làm sao phủ nhận?”, diễn cảm đặc ý.

Dở khóc dở cười, Hoàng đế đành phải đồng dạng gấp một món cho Đàn Kiếm.

Thiếu niên dùng đầu gấp lên miếng cải xanh vừa bỏ vào trong bát hãn quơ quơ, tỏ vẻ kháng nghị Hoàng đế bất công.

Ninh đại tướng quân một bên tà tà liếc hãn một cái, an ủi, “Tiểu quỷ, ăn nhiều rau mới cao được, người xem người cùng Bốn tướng quân đoạt đồ ăn mặn hai năm, kết quả vóc dáng hai năm qua chẳng thay đổi chút nào.”

Cả đời Đàn Kiếm hận nhất là bị nhắc tới chiều cao, nghe vậy lập tức biến sắc, nhảy dựng lên vung một quyền vào Đại tướng quân.

Dường như bận tâm Hoàng đế mới dùng được một bữa, hai người rất ăn ý một đường đánh ra ngoài ngự thiện đường.

Bên ngoài nhất thời một mảnh thanh âm bình bình bang bang, Hoàng đế miễn cưỡng cười, trong lòng lại dấy lên một tia bất an rất nhỏ, Mộ Dung Tần là người không đạt được mục đích thì không bỏ qua, hai năm nay tiếp nhận ngôi vị Hoàng đế sở dĩ không làm ra một tiếng động nào, có lẽ là đang bình ổn quốc nội Nam Tề, hiện tại ngồi trên ngôi vị Hoàng đế, ra tay sẽ xảy ra chuyện gì, thật sự là rất khó nói.

Hoàng đế sâu sắc hồi hận hành động khinh xuất lén rời cung tám năm trước, nếu không xuất cung, cũng sẽ không gặp được Mộ Dung Tần hoang tưởng kia, hiện tại cũng sẽ không gặp cục diện phiền toái này.

Tiếng vang bên ngoài rất nhanh đã yên tĩnh lại, nghĩ thầm thông lệ tiêu cơm thường ngày của hai người đã chấm dứt, một người tiến vào chào tạm biệt Hoàng đế sau đó về nhà ngủ, người kia thì như ngày thường, chào một cái cũng không thềm mà tự động đi vào dự trù Triều Dương tẩy rửa.

Tuy xuân hàn se lạnh, nhưng mà cây đào được trồng trong Hoàng cung, đã có không ít cây đâm chồi nảy nụ.

Hoa tượng [2] cùng tôi tớ thường xuyên lui tới vườn cây vôi vàng hành lễ với Hoàng đế, rồi nhanh chóng tháo xuống vải bố buộc trên cành đào giữ ấm cho mùa đông, bắt đầu xới đất bón phân, chỉ chờ mong đầu xuân hoa đào nở càng thêm sắc sỡ kiều diễm.

[2] người trồng, chăm sóc cây cỏ

Hoàng đế một thân một mình, im lặng đứng dưới tàng cây, nhìn mọi người bận rộn cùng chồi non xanh nhát lốm đốm, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn người.

Ninh Bất Tịch và Đàn Kiếm mấy ngày trước đã lần lượt rời kinh, không có thân ảnh của hai người thường xuyên xuất nhập xung quanh, cùng cãi nhau mỗi bữa trên bàn ngự thiện, Hoàng đế cảm giác quanh mình thanh tịnh không ít.

Chỉ là phần thanh tịnh này, cũng để lại một chút di chứng nho nhỏ.

Ví dụ sau khi phê xong một lượng lớn tấu chương, ở trong mắt cung nhân, thời gian Hoàng đế tự hỏi đại sự triều chính (Trên thực tế chỉ là đơn thuần ngăn người) so với lúc trước càng nhiều hơn.

Lại như, tới giờ dùng bữa ngự thiện đường nhất định phải đi khắp nơi tìm Bệ hạ.

Thật vất vả tìm được người ở nơi nào đó trong cung, trở về dùng bữa thì Hoàng đế bắt quá chỉ ăn qua loa ăn vài miếng, còn lại chỉ có thể bỏ đi.

Liên tiếp mấy ngày như thế, khiến nhóm ngự trù bí mật này đối với tay nghề bản thân nảy sinh hoài nghi nghiêm trọng, đồng thời, thân thiết hoài niệm hai vị dạ dày không đầy làm bạn với Vương mỗi ngày.

Hu hu hu, Ninh đại tướng quân, Đàn Kiếm thống lĩnh, bất luận là ai, các người ít nhất quay về một người đi!

Khi dọn bàn ngự thiện nhìn thức ăn hầu như hoàn toàn không được động vào, cùng tình huống mấy ngày trước chén đĩa bàn ghế hỗn độn, thực sự là một ở trên trời, một ở dưới đất ah! Chẳng lẽ chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, trù nghệ bọn họ luyện mấy thập niên liền thoái hóa đến mức này sao?

Nhóm ngự trù ở dưới đáy lòng yên lặng khóc, bọn họ thật sự bị thái độ dùng bữa qua loa của Bệ hạ đã kích.

Mà đó, cũng chỉ là sự khác biệt trong mắt người ngoài, đối với Hoàng đế vốn chỉ có một mình mà nói, không phải là vấn đề.

9. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 9

Tiếng vang bên ngoài rất nhanh đã yên tĩnh lại, nghĩ thầm thông lệ tiêu cơm thường ngày của hai người đã chấm dứt, một người tiến vào chào tạm biệt Hoàng đế sau đó về nhà ngủ, người kia thì như ngày thường, chào một cái cũng không thềm mà tự động đi vào dự trù Triều Dương tẩy rửa.

Tắm xong, Ninh đại tướng quân nói “Sáng ngày mai, ta sẽ sắp xếp cho người đến biên cảnh Nam Tề, dĩ ứng đối hòa tùy theo tình hình phát sinh chiến sự.”

Hoàng đế nhàn nhạt phản ứng: “Ta biết rồi, ngủ sớm đi!”

Nói xong rất thẳng thắn xoay người qua, nhắm mắt lại, bắt đầu lo lắng nên giả bộ ngủ sau một nén hương hay sau hai nén hương đây?

Đương nhiên hành vi đà điệu này chẳng khác nào tuyên bố y đã thất bại.

Ninh Bất Tịch dựa trên người Hoàng đế nhìn y đang giả bộ ngủ, mắt đối mắt, mũi đối mũi, ngay cả hơi thở cũng cảm nhận được rõ ràng, “Bệ hạ không muốn nói gì sao”.

Lúc nói lồng ngực rung rung, nhiệt độ cơ thể nóng rực xuyên qua lớp vải truyền đến.

Hoàng đế sau khi kháng cự một chút, trong lòng biết mỗi khi Ninh Bất Tịch rời kinh đến biên cảnh, không đến một năm thì cũng nửa năm, không cho hắn làm đủ, lúc trở về y nhất định sẽ thâm hiểm hơn.

Thế là nhận mệnh nói, “Trẫm đã biết.”

“Tốt, vậy thần chờ người.” Đại tướng quân ung dung buông Hoàng đế ra, nắm bả vai xoay người y nằm trên thân hắn.

Hoàng đế sửng sốt. Có ý gì đây? Muốn trẫm chủ động?

Nghĩ đến đây, hai mắt lập tức sáng ngời, ánh mắt chờ mong nhìn Ninh Bất Tịch, “Người khẳng định sao?”

Hai người đã cùng nhau lăn lộn trên giường bao nhiêu năm, bởi vậy Ninh đại tướng quân ngay lập tức nhìn ra ngụ ý của y, vứt đi vẻ mặt ung dung, nghiêng người, đặt Hoàng đế dưới thân, hơi thở nóng rực phun bên tai Hoàng đế, “Đời này cũng đừng nghĩ tới.”

Tuy xuân hàn se lạnh, nhưng mà cây đào được trồng trong Hoàng cung, đã có không ít cây đâm chồi nảy nụ.

Hoa tượng cùng tôi tớ thường xuyên lui tới vườn cây vội vàng hành lễ với Hoàng đế, rồi nhanh chóng tháo xuống vải bố buộc trên cành đào giữ ấm cho mùa đông, bắt đầu xới đất bón phân, chỉ chờ mong đầu xuân hoa đào nở càng thêm sắc sỡ kiều diễm.

Hoàng đế một thân một mình, im lặng đứng dưới tàng cây, nhìn mọi người bận rộn cùng chồi non xanh nhát lốm đốm, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn người.

Ninh Bất Tịch và Đàn Kiếm mấy ngày trước đã lần lượt rời kinh, không có thân ảnh của hai người thường xuyên xuất nhập xung quanh, cùng cãi nhau mỗi bữa trên bàn ngự thiện, Hoàng đế cảm giác quanh mình thanh tịnh không ít.

Chỉ là phần thanh tịnh này, cũng để lại một chút di chứng nho nhỏ.

Ví dụ sau khi phê xong một lượng lớn tấu chương, ở trong mắt cung nhân, thời gian Hoàng đế tự hỏi đại sự triều chính (Trên thực tế chỉ là đơn thuần ngăn người) so với lúc trước càng nhiều hơn.

Lại như, tới giờ dùng bữa ngự thiện đường nhất định phải đi khắp nơi tìm Bệ hạ.

Thật vất vả tìm được người ở nơi nào đó trong cung, trở về dùng bữa thì Hoàng đế bắt quá chỉ ăn qua loa ăn vài miếng, còn lại chỉ có thể bỏ đi.

Liên tiếp mấy ngày như thế, khiến nhóm ngự trù bí mật này đối với tay nghề bản thân nảy sinh hoài nghi nghiêm trọng, đồng thời, thân thiết hoài niệm hai vị dạ dày không đầy làm bận với Vương mỗi ngày.

Hu hu hu, Ninh đại tướng quân, Đàn Kiếm thống lĩnh, bất luận là ai, các người ít nhất quay về một người đi!

Khi dọn bàn ngự thiện nhìn thức ăn hầu như hoàn toàn không được động vào, cùng tình huống mấy ngày trước chén đĩa bàn ghế hỗn độn, thực sự là một ở trên trời, một ở dưới đất a! Chẳng lẽ chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, trù nghệ bọn họ luyện mấy thập niên liền thoái hóa đến mức này sao?

Nhóm ngự trù ở dưới đáy lòng yên lặng khóc, bọn họ thật sự bị thái độ dùng bữa qua loa của Bệ hạ đã kích.

Mà đó, cũng chỉ là sự khác biệt trong mắt người ngoài, đối với Hoàng đế vốn chỉ có một mình mà nói, không phải là vấn đề.

Điều quý nhiều Hoàng đế nhất, chính là giấc ngủ ban đêm, thời gian y mất ngủ nhiều hơn trước. Ngày thường sau khi bị Ninh Bất Tịch gây sức ép, thì Hoàng đế thường mệt đến chết ngủ thẳng giấc đến hừng đông.

Thỉnh thoảng lại mệt ngủ không được, mở to mắt đến nửa đêm, cực kỳ phẫn nộ đá tên đầu sổ ngay to bên cạnh xuống long sán, sau đó rất thoải mái mà đi vào giấc ngủ.

Nhưng bây giờ, đến tối, Hoàng đế chỉ có thể ở dưới ánh nến phê duyệt nhiều tấu chương hơn, chờ đến khi rất buồn ngủ mới ngừng lại lên giường.

Dù thân thể luôn kêu gào giấc ngủ, nhưng có quá nhiều suy nghĩ, khiến cho ác mộng cứ hoành hành trong giấc ngủ.

Phụ hoàng, mẫu phi, hoàng huynh, mọi người rời đi như đèn kéo quân, từng giọng nói, cử chỉ đáng vẻ cùng nụ cười, giống hệt như ngày hôm qua, dưới đáy mắt mỗi người toàn là ôn nhu sủng nịch.

Khi còn nhỏ không cẩn thận té ngã sẽ sợ hãi không thôi, nước mắt thì giàn giụa như nước chảy, đã không còn nữa.

Không thể suy nghĩ thêm, Hoàng đế ở trong lòng răn đe chính mình, muốn cũng vô dụng, chỉ tăng thêm thương cảm.

Chỉ là suy nghĩ không thể nào dừng lại, cứ thường xuyên đàn áp y, mãnh liệt dồn dập tiến đến. Ký ức ảm áp lắng đọng tận đáy lòng, nhưng những gì y muốn thấy lại không xuất hiện.

Lục phiên vào triều cung kính nhưng không dấu đi ánh mắt khinh miệt, triều thần chỉ trích quan hệ quần thần giữa y và Ninh Bất Tịch không hợp quy tắc, còn có những người ngoài sáng trong tối bỏ mạng, thi thể máu chảy đầm đìa cùng chết không nhắm mắt.

Đáng chết, sao lại mơ thấy chuyện này?

Hoàng đế một thân mồ hôi lạnh từ long sán ngồi dậy, phủ thêm ngoại bào, lấy thanh kiếm giắt trên tường, đi ra khỏi Triều Dương Điện.

Thị nhân trực đêm ai cũng buồn ngủ, chỉ cảm thấy có một trận gió mạnh thổi qua, mơ mơ hồ hồ, dường như là một thân ảnh màu vàng.

Không tự chủ được dụi dụi mắt, trong điện ngoại trừ các đồng bạn ngủ gật, nào còn có cái gì khác, nên cho rằng mình bị hoa mắt, vì thế cúi đầu tiếp tục ngủ gà ngủ gật.

Ngoài Triều Dương điện, thi triển khinh công, chỉ sau một lát Hoàng đế đã lướt tới rừng cây nhỏ ngoài lãnh cung.

Dưới hàng cây xanh, lá rụng bay tán loạn, kiếm khí đầy trời.

Từng đợt tiếng rít gió kiếm khí, quanh quẩn giữa màn đêm tĩnh lặng.

Cách đó không xa cấm quân trực đêm chạy trốn chết, nhóm phi tần cung nhân nửa đêm giết mình tỉnh giấc sợ tới mức chui vào chăn phát run, chỉ nói rằng vị nương nương tiền triều đã qua đời ấy âm hồn bất tán, lại hiển linh lần thứ hai.

Sau một nén hương, múa xong một thức kiếm, buồn phiền giảm đi, Hoàng đế rốt cục tinh thần sáng khoái như một trận gió bay về tẩm cung, ôm lấy chăn, ngủ đến ngọt ngào, hồn nhiên không biết tại vì y mà chuyện ma quái ở lãnh cung lại được đồn thổi thêm.

Sáng sớm lúc mặt trời vừa lên, Hoàng đế ở trên long ỷ cao cao, nhẩn nại sự buồn ngủ, nghe nhóm triều thần tranh luận, thỉnh thoảng ánh mắt tỏ vẻ khó hiểu, để duy trì hình tượng kém tài.

Triều chính cũng không có hỗn loạn như lúc Ninh Bất Tịch rời kinh, chỉ là gần đây có không ít người tìm kiếm mật thám có liên quan, nhưng lại bình tĩnh khác thường, mơ hồ không rõ dấu vết.

Phảng phất như có một trận bão, đang ở một nơi bí mật nào đó từ từ nổi lên, có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Loại trực giác khác thường này khiến lòng Hoàng đế vô cùng lo lắng, đã từng có một lần không hiểu vì sao sợ hãi, nguyên lai lúc đó Phụ hoàng gặp chuyện, sau đó nữa là một phi tần trúng độc.

Lúc này, sẽ có chuyện gì không may phát sinh? Lần này sẽ đến phiên ai?

Hoàng đế nghĩ tới nghĩ lui, nhưng thủy chung không phát hiện ra mấu chốt nằm ở đâu, vốn định lần thứ hai cải trang xuất cung thương thảo cùng Phụng Thiên, nhưng Ninh Bất Tịch vừa đi, toàn bộ quân vụ Xích Diễm quân liền rơi xuống trên đầu Phụng Thiên.

Ninh đại tướng quân là một quân nhân, không thiên công văn, bởi vậy cho dù về kinh trước một tháng, ngoại trừ thao luyện cho quân đội còn để lại ở kinh thành, thì những chuyện vặt vãnh có thể nói là hoàn toàn không có tiền triển.

Hơn nữa khi có yêu cầu sẽ phái người trông chừng động tĩnh mật thám trong quân, cùng với những người không chú ý cá lọt lưới, mức độ Phụng Thiên bận rộn, nghĩ một chút là hiểu.

Mất thấy danh sách mật thám được đưa lên cuộn cuộn không dứt, Hoàng đế thật sự ngượng ngùng không muốn gây thêm phiền cho Phụng Thiên, y nghĩ lại, có lẽ là do gần đây mất ngủ nhiều nên hơi lo âu mà thôi.

Lại qua ba ngày, lúc bãi triều Hình bộ thượng thư Mặc Hàn ở lại sau cùng thừa dịp không ai chú ý, đem tin tức mới nhất thu thập được báo lên Hoàng đế.

Quả như dự liệu, Mẫn Vương đứng đầu lục phiên cũng không thật sự đi khai chiến với Bắc Di, toàn bộ chiến báo thượng tấu lên triều đình, đều là giả bộ tiến công, là bịa đặt.

Hoàng đế nguyên bản cũng không kỳ vọng lớn chuyện Mẫn Vương chống lại Bắc Ngụy, không cầu kết với nhau là đã không tệ rồi, cho nên đối với chuyện này cũng không lưu ý nhiều.

Điều khiến cho Hoàng đế phá lệ chú ý ngược lại là tin tức đầu tiên Mặc Hàn thuận tiện nhắc tới: Bắc Ngụy [1] nhiếp chính vương Tiêu Kỳ thế nhưng lại xuất hiện ở một trấn nhỏ gần biên giới Trung châu — Từ Châu, nghe đâu là vì tìm kiếm một danh y đã ẩn cư — Hạp Cách.

[1] Bắc Di khác Bắc Ngụy, có thể hiểu là quân địch Bắc Di (phía Bắc) có rất nhiều, trong đó có quân Bắc Ngụy.

Hoàng đế Bắc Ngụy Tiêu Cử nhiều năm ốm đau trên giường, do Hoàng thái đệ — Tiêu Kỳ nhiếp chính.

Vị Hoàng thái đệ này thông minh khôn khéo tài giỏi, năm đó chính hắn cho người cải trang thành Hoàng tỷ hấn đưa vào Trung châu Hoàng cung làm phi, sau khi mất đi giá trị lợi dụng lại phái người giết bằng độc dược, khiến cho Hoàng đế Trung châu lúc đó đau buồn sơ sẩy triều chính, không thể đúng lúc cung cấp lương thảo, làm cho Quốc cữu gia — Thần Võ Tướng quân đại bại ở Hồng Cốc Quan, mười vạn đại quân bị Bắc Ngụy vây khốn. Quốc cữu gia vì bảo trụ quân đội thuộc về Hoàng triều cuối cùng này, không thể không đầu hàng.

Tin tức truyền đến kinh thành, Hoàng hậu tạ tội thay huynh trưởng, ôm nỗi hận tự sát, kém mấy ngày sau càng không biết kết cục vị Hoàng thái tử mới thành niên ra sao. Bị đả kích lớn không gượng dậy nổi, Tiên đế vì vậy mà suốt ngày đắm chìm trong ca múa, mấy năm sau bị đào kép Bắc Ngụy cử đi mưu sát, cuối cùng bị thương nặng không trị được mà băng hà.

Lý Thừa Nghiệp là do Bắc Ngụy công chúa nằm vùng năm đó sinh cho Tiên đế, những năm gần đây, Tiêu Kỳ luôn ở bên ngoài phái quân xâm chiếm phía Bắc, tiếp tục âm thầm điều khiển sát thủ ám sát, bởi vì Hoàng thất Bắc Ngụy từ trước đến giờ quyền thừa kế không phân biệt nam nữ, chỉ cần có tài đức là được truyền lại.

Còn chưa nói tới nhiều năm qua hần phái thích khách gây rối biên cảnh, riêng thù giết cha, mối hận người mẹ đã mất, Hoàng đế sao có khả năng dễ dàng buông tha cho Nhiếp chính vương Bắc Ngụy này.

Cho nên mặc kệ tin tức này là thật hay giả, dù là cái bẫy, cũng phải phái người đi điều tra một phen, nếu tin tức là thật, có thể thuận tay xử lý Tiêu Kỳ, còn chuyện gì tốt hơn thế.

Sau đó, Hoàng đế lại có chút nhớ Đan Kiếm, thiếu niên nằm vùng ở Nam Tề nhiều năm đối với việc phân tích xác minh tin tức này tốt hơn nhiều, bằng không, y sẽ tự đi một chuyến tới Từ Châu, căn cứ thế cục, Hoàng đế cũng có thể phát hiện tình báo là thật hay giả, cố tình Ninh Bất Tịch lúc này lại không ở trong triều, nếu Hoàng đế tiếp tục rời kinh, chỉ sợ thiên hạ sẽ đại loạn.

Suy đi nghĩ lại, Hoàng đế nghĩ ra một duy nhất phương pháp vẹn toàn cho đôi bên, đó là phái một người tin cậy suất lĩnh [2] một số tử sĩ đến Từ Châu, do thám được chỗ ở của Tiêu Kỳ liền lập tức xuống tay ám

sát, như vậy dù là cạm bẫy hay thất thủ, bất quá cũng chỉ tổn thất một người.

[2] dẫn đầu

Sau đó bất chấp suy nghĩ tâm tình Ninh Bất Tịch, Hoàng đế nhanh chóng vạch ra nhóm cảm tử quân được chọn — Là mật thám được bố trí khắp nơi trong quân đội bị Phụng Thiên cùng Đàn Kiếm phát hiện.

Vạch ra kế hoạch, Hoàng đế yên lặng xuất cung, triệu kiến thân tín mười năm trước bí mật xếp vào trong Xích Diễm quân — Trung lang Tướng Lưu Dân, là người đã cùng Ninh đại tướng quân nam chinh bắc chiến mười năm, lập được vô số chiến công, ở trong Xích Diễm quân rất nổi danh, nếu hần hạ lệnh cho mật thám làm việc, thì sẽ không gây trở ngại cho quân đội.

“Tham kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Một thân quân phục Lưu Dân trở lại quân trưởng, nhìn thấy y cải trang vi hành. Rõng giả làm cá. Bất chấp kinh ngạc, cúi người hành lễ.

“Miễn lễ.” Hoàng đế ngồi ngay ngắn trên giường, nhìn tâm phúc luôn tận trung trong cương vị mười năm nay, trong lòng có một chút lưỡng lự, người này đã bán mạng cho y mười năm, trung thành và tận tâm, công lao khổ nhọc rất nhiều, không ai có thể so sánh, cho dù từng thiếu y một nhân tình lớn, nhưng mười năm vất vả cũng nên trả hết nợ.

“Bệ hạ có việc chi bằng nói ra, dù có liều mạng, thần cũng sẽ tuân theo.” Nhìn ra Hoàng đế chần chờ, Lưu Dân ngang nhiên ngẩng đầu, kiên nghị nhìn thẳng vào Vua của một nước, trong ánh mắt đầy ý trung thành, làm cho Hoàng đế động dung.

“Lưu Dân, Trẫm có một chuyện muốn thương lượng cùng ngươi, trước đó ngươi hãy nhớ, ngươi bây giờ không nợ Trẫm bất kỳ điều gì, mười năm vất vả đã sớm triệt tiêu chuyện năm đó, cho nên chuyện tiếp theo Trẫm muốn ngươi làm, ngươi có thể chọn từ chối.”

“Bệ hạ ngày đó có ân cứu mạng cả nhà vi thần, không có Bệ hạ, sẽ không có Lưu Dân ngày hôm nay, lại càng không có cha mẹ thê tử, vi thần mặc dù máu chảy đầu rơi cũng không đủ để đền báo, chỉ có mười năm, cần gì tiếc nuối!” Đại hán râu quai nón lắc đầu, bác bỏ đề nghị Hoàng đế.

“Cho dù nhiệm vụ lần này cứu tử nhất sinh, có thể ngươi sẽ không được gặp lại cha mẹ thê tử nhi tử của ngươi?” Hoàng đế nghiêm mặt nói, “Lưu ái khanh, Trẫm đã nói ngươi có thể chọn từ chối. Quân vô hí ngôn, Trẫm sẽ không bởi vì chuyện này mà làm khó ngươi.”

“Vi thần cũng sẽ không nuốt lời, vẫn là câu nói mười năm trước, dù có liều mạng, thần cũng sẽ tuân theo.” Đại hán ngay cả đuôi mày cũng không động thanh sắc, một lần nữa kiên định lặp lại lời thề của hần.

Hoàng đế cũng không phải loại người lòng dạ đàn bà, liền nói, “Đây là danh sách Phụng Thiên thẩm tra mật thám ngấm ngấm trong Xích Diễm quân, Trẫm muốn ngươi bí mật triệu tập những người này đến Từ Châu, do thám chỗ ở của Nhiếp chính vương Tiêu Kỳ, giết không tha.”

Lưu Dân tiếp nhận danh sách thật dài trên tay Hoàng đế, lần lượt nhìn lại, kêu một tiếng kinh hãi, hần chưa bao giờ nghĩ rằng huynh đệ sống chết cùng nhau mười năm, đã trở thành chó săn cho khắp nơi.

Nhất thời cảm thán tri nhân tri diện bất tri tâm, hoàn toàn đã quên bản thân hần cũng là mật thám của Hoàng đế.

“Bệ hạ.” Mồ hôi rơi trên má, “Thần thỉnh cầu loại bỏ một người trong danh sách này.”

“Người Lưu khanh muốn nói, chính là thủ lĩnh Trình Kỳ Minh?”

“Đúng vậy, Bệ hạ hần cũng biết, lão Trình là người nuôi dưỡng Ninh đại tướng quân từ nhỏ, nếu lúc đó xảy ra chuyện không hay, lúc Đại tướng quân từ biên cảnh trở về sẽ rất khó nói.”

“Lưu khanh chớ lo, trên tay Trẫm có nắm giữ bằng chứng Trình Kỳ Minh thông đồng với địch phản quốc, hần chính là nguyên nhân khiến Xích Diễm quân nhiều năm không thể bình định Bắc Di, mỗi lần ở thời khắc mấu chốt, lại có người tiết lộ quân cơ, cho nên triều đình nhiều năm qua khi thảo phạt sắp thành lại bại. Người này không được giữ lại, chính lúc thừa dịp Ninh Bất Tịch đi vắng, dao sắc chặt đứt rồi, đợi hần trở về, bị vây khốn khẩn cầu miễn tội trạng, chẳng lẽ không có lỗi với hàng vạn hàng nghìn tướng sĩ đem mạng dâng trên chiến trường Bắc Di sao?”

Bệ hạ nói rất đúng, vì đại nghĩa sao có thể lo việc riêng, vì thần linh mệnh.” Lưu Dân trịnh trọng gật đầu, khẩn thiết nhìn về phía Hoàng đế, “Lần này hành động cơ mật, vi thần không tiện trao đổi cùng người nhà, nhưng vạn nhất...”

“Trẫm tất nhiên sẽ chăm sóc tốt người nhà của ngươi.” Hoàng đế nghiêm túc nhận trách nhiệm.

Không nghĩ tới đại hồ tử lại lắc đầu: “Thần không phải có ý này, ở trong quân mười năm, bổng lộc vi thần nhận được không thấp, có thể phụng dưỡng nhị lão dư dã, thê tử của vi thần cũng biết làm sinh ý, cho dù thần đi vắng, cũng tin tưởng vào khả năng của nàng để duy trì kế sinh nhai. Thần chỉ muốn Bệ hạ truyền lời của thần cho nàng, nếu vạn nhất thần chết đi, xin nàng giao nhi nữ cho phụ mẫu thần, sau đó tái giá, không cần vì thần mà phí tuổi thanh xuân.”

Hoàng đế phát giác khóe mắt có chút ẩm ướt, hơi ngẩng đầu che dấu, “Trẫm đã nhớ.”

“Bệ hạ, Phụng Thiên ngày xưa cũng là thủ hạ cũ của Thần Võ Tướng, cũng có thù không đội trời chung với gã Tiêu Kỳ kia, việc này có cần phải thông báo cho hắn không?” Lưu Dân ở trong quân nằm vùng cho Hoàng đế nhiều năm mà không bị lộ đuôi, là vì rất chu toàn.

Hoàng đế cả kinh, thiếu chút nữa quên mất Phụng Thiên, việc này trăm triệu lần không thể để hắn biết, dù hắn không phản đối Trình Kỳ Minh đi, nhưng nếu hắn biết hướng đi của Tiêu Kỳ, thì sẽ không ngồi nhìn, cho dù thương thể chưa lành, Phụng Thiên cũng sẽ liều mạng một sống một chết với Tiêu Kỳ.

“Nhớ lấy, không thể để Phụng Thiên biết được hành động lần này.” Hoàng đế nghiêm túc nói, “Vai trái hắn thương thể chưa lành, nếu đi ám sát Tiêu Kỳ, nhất định chỉ có chết.”

Lưu Dân cũng cùng lúc nhớ đến giao tình của Phụng Thiên và Ninh Bất Tịch, Trình Kỳ Minh chết do thông đồng với địch phản quốc thì không thương tiếc, nhưng nếu liên lụy tới Phụng Thiên xảy ra có sự gì, chỉ sợ Ninh đại tướng quân sẽ không dễ dàng dễ yên.

“Vâng, vi thần chắc chắn sẽ giấu Phụng Thiên, thỉnh Bệ hạ yên tâm.”

Hoàng đế gật gật đầu, trước khi đi, nhin không được nhìn lại thanh niên anh tuấn của ngày xưa —— Hôm nay đã trở thành đại hồ tử trắng hán, “Lưu Dân, nếu có cơ hội, ngươi phải sống sót trở về.”

Nghe ra ngữ khí ghen ngào của Hoàng đế, hắn dừng cảm cười, “Bệ hạ không cần thương cảm, từ xưa cái chết nhẹ tựa lông hồng, cũng có cái chết nặng như núi Thái Sơn, có cơ hội báo thù cho tiên đế, cùng nhau làm rõ nhiều năm chiến tranh tai ương ở biên cảnh Trung Châu, là niềm vinh quang và may mắn của vi thần.”

Xa xa, nhóm binh lính đã thao luyện xong tranh nhau cướp thịt hiềm khi được ăn, có người ở ngoài trưởng lớn tiếng gọi, “Lưu Dân, mau ra đây, có thịt ăn.”

Cười dài một tiếng, đại hồ tử vén quân trưởng lên, vừa đi vừa hát, “Tiệc khao phân đều cho tướng sĩ, khúc quân ca bi tráng cử hành, sa trường thu điểm binh. Ngựa như tên bắn lao vun vút, cung như sấm sét nổ vang trời, phò tá Vua nên nghiệp lớn, lưu lại thanh danh ngàn thu [1].”

[1] Câu hát từ bài thơ “Phá Trận Tử” – Tân Khí Tật”

Ca đến đây thì ngừng lại, nhận lấy thịt nướng huynh đệ đưa, xé một miếng lớn, rồi nâng cao lương rượu, uống một ngụm, liền hô thống khoái.

Hoàng đế ra khỏi quân trưởng, hít một hơi thật sâu, khí lạnh đặc biệt đầu xuân chạm rã chảy vào phổi, lạnh thấu xương, nhưng trong lồng ngực nóng rực nói không nên lời.

Mấy ngày tiếp theo thì gió êm sóng lặng, thoát nhìn, hết thấy đều đầu vào đây thuận lợi tiến hành.

Lưu Dân làm việc cực nhanh cực ổn, không biết hắn dùng lý do gì, chỉ trong vòng hai ngày, liền triệu tập những người Hoàng đế chọn trên danh sách, gạt Phụng Thiên, lặng lẽ rời khỏi Kinh thành, thẳng tiến Từ Châu.

Trong triều cũng không có chuyện gì lớn, Hoàng đế nhàn hạ rất nhiều, liền thường xuất cung đi dạo tra xét dân tình.

Một hôm trở lại cung, mới vừa đổi long bào, nội thị đã gấp gấp thông báo, nói là Tiêu Lan Viên Lâm phi cùng Mai Viên Tần phi xảy ra tranh chấp, nội cung thị nữ hai bên đang đánh nhau ầm ĩ, cấm quân lại không được tùy tiện xuất nhập nội cung, bởi vậy chỉ có thể nhìn từ xa. Nội thị trong lúc hỗn loạn làm bị thương hai vị nương nương, cũng không dám tiến lên nữa, nên thỉnh Bệ hạ thánh tài.

Hoàng đế mấy năm nay lãnh đạm Hậu cung, thiên hạ đều biết, khi lên ngôi đã hơn mười năm không tuyển tú, vốn là đức chính [2], bởi vậy rất được dân chúng ủng hộ, nhưng mà cũng bởi vì duyên cớ này, Hoàng thất mười năm không có con nối dõi, bị không ít cựu thần chỉ trích.

[2] chính sự có ích cho dân

Cả ngày bị nhắc nhở Hậu cung trống không, không có con nối dõi, phiền không chịu được, Hoàng đế đành bắt đực dĩ đưa mấy nữ nhi của mấy đại thần vào cung, vì bán mặt mũi cho thể lực khắp nơi, rồi rảnh cũng sẽ đi đến chỗ phi tử ngồi một chút, nhưng bình thường sẽ không ở lâu.

Những nữ nhân này được đưa vào cung xuất phát từ các loại mục đích khác nhau, bất kể là tự nguyện hay bị ép buộc, sống quãng đời còn lại trong thâm cung thì chỉ có một kết cục nhất định, chỉ cần không gây chuyện quá ầm ĩ, Hoàng đế thông thường sẽ mở một mắt nhắm một mắt với các nàng, dù sao nội thị đã muốn ẩn dấu không ít mật thám, trong nhóm phi tử hỗn loạn đó cũng không ít hơn bao nhiêu.

Lần này cũng định như xưa không để ý tới các tần phi này, nhưng không dự đoán được, tiếng động thể nhưng càng lúc càng lớn, còn có xu hướng tới gần Ngự thư phòng.

“Bệ hạ, Bệ hạ, xin người làm chủ cho thần thiếp ah!” Tiếng kêu thê lương từ xa đến gần, mơ hồ đã ở ngoài cửa Ngự thư phòng.

Hoàng đế không thể không buông bút son trong tay, đi ra ngoài xem xét.

Chỉ thấy Lâm phi nữ trang tán loạn, hai mắt sưng đỏ, lớp hóa trang trên mặt đã bị nước mắt xóa đi, trên trán giống như bị cào, vết máu uốn lượn xuống, y như lệ quỷ, vừa nhìn thấy Hoàng đế đi ra, liền xông tới khóc ròng nói, “Bệ hạ, thần thiếp vào cung năm năm, mặc dù không có hỉ sự để người được vui vẻ, nhưng luôn an phận thủ thường, không dám dậy lên một tia phong ba trong Hậu cung, không dám phiền nhiễu đến Bệ hạ, nhưng hôm nay, thần thiếp thật sự là nhịn không được, thỉnh Bệ hạ tác chủ cho thần thiếp!”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Y liếc mắt bảo nội thị đỡ Lâm phi dậy, rồi nhìn một nhân vật chính khác —— Tần phi, Hoàng đế có chút kinh ngạc phát hiện, khác với Lâm phi rồi bù, thống khổ đáng thương, Tần phi này rõ ràng bình tĩnh một cách kỳ lạ, thậm chí ngay cả y phục cũng không loạn, cách ăn mặc thận trọng, hoàn toàn là tiêu chuẩn ngênh giá.

Thú vị, Hoàng đế nghiêng ngả so sánh hai phi tử này, xem ra một trong hai người này, chỉ ít có một người có mục đích làm dậy lên trận phong ba này, vả lại bởi vì được giáo dưỡng tốt, không thể thất lễ với Quân, cho nên từ lúc bắt đầu diễn đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

“Thần thiết tham kiến Bệ hạ.” Tần phi nhẹ nhàng hạ bái, hành lễ nghiêm cẩn, cẩn thận tỉ mỉ, “Tỳ nữ Lan nhi của Lâm phi nương nương cùng thị vệ Mai Viên tư thông bị thần thiếp bắt quả tang, trước mắt chánh cung không có Hoàng hậu, trong Hậu cung, phẩm cấp thần thiếp cao nhất nên đã cả gan đi quá giới hạn, đã gọi nội thị giam giữ tỳ nữ này cùng thị vệ, chờ ngày mai theo luật trượng tể [3], Lâm phi không phục nên làm ầm ĩ, quấy nhiễu thánh giá, xin Bệ hạ thứ tội.”

[3] lôi ra đánh gậy

“Người nói vậy, Lan nhi từ nhỏ vốn lớn lên cùng bốn cung, đọc hết tứ thư ngũ kinh, biết được lễ nghi liêm sỉ, sao có thể làm ra chuyện bại hoại gia phong Lâm gia?” Lâm phi khóc đến thở không ra hơi, run rẩy chỉ vào Tần phi về mặt trấn định, “Tần Dung, người rõ ràng là ghen tị tháng trước lúc thưởng mai yển, Bệ hạ nhìn Lan nhi nhiều mấy lần vì am hiểu thi từ, mới vu cáo hãm hại nàng.”

Tần phi như trước không nóng không vội: “Bốn cung có vu cáo hãm hại hay không, rõ như ban ngày, toàn bộ nữ hầu phía sau đều là nhân chứng.”

“Nhân chứng?” Lâm phi lau nước mắt, cười lạnh một tiếng, “Đều là người Mai Viên người, chủ nhân kêu các nàng đi hướng đông, các nàng dám đi hướng tây? Làm trò trước mặt Bệ hạ, chuyện đổi trắng thay đen

người cũng dám làm?”

“Người muốn nói gì thì tùy, Bổng cung tự nhận không thẹn với lương tâm.” Tần phi vẻ mặt không sợ chết, “Bệ hạ đã biết được việc này, hết thấy cung nghe thánh tài.”

Hoàng đế đau đầu xoa nhẹ huyệt thái dương, trong ấn tượng, trong Mai yển Thi Từ Hội, y đích xác có thấy một tỷ nữ một tay diên được danh hảo từ, đối được câu ‘Diệp luyến hoa’ kinh diễm, liền nhìn tỷ nữ kia vài lần, nhưng không hơn.

Nếu nói Tần phi vì chuyện này mà mưu hại tỷ nữ kia, trong Hậu cung đấu, cũng thật sự rất khó nói.

“Trước tiên đem người dẫn tới đi!” Hoàng đế liếc mắt nhìn Tần phi, khí chất quanh nữ nhân này trầm lặng, trên mặt cũng không tỏ vẻ ghen ghét, thật không giống bộ dạng muốn hãm hại người khác.

Không bao lâu, nội thị phụng mệnh dẫn người tới vẻ mặt kinh hoảng chạy về, “Bệ hạ, Bệ hạ, không tốt, thị nữ gọi là Lan nhi đã treo cổ tự tử. Thị vệ tư thông cùng nàng bởi vì vậy mà bị kích thích, diên diên khủng hoảng hồ ngôn loạn ngữ, nô không dám để hấn quấy nhiễu thánh giá...”

Nói chưa xong, một tiếng gào khóc đã truyền đến, “Lan nhi của ta ah! Người chết oan uổng quá! Ông trời không có mắt, Tần Dung, Lan nhi làm quý cũng sẽ không tha qua người...”

Việc đã đến nước này, Hoàng đế cũng không muốn nghe tiếng chửi rủa nhiều hơn nữa, phát phát tay, cho người dẫn Lâm phi đi xuống.

Đang muốn xoay người, đã thấy Tần phi đoan đoan chính chính, quỳ ở phía người, dập đầu thật sâu nói, “Thần thiếp cáo lui.”

Hoàng đế cảm thấy có chút kỳ quái, thông thường phi tử hành lễ với y, chỉ cần nửa quỳ, lấy phẩm cấp Tần phi, khẽ cúi chào đã toàn lễ, sao phải kính cẩn đến như vậy?

Nhìn vẻ mặt bộ dạng nàng không thẹn với lương tâm, cũng không giống như chột dạ vì chuyện Lan nhi.

Chần chờ, Tần phi đứng lên, nhìn Hoàng đế thật sâu một cái, như đang nhìn một thứ đẹp đẽ nhất sắp sửa mất đi, không nỡ cùng lưu luyến.

Nhưng là, nữ nhân này cuối cùng cái gì cũng không nói kiên quyết rời đi.

Đêm đó, Hậu cung truyền đến tin tức, Lâm phi bởi vì cái chết oan uổng của Lan nhi mà khí huyết khó thông, nhảy xuống hồ tự sát, mà tên thị vệ bị truyền là tư thông cùng tỷ nữ Lan nhi, không hiểu tại sao trốn thoát được, cầm đao ám sát Tần phi, lúc bị thị vệ bao vây, rút đao tự vận.

Những người liên quan trong trận phong ba cung đình này, lợi dụng phương thức máu tanh, chỉ trong một ngày ngắn ngủi, diên xong phần của bọn họ.

10. Ngọa Thập Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 10

Đêm khuya thanh vắng, Hoàng đế vẫn mắt ngủ như trước thản nhiên nghe tin nội thị bẩm tấu, cũng chỉ lãnh đạm hạ chỉ an táng người chết, rồi chuẩn bị đi ngủ.

Lúc đã tỉnh tâm, gương mặt tràn ngập tử khí của Tần phi kia không ngừng hiện lên trước mắt, Hoàng đế cau mày, bắt đầu tự hỏi, nữ tử này lúc bắt đầu diễn kịch đã biết trước kết cục, cử chỉ thì nghiêm cẩn, dường như đang ám chỉ gì đó.

Trong Triều Dương Điện lúc đó, Hoàng đế nhớ tới mỗi lần Tần phi mở miệng nói chuyện đều hành lễ, tuy rằng kính cẩn, nhưng ánh mắt lại không nhìn về phía Hoàng đế, cũng không có nhìn xuống mặt đất, ánh mắt của nàng thủy chung nhìn vào Ngự thư phòng.

Không ổn, bất chấp ngoại bào, Hoàng đế chỉ mặc một chiếc áo mỏng, cấp tốc thi triển khinh công, chạy đến Ngự thư phòng.

Mở khóa đi vào, bên trong cũng không có chỗ hỗn loạn, chỉ riêng bên dưới ngăn kéo góc phải tựa hồ có dấu vết bị người cạy mở.

Mở ngăn kéo ra, quả nhiên những chứng cứ mật thám thông đồng với địch phản quốc trong quân của Ninh Bất Tịch đã biến mất.

Mà những mật thám này, hiện tại đang ở dưới hoàng mạng, đi đến Từ Châu chịu chết, mà ở mặt ngoài, những người này đều là hảo huynh đệ của Ninh đại tướng quân, hảo thủ, thậm chí thân đường phụ của hắn cũng ở trong đó.

Giờ phút này, Hoàng đế đã biết rõ mình bị trúng kế, nhưng đã quá trễ, từ Kinh thành đi đến Từ Châu bất quá chỉ năm ngày, nhưng hôm trước đã qua ngày thứ sáu, ván đã đóng thuyền rồi.

Đây là một liên hoàn kế cực kỳ xảo diệu.

Khiến toàn bộ mật thám nằm vùng trong Xích Diễm quân bị bại lộ là bước đầu tiên.

Quân đội Nam Tề ở biên cảnh Trung Châu tập kết, dẫn dắt Ninh Bất Tịch cùng Đoàn Kiếm ra khỏi Kinh là bước thứ hai.

Dùng tin tức danh y Hạp Cách ẩn cư để dẫn dụ Bắc Ngụy nhiếp chính vương đến biên cảnh Trung Châu tìm kiếm là bước thứ ba.

Đem tin tức vốn là bí mật để lộ ra, khiến Lý Thừa Nghiệp mới tra ra mật thám cho bọn họ đi chịu chết là bước thứ tư.

Sau đó lấy danh nghĩa cung phân tranh đấu dẫn Lý Thừa Nghiệp ra khỏi cửa, rồi phái người lên vào Ngự thư phòng đánh cắp chứng cứ phạm tội của mật thám là bước thứ năm.

Kế sách từ lúc bắt đầu đã đan xen vòng vòng, chủ nhân của ván cờ này phải là người cực kỳ hiểu rõ tình hình, hơn nữa còn có quyền lực, mới có thể để cho sách lược này từng bước từng bước một, nhất nhất hiệu quả.

Chuyện này hầu như dính dáng tới người cầm quyền ba đại cường quốc, kể từ lúc bắt đầu đã có mục tiêu minh xác, chính là vì ly gián quan hệ mỏng manh của Lý Thừa Nghiệp và Ninh Bất Tịch.

Có năng lực lập ra mưu kế này, không phải Bắc Ngụy, mà là Nam Tề, đồng thời người này còn có quyền lực điều động quân đội Nam Tề.

Trừ bỏ Hoàng đế đương nhiệm Nam Tề —— Mộ Dung Tần, Lý Thừa Nghiệp đối với kẻ hay rắp tâm tính kế này, chắc chắn không có kẻ thứ hai.

Nhớ đến mấy ngày trước ở ngoài cung, tình cờ bắt gặp Mẫn Vương thế tử Yến Mông đang thì thầm với Mộ Dung Hồng, cùng với gia thế Tần phi, Lý Thừa Nghiệp lại càng khẳng định phỏng đoán của mình.

Tần Dung là cháu gái của một trong sáu phiên vương —— Hàn vương Trang Bích Thiên, hai mươi năm trước Trang Bích Thiên nạp một lưu dân Nam Tề làm thiếp, sau lại thẩm tra, thiếp thất kia chính là nhi nữ của trưởng công chúa Nam Tề cùng một thương nhân Trung Châu nhất kiến chung tình sinh hạ, bởi vì mối bất hòa của Hoàng thất Nam Tề, đành lưu lạc dân gian nhiều năm qua.

Sau khi được chứng minh thân phận, tuy rằng không thể công khai để tránh phá hủy danh dự công chúa, nhưng rốt cuộc khi thê tử Trang Bích Thiên qua đời, hắn liền giúp đỡ thiếp thất gọi là Tiểu Điệp kia, cũng xem như cấp cho trưởng công chúa Nam Tề một công đạo.

Hàn Vương gia tộc, cũng đồng thời âm thầm tiếp nhận sự nâng đỡ của Hoàng tộc Nam Tề.

Mộ Dung Tần tâm kế kín đáo, làm việc cẩn thận, từ lúc đi bước đầu tiên, đã đoán được phản ứng của đối thủ cùng ứng biến thoả đáng mọi tình cảnh ở trong lòng.

Yến Mông bộc trực, Ninh Bất Tịch cùng Đoàn Kiếm thì tận trung cương vị, danh y Hạp Cách cao ngạo tự đại, Bắc Ngụy nhiếp chính vương đạo đức giả, thậm chí Lý Thừa Nghiệp sẽ dốc hết sức tiêu diệt kẻ địch, không một chuyện nào nằm ngoài kế hoạch của hắn.

Mẫn Vương thế tử nhiều năm ở Kinh thành tầm thường không có chí tiến thủ, nóng lòng muốn lập công với phụ thân, dễ dàng bị Mộ Dung Hồng lợi dụng, lừa gạt giao ra danh sách mật thám Lục phiên trong Xích Diễm quân.

Ninh Bất Tịch cùng Đoàn Kiếm đối với quân địch ở biên cảnh sẽ không ngồi nhìn, là một trong tác dụng Nam Tề tập kết quân đội.

Cả chuyện quan to hiển quý ba lần đích thân tới cửa khẩn cầu Danh y chữa bệnh cổ quái cho huynh trưởng, để Nhiếp chính vương Bắc Ngụy Tiêu Kỳ lấy được thanh danh huynh hữu đệ cung.

Thậm chí sẽ không bỏ qua Tiêu Kỳ, vả lại đã sớm đối với nhóm mật thám ghen ở yết hầu mà không thanh trừ được Lý Thừa Nghiệp.

Mỗi người độc hữu một tính cách, đã định trước khi đối mặt với một sự kiện sẽ không thay đổi thái độ, từ tính cách mà triển khai âm mưu, quả là công cụ cầm vừa tay tốt nhất.

Tất cả tin tức, đều là thật.

Bởi vậy mọi người, cũng sẽ không bị vồ hụt.

Nếu nói tách ra từng người, thì ai cũng có thể như nguyện hoàn thành chuyện mình muốn làm.

Chỉ là, toàn bộ bánh răng đều bị một người nắm giữ, bắt đầu vận chuyển. Âm mưu cứ như vậy mà thành công, thuận lý thành chương.

Một khi Lý Thừa Nghiệp cùng Ninh Bất Tịch đoạn tuyệt, lấy thực lực Xích Diễm quân, hành thích Vua là việc dễ dàng.

Đương nhiên Lục phiên sẽ không ngồi không nhìn Ninh Bất Tịch bước lên ngôi vị Hoàng đế, bọn họ có thể chấp nhận một kẻ vô năng như Lý Thừa Nghiệp, không chỉ là vì Hoàng triều là họ Lý từ xưa đến nay danh chính ngôn thuận, mà càng bởi vì bản thân Lý Thừa Nghiệp không có binh quyền, dễ dàng khống chế.

Nhưng Ninh Bất Tịch thì khác, bất luận xuất thân của ngọn cỏ dại trước mắt này là gì, chỉ riêng ý niệm chính trị, đã sớm một trời một vực với Lục phiên. Nhiều năm qua thượng triều hai bên như nước với lửa, nếu Ninh Bất Tịch lên ngôi Hoàng đế, chuyện đầu tiên cần làm, chỉ sợ sẽ là tước phiên.

Trong lúc Lục phiên đấu với Xích Diễm quân, Bắc Ngụy tất sẽ thừa dịp tiến vào, tam phương hỗn chiến, sau khi nguyên khí đại thương, mười vạn quân Nam Tề đóng quân ở biên cảnh Trung Châu liền có đất dụng võ.

Đến lúc đó, chỉ sợ thời gian hơn một năm, lúc đó ba năm để tang ở Nam Tề đã kết thúc, Mộ Dung Tần có thể danh chính ngôn thuận xuất binh, thôn tính thiên hạ.

Lý Thừa Nghiệp mới nghĩ đến đây, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng, nếu không phải trong lúc vô tình thấy Mộ Dung Hồng và Yến Mông, không phải Tần phi hữu ý vô ý ám chỉ chuyện Ngự thư phòng mất trộm có liên quan với nàng, chỉ sợ chính mình căn bản cũng không tưởng được xa như vậy.

Tần Dung được đưa vào cung, đã định trước là số kiếp của một quân cờ, chỉ là đến khi nào mới sử dụng quân cờ này mà thôi, đây là việc mà Lý Thừa Nghiệp cùng bản thân nàng lòng hiểu mà không nói.

Nếu không phải thân phận nữ tử, lấy khí độ cùng tài hoa của Tần Dung, không cần phải lo không có chỗ đứng trong triều, Lý Thừa Nghiệp đề phòng nàng rất nhiều, cũng rất thương xót cho nàng.

Lúc sắc phong, cho nàng phẩm cấp cao nhất không giống với các phi tử khác, cũng có ý nghĩ âm thầm lung lạc.

Tần Dung là một người lương tâm trong suốt như thủy tinh, bị áp lực gia tộc ép vào thâm cung hao tổn thanh xuân, đến phút cuối có thể sẽ toi mạng, sao có thể cam tâm?

Một nữ nhân như nàng, cho dù không thể phản kháng rõ rệt, cũng âm thầm tặng cho kẻ ép buộc nàng chết một chút sắc mặt.

Đó là điểm không cam lòng, cùng một chút tình cảm nhiều năm qua với Lý Thừa Nghiệp, khiến cho nàng tự biết sẽ bị diệt khẩu, nhưng trước đó cũng muốn ám chỉ âm mưu cho Lý Thừa Nghiệp.

Mặc dù ám chỉ này nếu không để ý sẽ rất dễ bị người khác bỏ qua, nhưng Tần Dung cũng chỉ có thể làm được thế ấy, nếu liễu lĩnh vạch trần tất cả mọi chuyện, thì sinh mạng bá phụ, mẫu thân cùng ấu đệ của nàng sẽ phải chịu uy hiếp.

Lý Thừa Nghiệp cẩn thận đem toàn bộ sự kiện, chân tướng cùng tính cách Mộ Dung Tần cân nhắc phỏng đoán lặp lại mấy lần, lại hoàn toàn không tìm ra kế sách để phá giải.

Chẳng những không thể phá giải, hơn nữa tựa hồ ở thời điểm y không biết, sự tình có thể phát triển theo hướng tệ hơn nữa.

Khi Ninh Bất Tịch biết dưỡng phụ cùng huynh đệ trong quân bị ngộ hại, sẽ xúc động phần nộ, sẽ không kỹ lưỡng xem xét tiền căn hậu quả, chỉ trực tiếp hướng về kẻ tạo ra tất cả chuyện này báo thù Lý Thừa Nghiệp.

Nhưng lúc đó, tất nhiên sẽ có một người ngăn cản hắn.

Người đó chính là Phụng Thiên, lấy thân phận Phụng Thiên là mưu sĩ nhiều năm, tất nhiên sẽ giữ chặt Ninh Bất Tịch lòng đầy căm phẫn, đem thể cục phân tích cho hắn nghe, để hắn không động thủ hành thích Vua.

Cứ như vậy, toàn bộ kế hoạch của Mộ Dung Tần, sẽ thất bại trong gang tấc.

Hoàng đế nghĩ đến đây, nhất thời một trận cháng váng, sau lưng toàn bộ ngâm trong mồ hôi lạnh. Ướt cả áo trong, thậm chí cả ngoại bào cũng giống như mới vừa được vớt từ trong nước ra.

Lấy tâm kế Mộ Dung Tần, không có khả năng không nghĩ đến chuyện này, cho nên hắn nhất định sẽ không bỏ qua Phụng Thiên.

Ôm một tia may mắn, Hoàng đế run rẩy thay thường phục, phi thân lướt qua thành cung, trực tiếp tiến đến quân doanh Xích Diễm.

Binh lính gác đêm trong quân trường cũng không nhận ra Hoàng đế, trong đêm khuya chỉ thấy một người trẻ tuổi vẻ mặt vô cùng lo lắng xuất ra ngọc trụ tương tự cái của quân sư Phụng Thiên, nói muốn gặp hắn thì thành thực lắc đầu, báo là, “Quân sư năm ngày trước đã có việc rời khỏi Kinh thành.”

Hoàng đế mang hi vọng mong manh hỏi: “Đi đâu?”

Tiểu binh nhúc nhủ: “Hình như là, là Từ Châu.”

Đáng chết, Hoàng đế nghe vậy suýt nữa bóp nát ngọc trụ, quả nhiên khi Mộ Dung Tần định ra kế sách, có bao nhiêu người có thể phá hỏng ván cờ của hắn, là hắn có thể xóa sổ hết toàn bộ, chẳng những khó lòng phòng bị, hơn nữa còn không có sơ hở.

Trong lúc xúc động, Hoàng đế hầu như lập tức muốn mượn một con khoái mã trong quân một mình chạy đến Từ Châu, cho dù không ngăn được Phụng Thiên, nhưng có thể sớm biết sống chết của hắn, cũng tốt hơn hiện tại vô cùng lo lắng bất an.

Trên đường hồi cung y thất hồn lạc phách, Hoàng đế chỉ cảm thấy trước mắt từng mảng từng mảng biến thành màu đen, nỗ lực dần xuống ý nghĩ muốn đến Từ Châu, y hiện tại không thể rời khỏi Kinh thành, tất cả chỉ mới bắt đầu, hậu chiêu của Mộ Dung Tần sẽ theo nhau mà đến.

Quả nhiên, không tới mấy ngày, hai đại gia tộc Hàn vương cùng Hữu Thừa tướng có được tin Tần phi cùng Lâm phi đã chết bắt đầu làm ầm ĩ, yêu cầu Hoàng đế nghiêm trị hung thủ.

Có thể nghiêm trị ai? Những người liên quan đều làm như bất ngờ chết oan chết uổng nhưng thật ra lại đúng lý hợp tình.

Tâm thần Hoàng đế còn đang đặt lo lắng cho sinh tử Phụng Thiên, bởi vậy đối với hai vị triều thần rõ ràng đang diễn kịch, thái độ liền miễn cưỡng qua loa.

Cũng may y sắm vai ngu ngốc đã lâu, mọi người cũng không nhìn ra cái gì.

Bãi triều, sau khi thăm nhắc Mặc Hàn phái người đến Từ Châu cứu viện cùng thám thính tin tức, Hoàng đế mới bắt buộc chính mình đem lối suy nghĩ cùng lo lắng cho Phụng Thiên trung rút ra, bắt đầu tự hỏi vấn đề nhúc nhủ nhất —— Làm sao để đối mặt với lửa giận cùng sát ý của Ninh đại tướng đã mất đi dưỡng phụ cùng huynh đệ?

Vốn cho rằng, thời gian lo lắng này sẽ không kéo dài, không quá năm ngày, Ninh Bất Tịch nhận được tin nhất định sẽ từ biên cảnh chạy về.

Nhưng bây giờ đã tròn tám ngày, triều thần luôn âm ỉ với cái chết của Lâm phi và Tần phi đến giờ cũng chấm dứt, Ninh tướng quân vẫn không xuất hiện trong cung, Hoàng đế bỗng thấy kỳ quái, Mộ Dung Tần sao có thể không theo kế hoạch thông báo chuyện này cho Ninh Bất Tịch?

Mười hai ngày sau, nghi hoặc này rất nhanh đã có đáp án.

Chỉ thấy Ninh đại tướng quân một thân phong trần, quả nhiên khi hắn nhận được tin liền đến Từ Châu xem xét trước, không thu hoạch được gì mới gặt dữ hỏi Kinh tìm Hoàng đế tính sổ.

Giống như sao xẹt, Đại tướng quân rút kiếm thúc ngựa xông thẳng vào cấm cung, thị vệ ở ven đường ngăn cản đều bị kiếm khí của hắn đánh văng ra, ngã xuống đất không đứng dậy nổi.

Một người một ngựa không ngừng nghỉ, xông thẳng vào cung Triều Dương.

Mũi kiếm Tuyết Lượng trực tiếp chỉ thẳng vào cổ Hoàng đế, Ninh Bất Tịch phần nộ gào to, “Lý Thừa Nghiệp, ngươi làm cái gì?”

Lúc này đã vào đêm, lưỡi kiếm sắc bén dưới ánh trăng lóe lên ngân quang lạnh lẽo, sát ý kẻ cầm kiếm lạnh như băng, phá lệ làm cho người khác sợ hãi.

Cấm quân hỗn loạn hô “Cứu giá”, chạy về phía trước, bao vây Ninh tướng quân dữ tợn trước mắt.

Tên đã lên dây, đao ra khỏi vỏ, trường thương nhắm thẳng vào kẻ định hành thích Vua.

Tình cảnh hỗn loạn, hết sức căng thẳng.

Bị mũi kiếm chỉ vào Hoàng đế dường như hoàn toàn không đếm xỉa tới, nhìn nam nhân thần sắc mỗi một đặng đặng sát khí đối diện, trong ánh mắt lại có một tia thương tiếc.

“Các người lui ra đi!” Hoàng đế lãnh đạm phất tay, trong lòng hiểu rõ nếu cấm quân còn ở đây, không chỉ có tính mạng Ninh Bất Tịch bị uy hiếp, mà còn có y.

Có trời mới biết có bao nhiêu sát thủ lẫn lộn trong đám trung tâm thị vệ này, trong lúc hỗn chiến thuận tay làm thịt Hoàng đế, tiếp tục giả họa cho kẻ chắc chắn có khả năng đào thoát Ninh Bất Tịch, là việc dễ biết bao nhiêu.

“Bệ hạ...” Thống lĩnh cấm quân Vũ Văn Toàn thần sắc lo lắng, “Xin cho thần lưu lại hộ giá.”

Hoàng đế lắc đầu, dù biết bào đệ của Lễ bộ Thượng thật sự lo cho an nguy của y, “Vũ Văn, nghe Trẫm.”

“Vâng.” Vũ Văn Toàn cũng biết lúc này không nên gây ra hỗn loạn, dẫn theo thuộc hạ lần lượt rút khỏi Triều Dương Điện.

Trước khi đi nhịn không được liếc nhìn Ninh đại tướng quân uy hiếp, trường đao ra khỏi vỏ, lại rất nhanh tra vào vỏ, “Xoẹt” một tiếng, trong lúc yên tĩnh phá lệ vang dội.

Cho dù người là thiên hạ đệ nhất cao thủ, nếu Bệ hạ bị thương một sợi tóc, thì đừng hòng thoát khỏi núi đao mưa tên của cấm quân.

Vũ Văn Toàn lập tức đi ra ngoài, nghiêm lệnh cho cấm quân bao vây Triều Dương Điện ba tầng trong ngoài, sau khi cho tâm phúc chú ý động tĩnh, thống lĩnh cấm quân mới bất chấp trời tối, vội vàng chạy đi tìm huynh trưởng nghiên cứu đối sách.

Trong Triều Dương Điện, Hoàng đế chống lại sắc mặt lạnh thấu xương của Đại tướng quân, không sợ hãi, bình thản đáp, “Trẫm làm chuyện nên làm.”

Vừa dứt lời, lưỡi kiếm nguyên bản chỉ cách cần cổ một chút liền tiến thêm một tấc.

Huyết châu đỏ thẫm chậm rãi chảy ra từ chiếc cổ trắng ngần.

Ninh Bất Tịch nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm giống như truyền đến từ Địa Ngục: “Vì lời hứa mười năm trước, ta cho người một cơ hội giải thích cuối cùng.”

Hoàng đế cũng không chần chừ, quả quyết trả lời, “Ngoại trừ Lưu Dân, toàn bộ người trong Xích Diễm quân Trầm phái đi Từ Châu, đều đã bị Bắc Ngụy Nam Tề và Lục phiên mua chuộc.”

“Có chứng cứ gì?”

“Trầm muốn giết vài người, cần phải có chứng cứ?”

“Tốt lắm.” Mũi kiếm của Ninh Bất Tịch có chút run rẩy không thể nhận ra hạ xuống, lại tiến thêm nửa tấc, tơ máu lập tức dọc theo chiếc cổ thon dài Hoàng đế uốn lượn xuống, dưới ánh nến, nhìn hết sức ghê người.

Hoàng đế vẫn không động đậy, cũng không phản kháng, chỉ là bình tĩnh nhìn Đại tướng quân trước mặt.

Nửa ngày sau, lửa giận của Ninh Bất Tịch bị phần bình tĩnh này chậm rãi dập tắt, mặc dù phần nộ và bi thương bị phản bội lén vào đáy lòng, hắn vẫn bắt buộc bản thân đè nén sát ý, chất vấn, “Mười năm trước thế sẽ không động thủ với ta, cái gọi là quân vô hí ngôn, chính là như thế?”

“Cho nên người còn đứng ở đây.” Dường như sợ Ninh tướng quân chưa bị kích thích đủ, Hoàng đế không sợ chết nói thêm một câu, “Không có bị cấm quân bắn thành tổ ong.”

Ninh Bất Tịch lạnh lùng cười: “Người cho rằng, chỉ bằng điểm công phu mèo quào bọn hắn, có thể bảo vệ tội danh mưu hại đường phụ của ta cùng hảo hữu của người?”

“Biên cảnh Trung Châu nhiều năm khói lửa, đầu sỏ khơi mào chiến sự là Nhiếp chính vương Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ chết, đối với nước với dân, đều là chuyện may mắn.” Dù biết rõ sẽ vô dụng, Hoàng đế vẫn không chịu buông tha, giải thích lần nữa.

Quả nhiên, Ninh Bất Tịch đối với giải thích này hoàn toàn cười nhạt, “Người trong Xích Diễm quân ta, dù chết cũng phải đường đường chính chính chết trên sa trường, há có thể làm ngón trò ám sát nát vụn này. Lý Thừa Nghiệp, người không cần nguy biện, thành thành thật thật thừa nhận đi! Người chính là vì muốn báo thù riêng cho phụ mẫu nhân tiện loại trừ Xích Diễm quân thế lực quá lớn, mới để cho đường phụ của ta cùng các huynh đệ đi chịu chết.”

Nếu chứng cứ phản quốc của đám mật thám kia đã bị Mộ Dung Tần phái người đánh cắp, thì lúc này nhiều lời cũng vô ích, Hoàng đế bình thần nói, “Vẫn là câu nói mười năm trước, người có thể động thủ, Trầm ở trên đường hoàng tuyền chờ người cùng uống trà.”

Đây là điểm duy nhất Mộ Dung Tần không tính đến được, mười năm trước, kể từ khi mới một tháng, Ninh Bất Tịch hãm thành phản quân, Hoàng đế nhẹ nhàng thông dong, một thân một mình gặp mặt thủ lĩnh phản quân, phân tích thế cục, thành công thuyết phục Ninh Bất Tịch lui binh kết minh.”

Dù ở mức độ nào, thế cục lúc này cùng mười năm trước vô cùng tương tự, mỗi người một tính cách, đã định trước khi đối mặt cùng một chuyện sẽ không thay đổi thái độ, mười năm trước Ninh Bất Tịch không đành lòng để cả nước nội chiến, khiến kẻ địch bên ngoài thừa cơ tiến vào, làm cho mất nước, mười năm sau hắn cũng sẽ giống như vậy không để cho chuyện này phát sinh.

Mộ Dung Tần rốt cuộc đã đánh giá thấp tính nhẫn nại cùng năng lực phán đoán của Ninh tướng quân.

Trường kiếm trước mắt bởi vì lòng chủ nhân dao động mà không ngừng run lên, cuối cùng, vẫn là từng chút từng chút một buông xuống.

Hoàng đế thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng cảm thấy có chút vui mừng, y rốt cuộc không có nhìn lầm Ninh Bất Tịch.

Đang do dự có nên đem tất cả âm mưu của Mộ Dung Tần nói cho Ninh đại tướng quân hay không, thì thỉnh linh bị một cổ lực mạnh mẽ trước mắt đánh úp lại, không khoan nhượng đem y áp trên vách tường.

Thanh âm Ninh Bất Tịch lạnh lẽo nghiêng răng vang lên bên tai: “Người cho rằng, chỉ bằng dăm ba câu, ta sẽ dễ dàng bỏ qua cho người?”

Hoàng đế cả kinh, bản năng bắt đầu giãy dụa, đáy lòng âm thầm ra quyết định, cho dù liều mạng bại lộ khiến Ninh Bất Tịch biết được y thân mang võ công, cũng không thể để chuyện vũ nhục này phát sinh.

Nhưng một câu nói của Đại tướng quân, đã triệt để toàn bộ phản kháng và không cam lòng của Hoàng đế.

Ninh Bất Tịch nói: “Ta có thể hiểu ý nghĩ người muốn hãm hại người khác, nhưng tại sao ngay cả Phụng Thiên người cũng không tha? Mấy năm nay, bất luận là nam chinh bắc chiến, hãn đã lập được rất nhiều công lao hiển hách, còn chưa nói tới hãn đã vô số lần cứu mạng ta trên chiến trường, riêng vì người, hãn đã biết bao nhiêu lần muốn tuyệt giao với ta, người cũng biết? Hiện tại người lại muốn đem cái mũ phản quốc này chụp lên người hãn...”

Hoàng đế hít sâu một hơi, rốt cục không nhìn được nữa, “Trẫm cũng không có nói Phụng Thiên phản quốc.”

“Chỉ trách hãn là mật thám của nước địch và Lục phiên, còn chưa đủ để vu cáo hãm hại hãn phản quốc?” Hai mắt Ninh Bất Tịch đỏ sẫm, bàn tay nắm chặt vạt áo Hoàng đế hận không thể hướng lên trên mấy tấc, hảo hảo bóp chết kẻ phụ ân phụ nghĩa trước mắt này.

“Người biết cái gì?” Ngoài dự đoán, cảm xúc của Hoàng đế thế nhưng so với Đại tướng quân càng kích động hơn, “Trẫm sao lại muốn hãm hại Phụng Thiên, Phụng Thiên hãn là...”

Ngoài điện vang lên một tiếng rất nhỏ, dường như có cái gì đó không cẩn thận đụng phải cửa, Hoàng đế trong lòng rung mình, phải cẩn trọng lời nói, giờ phút này vẫn chưa biết được sinh tử của Phụng Thiên, nếu y nhất thời lỡ lời đem thân phận thật của Phụng Thiên nói ra, bị người khác nghe lén được, không thể nghĩ ngờ là chính thức tuyên án Bạch y nhân tội chết.

Trước mắt đã phân tán một nửa lực chú ý đám mật thám bị phái đi Từ Châu trong Xích Diễm quân, lúc này nếu thân phận Phụng Thiên bị bại lộ, như vậy toàn bộ sát thủ sẽ không buông tha cho hãn, đem mục tiêu đáng giá nhất tập trung trên người Phụng Thiên.

Không thể nói được, Hoàng đế nhần nại nhắm mắt. Y không biết hướng đi của Tiêu Kỳ, lúc trước không tìm Phụng Thiên thương lượng, không kịp ngăn cản cước bộ Bạch y nhân tiến đến Từ Châu, là y sai, hiện tại mặc cho Ninh Bất Tịch muốn làm gì thì làm, có tội phải bị trừng trị.

“Sao rồi? Sao không nói tiếp?” Trong mắt Ninh tướng quân, đối phương trầm mặc chính là biểu hiện chột dạ, một Hoàng đế không từ một thủ đoạn, sao có thể để ý tới sống chết của hảo hữu hãn?

Ninh Bất Tịch bất bình thật sâu cho hoàn cảnh nguy hiểm của hảo hữu.

“Trẫm, không có gì để nói.” Hoàng đế buông lỏng hai nắm tay, y nợ Phụng Thiên rất nhiều, nếu có thể thay thế hãn, chuyện gì y cũng làm được.

“Tốt lắm.” Trong mắt Đại tướng quân mang hàn quang, ‘Xoẹt’ một tiếng, Hoàng bào dễ dàng bị xé rách, trong lời nói Ninh Bất Tịch dày đặc hàn ý, “Nhớ kỹ, người có thể cầu xin tha thứ, nhưng đừng nghĩ ta sẽ buông tha.”

Hoàng đế quật cường ngẩng đầu, mắt chống lại hận ý bộc trực của nam nhân trước mặt, “Trẫm sẽ không cầu xin tha thứ.”

“Chờ chút khí lực đừng bắt tỉnh quá sớm.” Ninh đại tướng quân khinh thường cười, nhắc thân, không có bất kỳ tiền hí cùng an ủi, tiến thẳng vào cơ thể người trước mặt.

Hoàng đế cắn răng, nuốt vào một tiếng nứt vỡ, trong đầu đón kịch liệt, ý thức dần dần mơ hồ, nhiều ngày bị lo lắng và áy náy vờn quanh vô cùng sốt ruột, bây giờ lúc thân thể bị tàn phá kịch liệt, lại cảm thấy giảm bớt.

Trước mắt hiện lên một thân ảnh màu lục, một bé gái ngồi trên cành cây, chia bánh ngô trên tay cho thiếu niên đối bụng cả ngày dưới tàng cây, “Mẫu thân nói, nếu sau này người và phụ thân không thể thương ta nữa, ta phải nhớ rõ cơn đau của mình, không thể sợ hãi, phải kiên cường.”

Bé gái bốn tuổi năm đó nhẹ nhàng nói một câu, đã cổ vũ tinh thần cho thiếu niên ra sức cầm cự đến mười năm sau, nhưng hiện tại y đã làm gì, y đang kêu phụ thân của đứa nhỏ đã cứu y một mạng gạt song thân thể tử, đi phương xa chịu chết.

Chỉ vì không phải thân thích, cho nên trong thâm tâm sẽ không cảm thấy đau lòng.

Bây giờ chuyện phát triển đến độ này, xem như báo ứng y mệnh cho Lưu Dân đi chịu chết đi! Nhưng Phụng Thiên vô tội, Hoàng đế vòng tay lên người Đại tướng quân đang tàn sát bữa bãi, nếu đau đớn hơn có thể

đổi lấy bình an cho Phụng Thiên và Lưu Dân, biết rõ ý nghĩ này ngu xuẩn, nhưng trong lúc yếu ớt này, y thật sự bất chấp, nhìn Ninh Bất Tịch hận không thể giết y cho thống khoái, Hoàng đế chưa xót nhẹ giọng thúc giục, “Tiếp tục, dùng sức một chút.”

“Cái gì?” Cảm xúc Ninh tướng quân cũng đang hỗn loạn nên không nghe rõ Hoàng đế nói mớ gì, hắn không muốn dừng lại, cũng không thể dừng lại, nếu dừng lại, hắn không biết có thể không chế bản thân không giết Hoàng đế hận thấu xương trước mắt này không.

Phụ thân Ninh Bất Tịch vốn là một thư sinh nghèo ở trấn nhỏ Cù Châu, thi khảo được tú tài nhưng đúng lúc thê tử có thai. Vì vậy dù xuất thân thư hương môn đệ bỏ đi công danh Ninh tú tài, sợ thê tử mang thai vất vả, dứt khoát bỏ đi cơ hội vào Kinh thành đi thi.

Hoài thai mười tháng, thê tử tú tài đã sinh hạ được một hài tử xinh xắn khỏe mạnh, tú tài ở trong trấn làm tiên sinh dạy học, tiền có được mỗi tháng mặc dù không đến mức thịt cá, nhưng cũng đủ nuôi sống vợ con.

Phụ phụ Ninh tú tài trời sinh tính đạm bạc, không mến mộ vinh hoa, phụ thê cả nhà hòa thuận, phụ từ tử hiếu, tuy gạo thô y phục rách, nhưng hạnh phúc lâu dài, khiến người người ghen tị.

Không ngờ tai họa bất ngờ, chỉ vì thê tử tú tài tướng mạo mỹ miều, cuối năm, Ninh tú tài xé một tấm vải đỏ của bộ y phục mới nhiều năm không dùng làm sáo sam mới cho thê tử mặc. Lúc cả nhà vui vẻ đi chợ tết, Huyện lệnh đi tuần, hoa giáp quan phụ mẫu [1] nhìn trúng mỹ mạo thê tử tú tài, bất chấp tất cả, cướp người về nhà, làm tiểu thiếp thứ mười tám.

[1] quan đã ngoài 60 tuổi

Mẫu thân Ninh Bất Tịch không cam lòng chịu nhục, đem đó ngay tại phủ đệ Huyện lệnh thất cổ tự sát.

Mất thấy việc vui biến thành tang sự, Huyện lệnh then quá hoá giận, sao chịu buông tha cho đôi phụ tử còn lại, lập tức phán tội danh cả nhà là cường đạo, phái bộ khoái đến Ninh gia, thê phải nhỏ cỏ tận gốc, không được lưu lại hậu hoạn.

Lúc ấy đầu mục bắt người là Trình Kỳ Minh có chút giao tình với Ninh tú tài, không đành lòng để hai phụ tử vô tội mất mạng, liền đến thư viện trước một bước, bế Ninh Bất Tịch còn nhỏ không nói một câu phi nước đại, khiến Ninh tú tài bỏ lại đệ tử đuổi sát theo.

Sau khi chạy sâu vào rừng, Trình Kỳ Minh mới truyền lại lời không lưu lại người sống của Huyện lệnh.

Ninh tú tài bị phần cảm hận, thật sự không nuốt trôi cơn tức này, lòng căm phẫn đem nhi tử phó thác cho Trình bộ đầu, sau đó đến Bát bộ tuần án phủ gióng trống kêu oan.

Luật lệ Trung Châu, dân cáo quan là tội lớn, phải lặn qua mười thước đình bản, nếu còn chút lực dư thừa, mới được trình lên đơn kiện. (Đậu: đậu xanh, luật lệ gì vậy:v)

Ninh tú tài liều mạng vì mối hận vong thê, lặn qua đình bản, vết máu loang lổ dâng lên đơn kiện, lại vì nhiều ngày bồn ba mệt nhọc quá độ thân thể không chịu được cộng thêm mất máu rất nhiều, một mạng cứ như vậy mà quy thiên.

Cháu gái của Cù Châu Huyện lệnh chính là thê tử Hữu Thừa tướng trong triều, Bát bộ tuần án không muốn gây chuyện, lợi dụng nguyên cáo đã qua đời làm lý do án này không thể tiếp tục được nữa, qua loa kết thúc vụ án.

Huyện lệnh e sợ con trai Ninh tú tài sau khi lớn lên báo thù cho cha mẹ, một đường ngàn dặm đuổi giết, đến nay Ninh Bất Tịch vẫn nhớ rõ vị trí mười vết sẹo trên toàn thân dưỡng phụ Trình Kỳ Minh, trong đó tám cái là vì hắn mà lưu lại.

Lúc mất mùa ba năm, dưỡng phụ bất chấp vết thương cũ tái phát sốt cao, nghiêm mặt, bắt hắn ăn hết nửa bát cháo cuối cùng trong phòng, còn bản thân suy yếu suýt nữa bởi vì đói khát cùng thương thế mà chết.

Còn có mấy năm nay ở trong quân, cùng hắn khởi nghĩa vũ trang, một đường kẻ vai chiến đấu giết tham quan, bảo vệ biên cảnh...

Hắn làm sao có thể tin, tình nghĩa từng sống chết cùng nhau, đều bị tiền tài cùng vinh hoa mua chuộc, trở thành thù hạ người quyền thế, là tay sai hèn mọn?

Cho nên, những chuyện này chẳng qua là bởi vì Hoàng đế sợ chết mà tìm cớ, Ninh Bất Tịch chỉ có thể tự nhủ như vậy.

Hắn chỉ có thể tự nghĩ Hoàng đế có ý muốn hãm hại người chí thân của hắn.

Hoàng đế bị hắn ép buộc mười năm, chọn hành động trả thù là hợp lý.

Nếu không thể tiếp tục tín nhiệm dưỡng phụ cùng Phụng Thiên người đã cứu hắn mấy lần, cùng với các huynh đệ phó thác sau lưng cho nhau trên chiến trường, Ninh Bất Tịch không biết trong thiên hạ to lớn này, hắn còn có thể nương tựa vào ai?

Hoàng đế mơ một giấc mơ.

Trong mơ y còn là một hài tử, không thích đọc sách luyện võ, chỉ thích nghịch ngợm vui đùa.

Phụ hoàng rất sủng ái mẫu phi có huyết thống dị quốc của y, bởi vì triều thần muôn miệng một lời phản đối lập ngoại tộc làm Hậu, nên người rất áy náy với ái nhân của mình, dốc lòng bồi thường, vô cùng dung túng với nhi tử không có tương lai này.

Thời thơ ấu thật sự rất vui vẻ.

Sau khi kết thúc chính sự, phụ hoàng sẽ dắt mẫu phi đến một góc Ngự hoa viên thì thầm.

Thần Võ đại tướng quân cùng bạch y thiếu niên mỗi ngày luyện võ xong đều chạy tới trông y.

Bạch y nhân từ trong bụi cỏ xách y ra ngoài, nhìn y gương mặt nhỏ nhắn dính đầy bùn, thường làm vết mặt bất lực.

Một bên trách y sao không học hành hành đàn hoàng, làm sao giống một Hoàng tử? Một bên ôn nhu lấy tay áo tuyết trắng lau mặt giúp y.

Thường thường sau khi hai bên tay áo đều loang lổ vết bẩn, mới lộ ra nét thanh tú sau khuôn mặt vô cùng bẩn này.

Thiếu niên thích mặc bạch y viết chữ rất đẹp, luôn than vãn khi thấy chữ viết của y, chưa bao giờ từ bỏ ý định lấy điều kiện bởi y dấu khúc khúc [1] để dạy y viết chữ.

[1] dấu để

Cổ tình y lại quá sức hiếu động, một khắc cũng không ngồi yên được, ngồi ở trên băng ghế mà cái móng không cam lòng cứ quay tới quay lui, chữ viết ra liền cong cong vẹo vẹo, cuối cùng chẳng ra sao.

Thiếu niên dạy y tập viết rơi vào đường cùng, đành phải ôm y lên đùi, nắm bàn tay nhỏ bé của y, chặt chẽ nắm lấy, mới miễn cưỡng viết xong hai tờ giấy Tuyên Thành.

Thường thường lúc chuẩn bị viết sang tờ thứ ba, hai người mới vừa nâng bút viết được vài chữ, y liền nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài, ngẩng đầu bày ra thần sắc đáng thương, làm nũng muốn ra ngoài chơi lát nữa lại tiếp tục luyện chữ.

Bởi vì diễn cảm quá mức đáng thương, bạch y thiếu niên lại hay đau lòng y, vì vậy thường xuyên bị đánh bại, một bên thì thào “Cái tên gỗ mục này”, một bên buông bút, sủng nịch bởi y dấu bắt khúc khúc.

Chơi đùa chơi đùa, bất tri bất giác trời đã tối.

Cứ như vậy lại dễ dàng trải qua một ngày khoái hoạt.

Hoàng đế đang ngủ bỗng khê mỉm cười, vươn tay ra, phảng phất như có thể chạm được bàn tay bạch y thiếu niên đang mỉm cười trước mắt.

Đột nhiên, cảnh trong mơ biến đổi, tin dữ Thần Võ đại tướng quân đầu hàng Bắc Di truyền tới cung, Hoàng hậu nương nương hổ thẹn vì ca ca nên ôm hận tự sát.

Đêm đó, Đông cung không biết vì sao lại cháy.

Hôm sau, nhóm cung nhân phát hiện thi thể Hoàng thái tử bị cháy đen không thể nhận diện trong điện.

Trong khi đó chỉ mới một ngày trước, bạch y thiếu niên còn bồi y chơi cả ngày, lặng lẽ giao cho y mấy quyển bí kíp võ công, không chút do dự đem nội lực luyện mười năm truyền một nửa cho y.

Quay ngược thời gian thiếu niên vẫn ôn nhu như xưa, nghiêm túc dặn dò y nhất định phải hảo hảo luyện võ, vả lại không được để người khác biết được chuyện này.

Tiểu Hoàng tử y đắm chìm trong hưng phấn sắp trở thành võ lâm cao thủ, không chú ý tới ưu thương biệt ly cùng không nở trong mắt Bạch y nhân, còn vui vẻ gật đầu, “Thật tốt thật tốt, chờ học xong võ công, ngày mai có thể bắt một con khúc khúc lớn hơn nữa rồi!”

Nhưng mà, đã không có ngày mai.

Không ai biết tung tích Bạch y thiếu niên, sau đó mẫu phi trúng kỳ độc học máu bỏ mình, phụ hoàng mê luyện ca múa, cuối cùng bị thích khách giả dạng ca nữ sát hại, chỉ còn y, cùng ngôi vị Hoàng đế cô đơn lạnh lẽo, nương tựa vào nhau.

Ban ngày còn ổn, cùng nhóm Phiến vương triều thần đấu nhau đã tiêu hao hết tâm lực, không có khí lực nghĩ tới chuyện cũ năm xưa, nhưng khi đêm đến, ác mộng hỗn loạn liên ừn ừn kéo đến, khi tỉnh lại thì một thân mồ hôi lạnh, cũng vô pháp đi vào giấc ngủ.

Cho đến một ngày, y mất ngủ ngồi trong Ngự hoa viên ngắm người thì một bạch y thanh niên lặng lẽ xuất hiện, nhìn quanh thâm mắt trên gương mặt y, giống như mấy năm trước bất đắc dĩ lắc đầu.

Bất chấp đối phương là người hay quỷ, y vươn tay, gắt gao nắm chặt vạt áo trắng, luyện tiếc giấc mộng đẹp khó có khi xuất hiện này, mắt nhắm chặt không chịu mở, rốt cục ngủ ngon một đêm.

Tỉnh lại, trong tay trống không, đang kinh hoảng, thanh âm ôn nhu trên đỉnh đầu vang lên, “Ta ở đây, chưa từng rời đi...”

Thật mất mặt, mẫu phi mất, phụ hoàng băng hà, gặp quân phản loạn lúc nguy cấp y cũng không có khóc, lại bởi vì những câu an ủi đơn giản, không thể điều khiển tự động rơi lệ.

Thanh niên vẫn thích mặc bạch y như trước, theo quán tính nâng ống tay áo, xoa xoa gương mặt bị nước mắt thấm ướt, “Thích khóc như vậy, làm sao giống một Hoàng đế?”

Trong nước mắt y mở một nụ cười, cảm thấy phi thường phi thường ngượng ngùng, vì thế ngây ngốc đáp, “Ta có luyện chữ đằng hoàng.”

“Ta biết.” Bạch y thanh niên mỉm cười, “Chữ viết trên thánh chỉ quá xấu, không tiện xuất ra gặp người.”

“Ta có chăm chỉ đọc sách.”

“Ừ.”

“Ta có chăm chỉ luyện võ.”

“Ngoan.”

Hoàng đế rốt cục bắt mãi: “Mấy năm nay người rốt cuộc đi đâu?”

“Chuyện đó sau này hãy nói, ta không tiện tiến cung, sau này ta sẽ để hảo hữu của ta mỗi ngày cùng ăn cùng ngủ với người! Như vậy người sẽ không tiếp tục mất ngủ nữa.”

“Được.” Có câu gọi là vật hợp theo loài, người lấy đàn phân, bằng hữu của hắn nhất định cũng là người ôn nhu, Hoàng đế vui vẻ nghĩ.

Sau đó phát hiện bị lừa gạt, bằng hữu được tiến cử lại là tên hỗn đản Ninh Bất Tịch?!

Quên đi, chuyện này cũng không sao, chỉ cần Bạch y nhân vẫn sống tốt, có thể gặp nhau, so với dĩ vãng hoàn toàn quên mất y bỏ đi mỹ mãn hơn nhiều...

Chính là, đây chỉ là ký ức nhớ lại trong mơ.

Trong hiện thực, người kia vẫn sinh tử chưa rõ.

Đậu: đến chương này có lẽ mọi người cũng biết thân phận của Phụng Thiên là ai rồi, hỏi nhỏ, có ai từng thầm nghĩ hai người này có gian tình với nhau không? rồi sau đó Đại tướng quân bị ngược lên ngược xuống chẳng hạn:))

11. Ngọa Thập Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 11

Hoàng đế nhất thời giật mình tỉnh giấc, đối diện hai mắt đỏ bừng, đồng dạng một đêm không ngủ Ninh Bất Tịch, nhất thời ngơ ngơ ngẩn ngẩn, không nói nên lời.

“Nếu tỉnh, vậy thì...” Ninh tướng quân không chút khách khí xoay người áp lên, tiếp tục nén cừu hận đè y ra thô bạo chiếm đoạt.

Hoàng đế trong lúc bị ép túng dục chỉ thanh tỉnh được một lúc, dưới đáy lòng mặc niệm, “Phụng Thiên, người phải bình an.”

Lập tức, ham muốn tàn bạo mãnh liệt lại ùn ùn kéo đến, chôn vùi nét bi thương.

Hai người ở trên long sàn dây dưa tròn ba ngày, toàn bộ tinh lực tiêu hao trên người đối phương hầu như không còn.

Phần nộ và lo lắng của Ninh tướng quân đã phát tiết xong, ngủ vô cùng trầm.

Hoàng đế mệt đến cả xương cốt nhìn người ngủ say bên gối, thật sự phi thường hâm mộ, nếu có thể, hẳn cũng rất muốn trong lúc trời còn chưa sáng, ngủ thẳng một giấc. Đáng tiếc không được, chính sự còn đó, không thể khinh suất.

Từ trước đến nay mỗi khi Ninh Bất Tịch hồi Kinh, Hoàng đế chắc chắn sẽ hạ chỉ miễn triều ba ngày, mười năm như thế.

Lúc đầu, vô số triều thần kháng nghị, nhưng không được đáp lại, đành dần dần dưỡng thành thói quen.

Thỉnh thoảng vẫn chưa truyền đạt thánh chỉ, mật thám nếu điều tra được Đại tướng quân sắp hồi Kinh thì các đại thần sẽ tự phát, buông bỏ công vụ, chủ động ở nhà làm biếng ngủ ba ngày, rồi mới lấy lại tinh thần phấn chấn để phản công.

Hoàng đế đối với hành vi này có chút dở khóc dở cười, nhưng bởi vì bản thân không còn giống như trước đây, nên cũng không truy cứu.

Lần này Ninh Bất Tịch vội vàng trở về, đương nhiên cũng không kịp phát thánh chỉ, nhưng nhìn quang cảnh yên tĩnh này, là biết các đại thần rất ăn ý tuân theo ước định.

Lúc khoác áo bước xuống giường, toàn thân đau đớn kịch liệt cơ hồ khiến Hoàng đế rên ra tiếng, cắn răng liếc mắt nhìn Thanh Tuyền Kiếm giắt ở đầu giường, thiên hạ chỉ tôn buông bỏ ân oán cá nhân, bắt đầu cân nhắc đại cục.

Trước mắt còn chưa rõ sinh tử Phụng Thiên, nếu có bất trắc, đến lúc đó không ai có thể ngăn được một Ninh Bất Tịch mất đi lý trí.

Bản khoản lúc này làm y xúc động, không có Phụng Thiên, vậy lần tới? Lúc hồi kinh hẳn sẽ làm gì?

Hoàng đế đối với việc này, hoàn toàn không nắm chắc.

Chần chừ đưa tay tháo xuống Thanh Tuyền Kiếm, rốt cuộc có nên tiên hạ thủ vi cường?

Trường kiếm ra khỏi vỏ, dưới ánh nền mỏng manh, ngân quang kiếm phong lóng lánh, hàn khí bức người.

Nhìn không được cúi đầu nhìn qua Đại tướng quân ngủ không có chút phòng bị nào, đây có thật là người được xưng thiên hạ đệ nhất cao thủ không?

Có người ở bên cạnh lộ ra sát ý rõ ràng như vậy, hẳn còn có thể ngủ thản nhiên như thế?

Đang lúc cảm thấy kỳ quái, bỗng Ninh Bất Tịch nghiêng người, từ nằm nghiêng chuyển thành nằm ngửa, Hoàng đế có ý đồ ám sát thấy vậy ngẩn ra, thở dài một tiếng, không tiếng động tra thanh kiếm chỉ mới rút được ra phân nửa vào vỏ.

Nhấc tay, thanh kiếm lại được treo trên tường.

Chịu đựng đau xót toàn thân, sửa sang lại y phục, Hoàng đế đứng dậy ra khỏi tẩm điện.

Trên long sàn, Ninh đại tướng quân bình yên ngủ say, trong lúc vô thức, cánh tay phải không bởi vì nằm ngửa mà đặt lên ngực, mà là theo quán tính để ngang trên giường, lúc còn nằm nghiêng cũng như thế.

Cánh tay để ngang này, Hoàng đế lấy ra làm gối đầu, mười năm có thừa.

Chỉ là trong lúc ngủ, hai người đối với chuyện này không có cảm giác.

Bình thường lúc tỉnh lại, một người thì không hiểu tại sao không muốn vẫy tay luyện kiếm, người kia bởi vì mệt mỏi, tỉnh lại cũng mơ mơ màng màng, ôm mền còn không kịp, làm sao chú ý gối đầu là cái gì.

Lúc này thay đổi góc độ, nhìn thấy toàn bộ không sót một thứ gì.

Có một số người bản tính kỳ thật vô cùng dịu dàng, chỉ vì đã từng trải qua đau thương chồng chất, mà ngoài mặt kết thành từng tảng lại từng tảng lớp vỏ dày cứng, nếu bị phá vỡ sẽ chảy máu, đau đớn không chịu nổi.

Nhưng dù tiếp tục đau đớn, người kia vẫn khắc vào thứ ấy ở trong lòng không thay đổi, làm cho người không đành ra tay với hắn.

Ngoài điện, Vũ Văn Toàn chịu đựng cơn buồn ngủ, làm hết phận sự dẫn cấm quân chờ thánh giá, y phục giáp trụ, ba ngày chưa đổi.

Mấy ngày trước lo lắng chạy đi tìm huynh trưởng cầu cứu, Vũ Văn Oát nghe xong lời của hắn, chỉ hơi hột nói, “Đây là việc nhà của Bộ hạ, y sẽ công bằng, người ngu ngốc đi xem náo nhiệt gì?”

Mối quan hệ giữa Bộ hạ và Ninh tướng quân, ở trong cung hầu như là bí mật công khai.

Bất luận trong Triều Dương Điện có tiếng vang kỳ quái gì, đều là “Việc nhà” của Hoàng đế, vi thần có mắt như mù, có tai như điếc.

Làm gì có “Việc nhà” nào, mà phát triển đến mức động đao động thương, đánh đánh giết giết đến nông nổi này?

Bởi vậy dù từ trước đến nay huynh trưởng chưa bao giờ nói sai, nhưng làm đệ đệ hắn vẫn không yên lòng, bất chấp về nhà ngủ thay quần áo, một mực trông chừng ngoài điện, chuẩn bị lúc ngoài ý muốn phát sinh, cứu giá đúng lúc.

Thẳng đến ba ngày không gặp, bóng người trước mắt ngoại trừ cước bộ hơi chậm, thì các mặt khác hết thấy đều bình thường, lúc Hoàng đế đi ra khỏi Triều Dương Điện thì Vũ Văn Toàn mới chính thức yên lòng.

Xem ra cho dù tiến triển đến nông nổi động đao kiếm, Hoàng đế vẫn có năng lực giải quyết “Việc nhà” của y, hắn thật sự là lo lắng vô ích.

Hoàng đế đánh giá cấm quân thống lĩnh trung tâm, mỉm cười ôn hòa thật lòng, “Huynh của người không bảo người cái gì cũng đừng động, trực tiếp về nhà ngủ sao?”

“Hồi Bộ hạ, đây là chức trách của vi thần, không dám lười biếng.” Vũ Văn Toàn là võ quan thẳng thắn, hỏi cái gì, liền đáp cái đó, không hề lảng tránh.

Huynh trưởng sinh đôi Vũ Văn Oát của hắn đúng lúc tương phản, chẳng những tâm tư tinh tế, hơn nữa còn kiến vi tri trứ, Hoàng đế thưởng thức rất nhiều, nhưng cũng không nguyện ý thân cận.

Người thông minh, bản năng sẽ luôn sinh ra đề phòng đối với người thông minh.

Vũ Văn Oát giao hoạt như hồ ly, để ở bên cạnh, mặc dù có thể giám đi rất nhiều tính kế từ người khác, nhưng lúc con hồ ly này nhăm chán, có thể tính kế người bên cạnh để làm tiêu khiển hay không, thật sự rất khó nói.

Năm đó, Hoàng đế sở dĩ tùy ý để Ninh đại tướng quân nhích lại gần mình, cũng là vì duyên cớ này.

Không phải Ninh Bất Tịch không thông minh, mà là người này thông minh, nhưng từ trước đến nay không biết tính toán tỉ mỉ chi tiết.

Đây là điểm khiến Hoàng đế an tâm, trong triều lục đục với nhau đã mệt chết đi được, xung quanh nếu còn tràn ngập người tính kế người, mỗi ngày còn phải lo lắng đề phòng, khó bảo đảm tinh thần không sụp đổ.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng trên thực tế, dù bị Ninh Bất Tịch kéo lấy đề áp, ở trên giường kịch liệt quay cuồng, trừ bỏ đau đớn cùng khoái cảm khó chịu nổi, đối với tinh thần hàng năm bị vây trong trạng thái khẩn trương Hoàng đế mà nói, cũng có tác dụng thông khai.

Ít nhất hiện tại, tuy rằng cả người đau đớn, mệt mỏi không chịu nổi, nhưng y có thể bình tĩnh thần trí xử lý việc chính trị, ứng đối động tác tiếp theo của Mộ Dung Tần.

Có lẽ là do nguyên nhân Ninh Bất Tịch trở về, lực chú ý của nhóm triều thần lần thứ hai tập trung đến việc buộc tội Đại tướng quân, một đồng tấu chương chỉ trích hần mang kiểm cá nhân xông vào cấm cung, ý đồ bất chính, Bộ hạ phải nghiêm trị linh tinh.

Lần này Hoàng đế đối với sự việc hồ hững, sự tình phát sinh ngày đó, không thấy ai bước ra ngăn trở cứu giá, vật đổi sao dời, lại đến chằm ngòi thổi gió, thật sự là không thể không nổi giận.

Sau khi duyệt xong đồng tấu chương gấp đôi bình thường, y xem qua kỹ sách, đến từ Lễ bộ cùng Binh bộ.

Lễ bộ Thượng thư Vũ Văn Oát ở trong tấu chương viết nhận được tin Bắc Ngụy Nhiếp chính vương Tiêu Kỳ vì bệnh mà hoăng [2], nghe nói Bắc Ngụy Hoàng đế Tiêu Cừ sau khi biết Hoàng thái đế qua đời, bị đả kích lớn, bệnh tình chuyển nặng, đang hấp hối.

[2] chết: thời xưa gọi chư hầu hoặc các quan to chết là hoăng

Trước mắt Hoàng triều Bắc Di loạn thành một đoàn, các Hoàng thất có quyền thừa kế tranh giành ngai vị, cục diện giằng co.

Tam công phân [3] ủng lập [4] ba người thừa kế.

[3] ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm: thái sư, thái phó, thái bảo

[4] ủng hộ lập vị lên ngôi

Thái sư ủng lập con trai trưởng của đương nhiệm Hoàng đế Tiêu Cừ là Tiêu Hàn, Thái Phó ủng lập Tiêu Lâm con gái của Hoàng thái đế Tiêu Kỳ, buồn cười nhất chính là, Thái bảo ủng lập con trai trưởng đã qua đời của trưởng công chúa Tiêu Đàm, người đó không phải ai khác, mà chính là đương kim Hoàng đế Trung Châu Lý Thừa Nghiệp.

Đương nhiên việc Thái bảo ủng hộ dẫn tới công kích thậm tệ của hai phái khác, muốn cho Hoàng đế nước đối địch kế thừa ngôi vị Hoàng đế Bắc Ngụy, đây không phải chuyện diên rồ thì là cái gì?

Kỳ quái nhất là nguyên lão ba triều sắp bước vào thất tuần này không biết xuất phát từ mục đích gì, lại ngoài ý muốn kiên trì đề nghị vỗ vãn lập y lên, hơn nữa không phải nói cho có.

Lão Thái bảo ngoan cố, đối ngoại thì đưa ra công văn chính thức của Bắc Ngụy, lời nói khẩn thiết, thỉnh Lý Thừa Nghiệp bớt chút thì giờ đến Hoàng Thành Bắc Ngụy thăm hỏi Hoàng cữu bệnh nặng, tranh thủ nắm quyền thừa kế, đối nội thì công bố năm đó trưởng công chúa Tiêu Đàm nằm vùng Trung Châu, quấy nhiễu triều đình Trung Châu, làm suy yếu thực lực nước đối địch, công lao này không thua gì cầm quyền nhiều năm Hoàng thái đế Tiêu Kỳ.

Vũ Văn Thượng Thư rất làm tròn chức trách kèm theo tấu chương công văn chính thức của Bắc Ngụy Hoàng thất, trên công văn có dấu ngọc tỷ, đương nhiệm Bắc Ngụy Hoàng đế Tiêu Cừ hiển nhiên là chấp nhận đề nghị vỗ vãn của lão Thái bảo.

Hoàng thái đế hoăng là quốc tang, nếu như làm giả, nhẹ thì lung lay nền tảng lập quốc, nặng thì dẫn đến biến loạn Hoàng thất, xem ra bất kể như thế nào, thì Phụng Thiên cùng Lưu Dân đến Từ Châu nhất định đã đắc thủ.

Nhiếp chính vương tự mình lên vào nước đối địch, bị người ám sát, nói ra, cũng không phải chuyện vinh quang gì, nếu không tốt, sẽ dẫn đến chiến tranh lớn hai nước. Giờ phút này vì quyền thừa kế mà phân chia Bắc Ngụy, hiển nhiên cũng không có năng lực khai chiến cùng Trung Châu.

Cho nên khi công bố tin tức này ra ngoài chỉ có thể nói Nhiếp chính vương chết vì bị bệnh ở Hoàng Thành, mà không phải bị giết ở Từ Châu.

Hoàng đế cau mày, xem xong công văn của Bắc Ngụy, do dự một trận, lần thứ hai cầm lấy một công văn khác đến từ Bình bộ.

Tấu chương bình bộ không chỉ đề cập đến Bắc Ngụy ở biên cảnh Trung Châu chủ động rút quân, còn đề cập tới hướng đi Nam Tề.

Nam Tề Hoàng đế Mộ Dung Tần tựa hồ bị áp lực trong nước, đã giảm tốc độ hành quân đến biên cảnh Trung Châu, quân lương cùng binh lính, tuy rằng vẫn lục tục vận chuyển đến biên cảnh như trước, nhưng theo số lượng và tốc độ hành quân nói lên, rõ ràng có chút yếu ớt.

Mộ Dung Tần cũng không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, Hoàng đế tuy rằng rất tin tưởng năng lực Đoàn Kiềm, nhưng cho dù thiếu niên có hành động ở miền nam, cũng không thể làm hiệu quả dưng sào thấy bóng* như vậy được.

[5] hiệu quả nhanh chóng

Thế cục biến hóa quá nhanh, khắp nơi lộ quỷ dị.

Nếu như nói tất cả chuyện này đều xuất phát từ âm mưu của Mộ Dung Tần, không thể không nói, người này tâm kế thâm sâu, cũng đủ khiến cho kẻ địch của hắn không rét mà run.

Theo biểu hiện bên ngoài, toàn bộ tiến triển, đều hướng tới lợi ích cho Lý Thừa Nghiệp, biên cảnh uy hiếp yếu ớt, thành công loại trừ Tiêu Kỳ, báo được thù cho phụ mẫu, thậm chí Hoàng thất Bắc Ngụy còn chấp nhận y làm người thừa kế. Vận khí tốt, thắng dễ như trở bàn tay, có thể ngồi trên ngôi vị Hoàng đế hai nước.

Nếu Lý Thừa Nghiệp đủ khờ dại, giờ phút này hắn phải hân hoan vui mừng!

Nhưng thật đáng tiếc, thiếu niên khờ dại ngày xưa đã trải qua hơn mười năm ngủ không yên ổn, ngày không được nghỉ đêm không được ngủ, lo lắng sự tình, đã sớm không còn đơn thuần chỉ suy nghĩ về một hướng.

Tin tức công khai thứ nhất là mẫu phi của y là Bắc Ngụy công chúa, nhiều năm qua chịu sự xâm lược của Bắc Ngụy, triều thần cùng dân chúng đối với người man di hận thấu xương sẽ có biểu hiện như thế nào, có thể đoán trước.

Tiêu Kỳ chết, tự mình hạ lệnh phái thích khách có thể nói Lý Thừa Nghiệp là hung thủ trực tiếp, dưới tình huống này, còn một mình chạy tới Bắc Ngụy tranh quyền thừa kế, quả là chuyện buồn cười nhất thế gian.

Bộ quân Mộ Dung Tần mặc dù giảm tốc độ, nhưng cũng không ngừng lại, hoặc là có một loại khả năng khác, quân đội cùng lương thảo của hắn đã sớm hoàn thành tập kết, tốc độ vận chuyển lúc này, chỉ là nguy trang với Trung Châu.

Hoàng đế sắp xếp lại toàn bộ tấu chương, trong lòng đã rõ, giờ phút này y chỉ có thể đi hai con đường.

Ở lại triều đình dài hạn để ổn định quốc nội thế cục, hoặc là chờ vài ngày sau Bắc Ngụy Hoàng đế Tiêu Cừ băng hà, ngang nhiên lĩnh binh khai chiến tranh đoạt quyền thừa kế.

Tin rằng hai con đường này, bất luận chọn cái nào, đều không chạy thoát khỏi mưu tính của Mộ Dung Tần.

Xem ra, chỉ có thể chọn lối đi khác.

Đến bây giờ, không có tin tức truyền đến từ Từ Châu, có thể thấy hành động Mộ Dung Tần đuổi giết Phụng Thiên và Lưu Dân nhất định vẫn còn diễn ra.

Nếu Hoàng đế tự mình đi đến Từ Châu tra xét, đại bộ phận sát thủ tất nhiên sẽ đổi lực chú ý, buông tha cho Phụng Thiên và Lưu Dân, đem mục tiêu đặt trên người Hoàng đế xuất hành một mình.

Cứ như vậy, tạo cơ hội sinh tồn cho Phụng Thiên bọn họ, thì cơ hội gặp nhau sẽ gia tăng.

Nếu Ninh Bất Tịch đã hồi Kinh, Vũ Văn hồ ly vì đang đôn đốc kiểm tra mật thám của Mẫn Vương mà chán nản, tất sẽ đem hết toàn lực ổn định triều chính, như vậy, bây giờ y khởi hành xuất phát đi đến Từ Châu, hẳn là không thành vấn đề.

12. Ngọa Thập Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 12

Lúc Ninh tướng quân tỉnh lại, đã là chàng vạng.

Theo quán tính lắc lắc tay phải, lại không ê ẩm tê dại như thường ngày, bỗng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Bên cạnh một mảnh lạnh lẽo, hiển nhiên người bên gối rời đi đã lâu.

Thoáng chốc, trong lòng Ninh Bất Tịch lướt qua một cảm giác, phẳng phất như có một vật trân quý nào đó bị hất đánh rơi trong lúc lơ đãng, nếu không nhanh chóng tìm kiếm, chỉ sợ sẽ không bao giờ quay trở về nữa.

Dự cảm đột ngột đến, khiến hắn không hiểu sao tâm thần không yên, vì thế động tác mặc y phục liền nhanh hơn nhiều.

Rất nhanh, hậu quả nhiều ngày túng dụng đã thể hiện ra, cho dù được gọi là thiên hạ đệ nhất cao thủ, có thể lực, cũng có giới hạn. Liên tục gây sức ép một đêm, cũng không có gì đáng ngại, nhưng khi lật người, thì rất nhiều chỗ kháng nghị.

Người đi tàn sát còn một mỗi đến thể này, vậy người bị tàn sát, nghĩ là biết ngay tình hình.

Nghĩ lại, Ninh Bất Tịch đối với Hoàng đế, vẫn còn có chút bội phục.

Hắn biết rõ chính mình cũng không có hạ thủ lưu tình, lấy những điểm mẫn cảm từ trước đến nay trên thân thể đối phương, chưa đến mấy lần y đã không chịu được, không thể tự chủ bắt đầu khóc, nhưng thật sự đúng như y nói trước đó, đến cuối cùng, cũng không cầu xin tha thứ.

Ninh Bất Tịch có một ý nghĩ kỳ quái, dường như nước mắt đó, không đơn thuần là vì đau đớn và khuất nhục mà chảy.

Trên người Lý Thừa Nghiệp, vĩnh viễn có một nơi hắn không thể chạm đến, lại đoán không ra nơi đó tồn tại điều gì. Ý nghĩ này khiến trong lòng Đại tướng quân rất không vui, cũng tự giác nhiều hơn một tầng lo âu.

Trên bàn cờ, có một phong thư chưa được dán kín, bên trong chỉ có bảy chữ ngắn ngủn: Có việc rời kinh, mười ngày về.

Nét mực nhẹ nhàng thấm thấu.

Có thể thấy rõ người cầm bút viết không có lực, và lại đã sớm ngày rời đi.

Lúc ngẩng đầu, cảm giác có gì đó không đúng, Ninh Bất Tịch cẩn thận suy nghĩ, mới tỉnh ngộ nguyên lai Thanh Tuyền Kiếm giắt ở đầu giường chẳng biết lúc nào đã bị người lấy đi.

Vì vậy Đại tướng quân nhin không được nhỏ giọng nguyên rửa một tiếng: “Tôm chân mềm còn bày đặt học làm hiệp khách.”

Ngữ khí mắng mỏ khinh thường, giống hệt với ngày Nguyên tiêu đó, Hoàng đế oán thầm hắn cường đạo giả dạng thư sinh.

Nửa tháng trước, lúc Ninh đại tướng quân cải trang giả dạng, chạy về biên cảnh phương Nam bố trí, đã cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, nếu như nói Mộ Dung Tần có ý xâm lấn, vậy vì sao chỉ đơn thuần gia tăng binh lực cùng vận chuyển lương thảo đến biên cảnh, mà không gia cố tường thành công sự?

Làm Thống soái tam quân, xuất binh trước, hơn phân nửa đều là chưa tiến đã lui, chưa thắng đã bại.

Này cùng hai chữ tin tưởng không có quan hệ, đơn thuần là vì ý đồ tạo đường lui cho chính mình và quân binh mà thôi, dù sao quân tướng luôn thắng cuối cùng không khỏi bại một lần, có thể đem thể thua sắp xếp ổn thỏa nhất, còn hơn là thắng mà thảm vô số.

Hoàng thất Nam Tề nội đấu kịch liệt, ngoại nhân cũng biết, Ninh tướng quân thật sự rất khó tin, trải qua vô số trận huyết tanh, có thể giẫm lên máu tươi ngồi lên ngôi vị Hoàng đế Mộ Dung Tần, lại làm chuyện lỗ mãng liều lĩnh này.

Trong mơ hồ, hắn đã biết lần này rời kinh có điều gì đó không ổn, hết thấy đều quá mức vô ý, lại như có ai cố ý sắp xếp, ý đồ diệu hồ ly sơn.

Quả nhiên, khi hắn cảm thấy không ổn vội vàng quay ngựa hồi kinh, thì có người chặn đường ngăn lại, bảo thay mặt huynh đệ trong Xích Diễm quân tới, nói mật lệnh của Hoàng đế, thừa dịp hắn đi vắng, âm thầm để đám người Lưu Dân Phụng Thiên và Trình Kỳ Minh đến Từ Châu chịu chết.

Lúc ấy hắn chỉ thấy người thông báo phi thường lạ mặt, nhưng thấy người đó cầm sợi dây chuyền mặt quạt mà Phụng Thiên thường đeo, nên cũng không lưu ý nhiều hơn, trực tiếp quay đầu ngựa chạy đến Từ Châu.

Hiện tại tỉnh táo, mới phát hiện điểm đáng ngờ:

Hắn từ Kinh thành quay về biên cảnh, một đường đều cải trang giả dạng, cả lộ trình ngoại trừ chính hắn, không một ai biết được, người thông báo làm sao biết được hướng đi của hắn mà chặn đường? Đó là thứ nhất.

Nếu là mật chỉ của Hoàng đế, không nói tới thánh chỉ này là cho Phụng Thiên và Lưu Dân hay không, nếu là mật chỉ, tại sao người thông báo lại biết được? Đó là thứ hai.

Đám người Phụng Thiên và Lưu Dân nếu biết rõ đến Từ Châu là chịu chết, thì sao còn có thể không...chút từ chối như thiêu thân lao đầu vào lửa? Nếu đã đi, tại sao còn muốn tìm người thông tri cho hắn, nhất định ngăn cản hắn, đó là thứ ba?

Cẩn thận ngẫm lại, các mắt xích quả nhiên sơ hở vô số.

Kỳ quái nhất là, tất cả những chuyện này nếu là người khác tính kế, vì sao Hoàng đế khi hắn hưng sư vấn tội, không mở miệng giải thích rõ ràng?

Đại tướng quân trăm mối ngổn ngang không có cách giải.

Không đúng, Ninh Bất Tịch đột nhiên nhớ tới, Hoàng đế có cố gắng giải thích với hắn, y nói: “Ngoại trừ Lưu Dân, toàn bộ người trong Xích Diễm quân Trăm phái đi Từ Châu chịu chết, đều là đã bị Bắc Ngụy Nam Tề và Lục phiên mua chuộc.”

Lúc ấy hắn nói gì, hình như là hỏi Hoàng đế chứng cứ đâu.

Sau đó Hoàng đế nói: “Trăm muốn giết vài người, cần chứng cứ sao?”

Đó là câu kỳ quái nhất, Lý Thừa Nghiệp làm việc từ trước đến nay sợ đầu sợ đuôi, dù y muốn giết một người, cũng sẽ quanh co, giựt giây không được người động thủ, có gì? Lần này sao lại thẳng thắn như thế?

Nói đến thẳng thắn, hắn không khỏi nhớ lại, hôm đó lúc ở trên giường quay cuồng, hắn lại một lần nữa nghe được câu mang theo nức nở, “Tiếp tục, dùng sức một chút!”, giờ phút này nhớ lại, thân thể vẫn nóng rực một trận, lúc đây đưa, hắn nghĩ mình nghe lầm? Nhưng một câu như vậy, sao có thể nghe lầm hai lần? Vả lại lúc ấy rõ ràng người dưới thân đã sớm khó chịu toàn thân run rẩy, còn bảo hắn dùng thêm lực?

Chết tiệt, hiện tại khi hắn nổi lên nghi hoặc, Hoàng đế lại cố tình để lại mấy câu rồi xuất cung.

Nếu tất cả những chuyện này là một âm mưu, Hoàng đế không biết võ công một mình xuất cung, an toàn của y, liền trở thành một vấn đề rất lớn.

Dù sao nếu mật thám nước địch có thể nhận ra hắn cải trang, thì tất cũng nhận ra Hoàng đế hoá trang.

Ninh Bất Tịch từ khi lọt lòng tới nay, lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi.

Khi còn nhỏ chẳng sợ bị người ngàn dặm đuổi giết, trên chiến trường suýt chút nữa mấy lần mất mạng, cũng chưa từng làm hấn động dung, nhưng giờ phút này, hấn, lại khấn trương cơ hồ hai tay không cầm được dây cương.

Nếu hấn hiểu lầm Hoàng đế, nếu Hoàng đế vì vậy mà xảy ra chuyện gì...

Cho tới bây giờ gió thổi cỏ rạp, không hiểu sợ hãi là vật gì, Ninh đại tướng quân thế nhưng không có chút dũng khí nào suy nghĩ tới khả năng này.

Mặt trời vừa lên cao, lũ khách trên quan đạo đã nối dài không dứt.

Mã xa sơn hồng sắc sở bình ổn chạy qua, vấy lên một trận cát bụi.

Thống lĩnh cấm quân Vũ Văn Toàn ánh mắt sắc bén lưu ý cảnh giác động tĩnh bốn phía, địa hình đường đi cũng không lý tưởng, chẳng những gập ghềnh, hơn nữa hai bên lùm cây rậm rạp, rất dễ mai phục.

Phía sau xe, tiếng “Đích đích đất đất” vó ngựa từ xa đến gần, nghe tần suất vó ngựa, là biết kẻ đuổi theo là một người một ngựa, chẳng những ngựa thần tuần dị thường, hơn nữa người giá ngựa, nhất định là thi triển khinh công cực kỳ cao siêu.

Nếu không cho dù là Thiên Lý Mã, cũng không thể có người có khả năng ngồi trên lưng, đạt tới loại tốc độ này.

Hạ dây cương, hai con tuần mã một trắng một đen phía trước bị hàm thiếc và dây cương đồng thời hí lên một tiếng, hưng phấn quẫy đuôi, mũi phun ra từng đợt khí trắng.

Vũ Văn Toàn không tiếng động cười cười, “Tới thật là nhanh!”

Ngày đó lúc rời nhà từ biệt huynh trưởng, Vũ Văn Oát đã nói, “Tranh chấp giữa Bệ hạ và Ninh tướng quân không có gì lớn, nhưng người cần lưu ý tình hình về sau, nếu Bệ hạ xuất cung một mình, người phải mang theo hai con Xích Ly Mã.”

Vũ Văn Toàn đối với thần cơ diệu toán của huynh trưởng đã sớm tập thành thói quen, chỉ là hỏi, “Vì sao phải mang Xích Ly Mã?”

“Phương tiện để Ninh Tướng quân tìm được Bệ hạ ah! Trong vòng ngàn dặm, giữa những con Xích Ly Mã đều có cảm ứng.” Huynh trưởng sinh đôi cười đến giảo hoạt, “Người cảm thấy bằng chút công phu ấy của người, có thể bảo vệ Bệ hạ lên đường bình an từ Kinh thành đến Từ Châu sao?”

“Bản thân Bệ hạ cũng là cao thủ hạng nhất mà!”

“Nói tóm lại có thêm thiên hạ đệ nhất cao thủ làm bảo tiêu, càng thêm an toàn!”

“Điều này cũng đúng.” Tuy rằng không phục lắm, nhưng vì an toàn của Bệ hạ, làm đệ đệ vẫn nên nghe ý kiến huynh trưởng.

Chỉ trong chốc lát, Ninh Bất Tịch liền thúc ngựa vượt qua xe ngựa Vũ Văn Toàn, cũng minh bạch tại sao hấn thi triển khinh công, hai ngày hai đêm thúc ngựa chạy gấp, mới có thể vượt qua lộ trình đối phương.

Hoàng đế vốn không phải xuất cung một mình, y và Vũ Văn Toàn hai người, một ngày một đêm luân phiên đánh xe chạy, mới có thể trong vòng hai ngày rời kinh ngàn dặm.

“Bệ hạ đâu?” Ninh Bất Tịch ghì chặt dây cương, vừa bảo trì tốc độ cùng xe ngựa, vừa nhìn vào thùng xe hỏi.

Chắc chắn, hiện tại lại vẻ mặt lo lắng gọi Bệ hạ, không biết lúc trước là ai nghiêng răng nghiêng lợi cầm kiếm chỉ vào Hoàng đế, còn đại bất kính gọi thẳng tục danh Bệ hạ?

Vũ Văn Toàn bất mãn bĩu môi: “Bệ hạ đương nhiên là ở trong cung...”

Còn chưa nói xong, Ninh Bất Tịch đã nhảy lên xe, vén rèm vải lên, cúi người chui vào thùng xe.

Hồi lâu, bên trong cũng không có động tĩnh truyền ra.

Thống lĩnh cấm quân đang đánh xe cảm thấy có chút kỳ quái, sau khi khắc chế sự tò mò dưới đáy lòng cộng mặc niệm một trăm câu “Việc nhà Bệ hạ không nên can thiệp”, vẫn không nhận được lòng hiếu kỳ, vì thế tự an ủi, “Cũng không phải thần muốn nhìn xem nha, hoàn toàn là vì lo lắng cho an nguy Bệ hạ, dù sao mấy ngày trước Ninh tướng quân cũng vừa làm ra hành động khiến người khác hiểu lầm là hành thích vua.”

Lầm bầm lầu bầu bước qua, Vũ Văn Thống lĩnh hiên ngang lăm liết vén lên xe một góc màn, rồi lập tức quỳnh quáng buông xuống vải trắng trong tay.

Chỉ thấy trong thùng xe, cánh tay Ninh Bất Tịch đang chìa ra, Hoàng đế bình yên gối đầu lên trên, vẫn không đủ, một tay một chân còn quấn ở trên lưng Đại tướng quân.

Ninh đại tướng quân tựa hồ đã bị quấn thành thói quen, một chút tư thế khó chịu kháng cự cũng không có, vẻ mặt đồng dạng bình yên.

Ở trong xe xóc nảy, hai người dây dưa cùng một chỗ lại ngủ rất ngon.

“Tướng ngủ của Bệ hạ thật đúng là...” Vũ Văn Toàn lắc đầu, sâu sắc cảm nhận rằng hình tượng quân vương anh minh uy phong của Bệ hạ trong lòng hắn từ nay về sau cứ như vậy tan biến.

Bất quá hai người kia, thật sự là quân thần mấy ngày trước chĩa đao kiếm vào nhau, thoát nhìn ngay lập tức sẽ tàn sát lẫn nhau sao?

Vũ Văn thống lĩnh nội tâm đơn thuần, lâm vào trong hoang mang cực độ.

Lúc Hoàng đế tỉnh lại, nhìn thấy Ninh tướng quân ngủ bên cạnh, cũng không có bao nhiêu phản ứng, chỉ là dường như có chút suy nghĩ nhìn ba con Xích Ly Mã đi ngang nhau, dặn dò thống lĩnh cấm quân đang đánh xe, “A Toàn, người hồi cung trước đi!”

Vũ Văn Toàn bị ánh mắt tỉnh bơ nhìn Xích Ly Mã của Hoàng đế làm cho hoảng sợ, chột dạ rụt rụt cổ, “Bệ hạ, vì thần tự biết có tội, tình nguyện sau khi hồi cung lĩnh phạt gấp đôi, nhưng đoạn đường này, xin cho thần tùy thị một bên, đề phòng bất trắc.”

“Vậy sao? Người có tội gì, nói nghe một chút?” Hoàng đế ngồi bên cạnh hưng trí dạt dào lại liếc mắt nhìn ba con ngựa cùng lui cùng tiến.

Thống lĩnh cấm quân bị hỏi mờ mờ ướm dấm, lung túng nói, “Vi thần không nên tự chủ trương, biết rõ tọa kỵ của Ninh Tướng quân là danh câu Xích Ly, còn từ trong ngự chuồng ngựa đánh dấu tên Tiểu Bạch và Tiểu Hắc...”

Nói xong, thật cẩn thận đánh giá sắc mặt Hoàng đế, biểu cảm trên mặt toàn là khẩn cầu “Đừng đuổi ta về, chỉ cần để ta ở lại, mặc người xử phạt”.

“Tốt lắm, không trách người.” Trầm mặc nửa ngày, mắt thấy Vũ Văn Toàn sắp quỳ trên xe, Hoàng đế rút cục từ bỏ chơi đùa, “Trẫm biết đây là chủ ý của Vũ Văn Oát, trở về sẽ tìm hắn tính sổ.”

“Vâng, đúng vậy, Bệ hạ anh minh.” Vũ Văn Toàn gạt đầu như già tởm, dễ bị moi ra, bán rẻ huynh trưởng.

“Thật thành thật.” Hoàng đế dưới đáy lòng cười thầm, chỉnh lại thần sắc, giải thích, “Nếu Đại tướng quân xuất cung, trước mắt trên triều chỉ còn lại huynh của người cùng Mặc Hàn chống đỡ, Đàn Kiếm lại nhiều ngày rời kinh, quân trung vô chủ, nếu loạn, chỉ dựa vào hai quan văn, sợ là trấn áp không được, người nếu không quay về, chờ biến loạn xảy ra, hối hận thì đã muộn!”

Vũ Văn Toàn kinh hãi, rốt cục nhận thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, không dám chậm trễ, lập tức nói, “Vi thần tuân chỉ, lập tức trở về.”

Cởi bỏ dây cương, dẫn một con Xích Ly ra, bắt chấp nịt lại yên ngựa, đã vội vàng chạy đi.

Trong lòng không ngừng tự trách bản thân và huynh trưởng khinh xuất, nếu vì vậy mà khiến trong triều xảy ra biến cố, thật sự là chết cũng không đủ để đền tội.

Vung roi thúc ngựa vội vã thống lĩnh cấm quân chút không nghĩ tới, việc này từ đầu đến cuối, đều bị Hoàng đế để mắt.

“A Toàn người cũng thật xem nhẹ huynh trưởng hồ ly của người, đừng nói là cùng Mặc Hàn chống đỡ mấy ngày, cho dù chỉ một mình hắn, vẫn an ổn bảo trụ triều đình hơn một tháng.” Hoàng đế mỉm cười thu hồi tầm mắt, đối với màn đêm dần dần chìm, cao giọng hô, “Các vị nếu như đã đến đây, sẽ không giấu đầu rúc đuôi đi.”

Còn chưa nói hết, trong bụi cỏ hai bên trái phải liền xuất hiện hơn mười hắc y nhân tay cầm trường đao, chậm rãi bao vây xe ngựa.

13. Ngọa Thập Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 13

Trong xe Ninh Bất Tịch nghe được động tĩnh, nhấc trường ra ngoài, nhìn lướt qua đám thích khách đang nóng lòng tiến lên, khinh thường xuy một tiếng, “Chỉ với mấy người? Cũng dám đi tìm chết?”

Dường như đáp trả lại lời của hắn, không bao lâu sau, lại một trận thanh âm “xoạt xoạt xoạt xoạt”, vốn chỉ có hơn mười sát thủ, trong nháy mắt liền gia tăng tới mấy trăm người.

Hoàng đế liền nhin không được cảm khái: “Không hổ là thiên hạ đệ nhất cao thủ, danh tiếng ghê gớm thật.”

Người bên cạnh hiển nhiên cũng bị nhất hô bá ứng [1] của mình làm cho kinh hãi một chút, đại ra gật đầu đồng ý, “Ta cũng thấy vậy...”

[1] một lời nhiều người ủng hộ

“Bằng thân thủ của Đại tướng quân, lấy ít địch nhiều sẽ thế nào?”

Nhìn đám quạ đen hai bên hòa thành một thể với bóng đêm, không thấy điểm cuối đám thích khách, Ninh đại tướng quân thành thật lắc đầu, “Chỉ sợ yếu không địch lại mạnh.”

“Vậy còn đứng ngây ra đó làm gì?” Thừa dịp thích khách còn khiếp sợ uy danh của Ninh Bất Tịch, không ai dám làm chim đầu đàn, Hoàng đế nhanh chóng rút kiếm chém đứt guồng xe, phi thân nhảy lên một con Xích Ly Mã.

Thanh Tuyền Kiếm ra khỏi vỏ như chớp, nhanh chóng giải quyết nhất nhất trở ngại phía trước.

Đại tướng quân ở phía sau cũng không chần chừ, lấy tốc độ trong nháy mắt bắt đầu thu thập vòng vây bọn sát thủ, nhảy lên một con khoái mã khác, vượt qua Hoàng đế.

Bọn sát thủ hiển nhiên đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, mắt thấy chiến thuật biến người bị đột phá, lập tức thay đổi lẽ lối, những cao thủ thi triển khinh công, đạp lên những cành cây, nhanh chóng đuổi theo.

Võ công kém một chút thì quên đi đao kiếm mà cầm lên trường cung, tên như sao xẹt, bức người chạy trời chết.

Hai người đào thoát phản thủ vung kiếm, nhất nhất đánh vỡ các mũi tên phóng tới, cũng không quay đầu lại mà vội vã chạy như trước.

Không ngờ, trường kiếm địch không bằng, thích khách am hiểu sâu xạ nhân tiên xạ mã [2], đã có người ra tay trước, tên bay như mưa, sau mấy tiếng hí, hai con danh cầu ầm ầm ngã xuống đất.

[2] bắt người trước hết phải bắt ngựa

Bất chấp chăm sóc âu yếm chiến mã, Ninh Bất Tịch sau khi ngã xuống ngựa trước liền nhảy dựng lên, đang muốn kéo Hoàng đế tránh ra, đã thấy Hoàng đế ngày thường nhìn qua giống như văn nhược thư sinh động tác thể nhưng so với hắn còn nhanh hơn, mũi kiếm chỉ xuống mặt đất, dựa thế thả người lúi lên ngọn cây thấp bé, đã ở ngoài nắm dặm.

Ninh Bất Tịch nhìn thấy khinh công thân pháp quen mắt này, không tự chủ được há to miệng, một lúc sau, không nói gì khép lại, nói lảm bảm, “Cuối cùng ta đã biết cái câu sư huynh của Đàn Kiếm, từ đâu mà đến!”

Lập tức lòng háo thắng trời dậy, thuận tay vung kiếm tiêu diệt mấy tên sát thủ đuổi theo sau, Ninh Bất Tịch thì triển thủ pháp bình sinh, nhắm mắt đuổi theo Hoàng đế cách xa một trượng.

Tới khoảng cách này, rốt cuộc không thể nào đuổi theo nữa.

Thoạt nhìn, người trước mắt còn dựa thừa tinh lực, thỉnh thoảng bay lên xuống, còn nghiêng người quan sát tình hình địch nhân, làm hắn cảm thấy rất buồn bực, đành phải an ủi mình là “Thuật nghiệp chuyên tấn công”, khinh công Hoàng đế tốt hơn mình, không có nghĩa là nội ngoại công cũng mạnh.

Người ngày thường võ công bạc nhược, mới có thể tập trung chạy trốn chết như vậy...

Rất nhanh, Ninh đại tướng quân liền sâu sắc ý thức được mình cực độ sai lầm.

Đang cùng đông đảo đám sát thủ rút lại xa phía sau, Hoàng đế nhảy xuống đất, chủ động đuổi lên chiến thành một đoàn cùng vài tên cao thủ, Ninh Bất Tịch đuổi tới bên cạnh thấy vậy ghen hòng nhìn trôn trời.

Người đánh nhau trước mắt ánh mắt cực kỳ lợi hại, khí thế như hồng, như du long xuyên qua thân ảnh kẻ địch, trong kiếm quang chớp động, từng chiêu trí mạng, ra tay tàn nhẫn, ngay cả hắn người hàng năm ở trên chiến trường nhìn quen sinh tử, cũng có chút khiếp sợ.

Không bao lâu, trên mặt đất liền nằm ngổn ngang bảy tám thi thể, đa số một kiếm phong hầu, máu tươi vậy ra còn ảm dìm trên cây khô, dọc theo cành uốn lượn chảy xuống.

Hoàng đế ngẩng đầu, ánh mắt đối diện với Ninh Bất Tịch đang hoàn toàn ngây người, vẫn lãnh đạm như ngày thường.

Nếu không phải Thanh Tuyền Kiếm trong tay đối phương còn vậy máu, Ninh tướng quân tất sẽ cho rằng hắn mới vừa mơ một giấc mộng hoang đường.

Thượng triều là một vị vua chỉ tay năm ngón bất tài của một nước, hạ triều là nam tử bị hắn áp dưới thân luôn nhẫn nại quật cường, cùng thân ảnh giết chóc trước mắt trước sau không chút thay đổi chông chéo lên nhau.

Hoàn toàn bất ngờ cùng không thể tưởng tượng nổi.

Mà hết thảy những điều này, cũng không phải chân diện mục của y.

Ninh Bất Tịch giật mình hiểu được, bởi vì tuổi trẻ ngông cuồng tự cao tự đại cần rõ, mười năm nay, hắn đã chân chân chính chính sai rất nhiều.

Trong nháy mắt xẹt qua hối hận, nội tâm thật sự đau đớn. Ngay lúc hắn đồng thời động tâm, lại ngộ ra, Hoàng đế đã từ nhiều năm trước kia, khi hắn năm lần bảy lượt tùy ý chà đạp thân thể cùng kiêu ngạo và tôn nghiêm đế vương của đối phương, là lúc, y hoàn toàn phong bế cảm xúc chân thật với hắn.

Có lẽ đã cố gắng cả đời, không đem bản thân lộ ra trước mặt hắn.

Đại tướng quân đứng dưới tàng cây, tim đập mạnh và loạn nhịp một mình, trong mơ hồ, một chút thân thiết đã từng cũng chẳng có để có thể nói ra bi ai.

Giống như đêm khuya hắc ám trên cánh đồng bát ngát, lũ nhân mặt mỗi gặp được một cơn mưa sao sa bất ngờ, rực rỡ mà ngọt ngào, cảm giác còn đang quanh quẩn trong lòng, nhưng chỉ sau một lát, xung quanh chỉ còn lại một mình một người cô đơn tịch liêu.

Sở dĩ không chịu nổi bóng đêm, là bởi vì ánh sáng ngăn ngủi ấy quá mức rực rỡ tốt đẹp.

Vung kiếm trong tay, cũng không vì cảm xúc hiện giờ của chủ nhân mà xuất hiện lười biếng, Ninh Bất Tịch tựa vào sau lưng Hoàng đế, giải quyết một đám thích khách lần lượt kéo đến, cánh tay ngẫu nhiên cạo sát lưng eo người phía sau, dù không làm gì nhưng đối phương lại không tự giác cứng ngắc, Đại tướng quân ở trong lòng cười khổ, “Cảm giác gặp quỷ mà, thật đúng là bắt đầu không bình thường, nên cái gì cũng không rõ!”

Đang thất thần, thông mật phòng thủ liền xuất hiện sơ hở.

Bên cạnh có người cầm đao đâm thẳng vào mặt, tình thế cấp bách, tránh cũng không thể tránh, trừ phi Hoàng đế phía sau nâng kiếm đón đỡ, nhưng nếu thời khắc này Hoàng đế phản thủ nâng kiếm, nhất định sẽ lộ ra sơ hở lớn, một người tùy ý phía trước, đều có thể dễ dàng lấy mạng của y.

Thời khắc chú ý đến động tĩnh xung quanh mình Hoàng đế so với Ninh tướng quân đã sớm hiểu được điểm này, thoáng chần chừ một chút, trong nháy mắt nấn ná vô số ý niệm trong đầu, “Phụng Thiên cùng Xích Diễm quân ở Từ Châu vẫn sinh tử không rõ, một khi tin tức bọn họ gặp bất trắc được chứng thực, Ninh Bất Tịch dưới xúc động phần nộ, có thể mưu phản lần thứ hai hay không? Cực kỳ khó nói. Nhưng có một điều có thể khẳng định, người này xưa nay trọng tình, nếu như có thể khiến hấn nợ một mạng, như vậy hết thủy liên có thể thương thảo lại.”

Suy nghĩ, Hoàng đế nhanh chóng nâng tay, Thanh Tuyền Kiếm cùng sắc bén lưỡi đao kịch liệt giao nhau, “Xoẹt” một tiếng, thật sự đem thể công đối phương bức về.

Phía trước, sáu thanh trường kiếm đồng thời công tới, gần trong gang tấc, mới vừa chống lại lưỡi đao tay phải đã sớm dùng hết công lực, cực kỳ bủn rủn.

Xem ra chỉ có thể đánh cước vận khí một lần, Hoàng đế lộ ra một nụ cười sáng lạng, ở trong lòng mặc niệm, “Trẫm là chân mệnh thiên tử, không dễ chết như thế đi!”

Tâm niệm chưa hết, một cỗ lực lớn phía sau bỗng đánh úp lại, Ninh Bất Tịch cũng thấy tình thế không ổn, vì thay y tránh sáu thanh trường kiếm phía trước, xông lên nghiêng người áp ngã y xuống đất, lấy lưng bản thân đỡ trọn sáu mũi kiếm sắc bén thay y.

Được đặt dưới thân bảo hộ trong lòng Hoàng đế cũng kinh hãi, y biết rõ hành động lúc trước mình ra tay cứu viện hoàn toàn là xuất phát từ tư tâm, ít nhất trong lúc cứu hay không cứu, trong đáy mắt có chút dụng tâm và do dự.

Nhưng Ninh Bất Tịch thì không, hấn gần như ngay tại thời điểm nhìn thấy đối phương phản thủ, đã ra quyết định, không một chút do dự, hoàn toàn xuất phát từ bản năng, không tiếc hết thảy, chỉ muốn bảo vệ an nguy của y.

Đợi đến khi kịp phản ứng, lưng Hoàng đế cũng chỉ vừa chạm đất, hoành kiếm[3] bảo vệ hậu tâm[4] người trên người.

[3] vắt ngang kiếm

[4] giữa lưng

Dù như vậy, vẫn có mấy thanh trường kiếm ở sau lưng Ninh đại tướng quân để lại hơn mười đạo vết thương sâu tới xương.

Theo thân kiếm rút ra, máu đỏ thẫm từ phía sau lưng Ninh Bất Tịch bắn mạnh ra, nhỏ giọt trên mặt đất.

Trên mặt cỏ khô héo vàng, để lại vết máu nhìn ghê người.

Cường địch tứ phía, hai người hầu như ngay lập tức, từ trên mặt đất bật dậy, đồng thời ra tay điểm huyết bộ vị gần chỗ bị thương, để ngừa mất quá nhiều máu, sẽ khiến địch nhân lợi dụng thời cơ.

Bọn sát thủ ở xa xa liên tục kéo đến, hai người kẻ vai chiến đấu, thể lực cũng đã sắp chống đỡ không nổi.

Mất thấy địch nhân cuộn cuộn không dứt, Hoàng đế rút cục không thể chần chừ nữa, đưa tay vào ngực, mấy quả trứng màu đen xuất hiện ở lòng bàn tay.

“Không ổn, là Lôi hỏa đạn, mau chạy!”

Sát thủ đầu lĩnh kiến thức rộng rãi, sau khi la lên, nhanh chóng nhảy về phía sau, có mấy thích khách nhận ra vật trong tay Hoàng đế liền vô cùng hoảng sợ, chạy tản đi khắp nơi.

Sau tiếng nổ mạnh nổi lên không dứt, trên mặt đất tích đầy thi thể thích khách.

Hoàng đế bao bọc Đại tướng quân vì mất quá nhiều máu mà hôn mê, đứng giữa làn khói lửa mỉm cười, “Thế nào? Kẻ nào muốn tiếp tục ném thử mùi vị Lôi hỏa đạn?”

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, không một ai trả lời.

Đầu xuân gió se se lạnh, chỉ vài trận gió liền thổi tan làn khói do đạn nổ oanh tạc.

Xung quanh rỗng tuếch, chỉ có đàn chim tước bị hù dọa không ngại cực khổ ở trên ngọn cây đập cánh.

Ác danh Tây Lương Quốc chế tạo Lôi hỏa đạn xa vạn dặm, tin chắc trong khoảng thời gian ngắn, trong vòng trăm dặm nơi này, sẽ không còn bóng dáng sát thủ xuất hiện.

Hoàng đế đem Ninh tướng quân hôn mê đặt nằm sấp trên mặt đất, Thanh Tuyền Kiếm từng chút từng chút, cẩn thận đẩy vật áo bị máu tươi nhuộm đỏ sau lưng hẳn ra.

Tuy nói những năm gần đây thân thủ trinh thám sát thủ hầu như cao hơn, nhưng đối với miệng vết thương đan chéo sau lưng Ninh Bất Tịch, Hoàng đế vẫn không nhận được hít một hơi.

Trên lưng huyết nhục mơ hồ, còn có thể thấy rõ xương sườn, được huyết nhục đầm đìa làm nền, xương trắng nứt hở lộ ra ngoài, dưới ánh trăng cực kỳ chói mắt.

Miệng vết thương này, nếu như không có Ninh Bất Tịch, tất cả sẽ dừng ở trên người y.

Hoàng đế ở cạnh dòng suối nhỏ lấy nước hòa với dược trị thương mang theo bên mình, thoa ở sau lưng Ninh tướng quân, lại dứt cho người bị đau đến tỉnh ăn mấy viên Phục linh hoàn trân quý, vỗ vỗ dỗ dành hẳn vì bị thương mà thần trí mơ hồ, “Một lát thôi! Chờ người tỉnh lại, miệng vết thương sẽ không đau nữa.”

Chọn một nơi khô ráo, nhặt cành khô trong bụi cỏ rồi đốt lên lửa trại.

Dù biết rõ bọn sát thủ không có gan tiếp tục vòng trở lại, ôm Ninh đại tướng quân trong lòng, Hoàng đế vẫn như cũ không dám yên tâm chợp mắt ngủ.

Lúc đi vào giấc ngủ, nhiệt độ cơ thể sẽ hạ thấp, hơn nữa còn thiếu máu, nếu xung quanh không đủ ấm, sợ rằng khi ngủ rồi sẽ không dậy nữa.

“Quên đi, dù sao Trẫm cũng thường xuyên mất ngủ, lúc này cũng có khác gì.”

Nhấn nhẹn cơn buồn ngủ, để đối phương tựa đầu vào vai y, như vậy hẳn có thể ngủ thoải mái hơn.

Thỉnh thoảng ném vài cành củi khô vào trong đống lửa, Hoàng đế im lặng ôm người hôn mê, kề sát gương mặt bởi vì không chút máu mà lạnh lẽo của đối phương, y ngơ ngác ngẩn người.

Người trong lòng y, nên nói thế nào cho phải đây?

Thời gian mười năm sớm chiều ở chung, tùy tiện chèn ép ức hiếp y, là thật.

Trong Triều Dương điện, cầm kiếm chỉ vào y, ý đồ hành thích vua, cũng là thật.

Trong đao quang kiếm ảnh[4], bạc mạng tới cứu y, cũng là thật.

[4] cảnh tàn sát khốc liệt

...

“Trên đời này, sao lại có người giống như ngươi vậy?” Ngẩng đầu nhìn lửa trại, Hoàng đế cảm thấy nghi hoặc sâu sắc.

14. Ngọa Tháp Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 14

Ngoài thành Từ Châu, trong một ngôi nhà lá tầm thường, hai người trọng thương đang nằm ở trên giường gỗ cũ nát thở một cách yếu ớt.

Một lão giả lưng gù mái tóc nhiễm sương[1] đứng ở đầu giường, chậm chạp nói, “Quân sư, lão hủ mỗi năm sức khỏe ngày càng suy yếu, sống cũng không được bao lâu, ở lại Trong Xích Diễm quân cũng chỉ làm liên

lụy A Tịch cùng các huynh đệ, nếu không vì cứu kẻ gần đất xa trời như ta, cũng không liên lụy hai người các người bị thương nặng đến như vậy...”

[1]chỉ đầu tóc bạc

Phụng Thiên gian nan khởi động thân thể, vết thương do đao chém mấy ngày liền sốt cao khiến cho hần toàn thân mệt mỏi, dựa vào đầu giường thở gấp nói, “Minh thúc ngài đang nói gì vậy? Ngài là dưỡng phụ của A Tịch, mọi người đều là huynh đệ, nhiều năm qua ở trong quân đồng sinh cộng tử, ta sao có thể trở mặt nhìn dưỡng phụ của huynh đệ mình nạp mạng cho địch thủ?”

Dứt lời thảm thán một tiếng, hơn mười người đi vào Từ Châu, tra xét hướng đi Tiêu Kỳ, những quân nhân trong Xích Diễm quân tuy làm mật thám nhiều năm nhưng rốt cuộc nhiệt huyết vẫn không mất đi, chẳng những không một ai để lộ tin tức, ngược lại xoa tay, lúc ám sát ai ai cũng hung hãn không sợ chết, cật lực yểm trợ người khác rất nhiều, hoàn toàn không để ý bản thân mình.

Nhiều lần xâm lấn biên cảnh Trung Châu Nhiếp chính vương Bắc Tề xưa nay là túc địch[2] của Xích Diễm quân, phàm là người trong quân, không một ai không hận hần thấu xương.

[2]địch lâu năm

Hoàng đế cực kỳ thông minh, chọn ra mật thám thí mạng ngoại trừ Trình Kỳ Minh, không còn ai khác nghe lệnh Bắc Ngụy, cho nên đối với kế hoạch ám sát Tiêu Kỳ, tất cả mọi người cực kỳ phối hợp.

Điều này làm cho đáy lòng Bạch y nhân phi thường khó chịu, có chút hối hận không tiếp tục điều tra tỉ mỉ hơn, đã khinh xuất đem danh sách mật thám giao cho Hoàng đế.

Nói đến cùng, những người này đều cùng hần kề vai chiến đấu nhiều năm qua, vô số lần đánh lui người man di xâm lấn, kết quả lại là quân sư mà bọn hần tín nhiệm nhất, tự tay đưa bọn họ vào tử địa.

“Quân sư...” Lão giả nắm chặt hai tay vô lực của Phụng Thiên, “Lão hủ tự vẫn lương tâm có thẹn, có mấy lời nghẹn dưới đáy lòng đã lâu, nếu không nói ra, thật sự là không còn mặt mũi nào gặp người cùng A Tịch.”

Phụng Thiên trong lòng vừa động, bất động thanh sắc cảm ngược lại hai bàn tay khô héo của Trình Kỳ Minh, “Minh thúc chỉ giáo cho?”

“Aiz...” Dưỡng phụ của Ninh tướng quân nhắm mắt thở dài, “Việc này nói ra thì dài dòng, năm đó lúc ta dẫn theo A Tịch chạy trốn, không biết nhân tình Khánh nương ở Cù Châu đã sớm mang thai. Rất nhiều năm sau, ta mới biết được nàng sinh cho ta một đứa con trai, Khánh nương vị hôn[3] mang thai, hậu thể bất dung, cùng cốt nhục của ta bị đuổi ra khỏi nhà. Một đường lang bạc sống đầu đường xó chợ, qua tay nhiều người lưu lạc đến Bắc Ngụy, làm thị thiếp người di, mẫu tử hai người chịu nhiều đau khổ, đều là bởi vì ta, lão hủ vốn định đưa bọn họ quay về Trung Châu, hảo hảo bồi dưỡng, không ngờ tên đại thần người di kia nhảy bèn, bị hần phát hiện, trái lại bắt mẫu tử Khánh nương uy hiếp hủ, nếu không nghe lệnh y, sẽ lấy mạng mẫu tử hai người, lão hủ nhất thời hồ đồ, vậy mà lại đáp ứng làm mật thám, một khi làm là năm năm, tiết lộ vô số việc quân cơ, khiến nhiều huynh đệ bỏ mạng...”

[3] chưa lập gia đình

Thiết huyết[4] bộ khoái năm đó đã bị năm tháng bào mòn, đã sớm cởi bỏ tư thế oai hùng hiên ngang lúc còn trẻ, nợ tư tình nhi nữ chưa trả hết, lại bởi vì tiết lộ chuyện cơ mật nhiều năm, khiến nợ máu vô số huynh đệ trong quân, trong lòng áy náy không cần phải nói.

[4]ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh

Thiết huyết hán tử này, rốt cuộc lại bị số kiếp chi phối mà nản lòng nhụt chí không gượng dậy nổi.

“Lão hủ không còn mặt mũi nào gặp A Tịch ah!” Lão giả khô gầy nắm tay Bạch y nhân, hai dòng nước mắt vẫn đục chảy xuống, “Những năm hành động gần đây, dù thế nào ta cũng có lỗi với A Tịch cùng các huynh đệ đã chết!”

Phụng Thiên nắm đôi tay run rẩy kia, xúc cảm làn da khô cằn, cố sự năm đó Trình Bộ đầu trượng nghĩa cứu giúp phụ tử Ninh tú tài hần cũng có nghe qua, không thể tưởng được anh hùng hiệp khách năm đó, lại rơi vào hoàn cảnh thê thảm bây giờ.

Trầm mặc nửa ngày, hàng năm có thể nói thiện bạch y nhân lại không biết nên an ủi đối phương như thế nào, chỉ có thể nhắm mắt thở dài, “Tạo hóa trêu người...”

Một bên mê man Lưu Dân vì nghe bọn họ nói chuyện mà tỉnh lại, nghe đại khái, cũng đã biết được từ đầu đến cuối sự tình.

Đại hồ tử đưa tay bắt lấy lão giả: “Minh thúc, ngài đây cũng tội gì, sao không sớm đem sự tình nói ra? Mọi người cùng nhau thương lượng, tìm phương pháp giải quyết!”

Bộ đầu ngày xưa hai mắt đỏ bừng: “Đã làm mất thắm một lần, sao còn có mặt mũi nói ra? Hai người các người liều mạng cứu ta, không đáng giá mà thật sự không đáng giá...”

Hai người trọng thương nhìn nhau, trên mặt cùng lúc thoáng hiện nét xấu hổ, lại nói tiếp, mục đích bọn họ cứu người thật ra đã nhất trí, chính là vì không để Hoàng đế và Ninh Bất Tịch có xung đột trong lúc này.

“Không thể chết được, phải bình an trở về, nếu có chuyện không may xảy ra, Hoàng đế và A Tịch sẽ đối địch, không thể văn hời, bởi vậy bất kể như thế nào, phải sống trở về...”

Chính là ôm ý nghĩ này, Phụng Thiên bao nhiêu lần sốt cao sắp tử vong, thật sự dựa vào ý chí ngoan cường này, cố gắng tỉnh lại.

“Minh thúc, ta hôn mê nhiều ngày, có tin tức gì từ Kinh thành truyền đến không?” Lo lắng hỏi người duy nhất bị thương nhẹ Trình Kỳ Minh, hần thủy chung đối với hai người ở kinh thành không yên lòng, một người là hảo hữu chí giao của hắn, người kia...”

Hai người này nếu bởi vì hần mà trở mặt, thật sự là chuyện hắn không nguyện ý nhìn thấy nhất, cho nên dù tiếp tục gian nan, cũng phải sống sót trở về.

“Trước mắt không có tin tức gì đặc biệt.” Lão giả nói tới một chuyện, “Quân sư, người bảo ta làm ký hiệu ở các nơi, có tác dụng gì?”

Phụng Thiên cười cười, nhớ tới lúc Hoàng đế còn nhỏ chép sách, vì lười biếng, tránh viết tục danh của Tiên hoàng nên chọn những chữ khác thay thế, Tiên hoàng danh Thăng, mỗi khi viết đến chữ đó, Hoàng đế đều sẽ vẽ một ngọn núi, trên núi vẽ một mặt trời thay thế.

“Nếu ta không tính sai, Bệ hạ và A Tịch, mấy ngày nữa sẽ tìm được nơi này.”

Vừa mới nói xong, cửa gỗ thấp bé liền “Chi nha” một tiếng mở ra, hai người tiều tụy đỡ lẫn nhau, quả nhiên là Hoàng đế và Ninh đại tướng quân.

“Minh thúc, Phụng Thiên, A Dân...” Nhìn thấy ba người còn sống, Ninh Bất Tịch có chút kích động, lúc trước Hoàng đế như đinh đóng cột chỉ đi theo một phương hướng, ngay cả nguyên nhân cũng không giải thích, chỉ kéo hắn đi thẳng một đường.

Người bị thương nặng hoàn toàn không quyền lên tiếng, mới vừa mở miệng đưa ra nghi vấn, “Sao có thể xác định bọn họ đi...hướng này?” Không nói hai lời liền bị ném ở bên đường, “Nếu như không tin, người tự tìm đi.”

Ninh đại tướng quân bỗng nhiên cảm thấy nhận phải thương thế kia thật oan uổng, nếu hiện tại hắn hoàn hảo không việc gì, còn nhiều, rất nhiều thủ đoạn khiến Hoàng đế phải ai nha cung khai.

Trước mắt hồ lạc bình dương, chỉ có thể tạm thời nhẫn nại, dù sao tương lai còn dài, bị thương nặng cũng sẽ có một ngày khỏi hẳn, đến lúc đó...

Dường như cảm ứng được ánh mắt không mang hảo ý phía sau, Hoàng đế đột ngột xoay người, thu hồi vẻ mặt lãnh đạm, học ánh mắt cột nhả mà người trước mắt thường lộ ra, ngay cả ngữ điệu cũng học giống nhau, “Cầu ta đi! Cầu ta ta sẽ nói cho người biết vì sao ta biết.”

“...”

Ninh Bất Tịch cắn răng, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, nhớ kỹ cho ta.

Suy đoán cũng chỉ là suy đoán, bởi vì bị thương mà cánh tay thoát lực đưa về phía Hoàng đế, đối phương cũng rất thoả mãn, chọc tức được hắn, liền thôi binh tức chiến, hợp tác gác lại hoạn nạn, hướng đường nhỏ mà đi.

Giờ phút này, nhìn thấy ba người thật sự còn sống, khẳng định Hoàng đế chưa từng khi dễ hắn, không khỏi nghiêng đầu xin lỗi người bên cạnh.

Lại thấy Hoàng đế thần tình lo lắng nhìn Phụng Thiên, bộ dạng như muốn lập tức xông tới hỏi han lại cường chế nhẫn nại.

Lại nhìn Phụng Thiên, vẫn ôn hòa như ngày xưa, lại nhìn ánh mắt Hoàng đế rồi lại cùng nhìn về Phụng Thiên, ánh mắt tựa hồ đã dịu dàng hơn.

Bất quá trước mắt, Đại tướng quân không rảnh đi đoán nguyên nhân trong chuyện này, hắn vội vàng cất bước đi về phía đường phụ, “Minh thúc, người không sao chứ?”

Không ngờ rằng, lão giả từ trước đến nay đối với hắn quan ái dị thường thế nhưng cúi đầu thấp xuống, chột dạ né tránh ánh mắt của hắn.

Ninh Bất Tịch trong lòng khiếp sợ, nghĩ tới một chuyện, “Chẳng lẽ...” lời Hoàng đế nói, lại là sự thật?

Trình Kỳ Minh áy náy dị thường, ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Phụng Thiên, hắn thật sự không còn mặt mũi nhắc tới việc này cùng đường tử.

Đại tướng quân lại bởi vì hành động này của ông mà dấy lên hiểu lầm, lắm bầm, “Không có khả năng, nếu Phụng Thiên là mật thám, ta sao có thể có cơ hội sống sót?”

“Ai nói hắn / ta là mật thám?” Hai thanh âm đồng thời kháng nghị, ngữ khí cực kỳ giống nhau.

Ninh đại tướng quân nghi hoặc nhìn người bên gối cùng hảo hữu: “Các ngươi không khỏi có phần ăn ý quá đi!”

“Đúng, thì sao?” Lại trầm miệng một lời.

Nhìn sang hảo hữu, đã khôi phục sự ôn hòa, khuyên giải an ủi hắn, “Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Nhìn lại người kia, trong nháy mắt biến trở về lãnh đạm thường ngày, trên mặt rõ ràng viết bốn chữ to “Ngươi thật nhảm chán”.

Không biết tại sao, Đại tướng quân thế nhưng cảm thấy trong ấn tượng hai người chưa từng xuất hiện cùng nhau, cảm giác lại nói cho hắn biết rất giống nhau, nhện không được mở miệng hỏi, “Các ngươi không phải là huynh đệ thất lạc nhiều năm đi?”

Lời này vừa nói ra, Hoàng đế cùng Phụng Thiên đồng thời đại chấn, trong nháy mắt như có vết nứt trên biểu tình khuôn mặt.

Ninh đại tướng quân lại không chú ý điều này, ngay lập tức phủ định suy đoán của mình, “Phải không, Phụng Thiên sao có thể có loại huynh đệ giống như tôm chân mềm này!”

Hoàng đế nắm quyền, không thể nhịn nữa, Thanh Tuyền Kiếm “Xoẹt” một tiếng ra khỏi vỏ.

“Bệ hạ thứ tội.” Phụng Thiên vội vàng cất ngang, “Ninh Tướng quân hàng năm chinh chiến bên ngoài, ở trong quân đã quen, nên lễ nghi khó tránh sơ xuất, không hảo hảo khuyên bảo hắn, là lỗi của thần.” Vừa nói một bên còn liếc mắt nhìn miệng Ninh Bất Tịch, ý bảo hắn cầm miệng.

“Trừ bỏ múa mép khua môi, ngoài ra lỗ mãng vũ phu cái gì cũng tệ, chút khoan hồng này, Trẫm vẫn phải có.” Hoàng đế khinh miêu đạm tả đánh trả, sau đó chợt lóe thân, đứng ở phía sau bạch y nhân, nghiêng đầu ngắm phong cảnh, như chứng tỏ hắn cũng không phải sợ Đại tướng quân.

Ninh Bất Tịch bị tức đến giậm chân, mơ hồ cảm thấy cảnh tượng này dường như có chút quen thuộc, bao nhiêu năm trước, lúc mới quen Hoàng đế không đầy hai mươi, quân vương tuổi trẻ còn hăng hái, động một chút lại khiêu khích tức binh quyền hắn, không giống hiện nay hàng năm im lặng không nói.

Hoài niệm rất nhiều, trong lòng lại vui vẻ, vì thế khác thường một câu cũng không vắn lại.

Vốn rất hiểu hần Hoàng đế vô cùng kinh ngạc, rời khỏi cửa sổ, đưa tay sờ sờ trán Đại tướng quân, “Chẳng lẽ còn sốt?”

Sau đó lại cảm thấy hành vi này quá mức ám muội, muốn che dấu nên đi đến cạnh giường sờ luôn trán của Phụng Thiên và Lưu Dân, bị ánh mắt khinh bỉ của hai người bắn tới, mới ngượng ngùng thu tay về.

∴ Chính văn kết thúc∴

15. Ngọa Thập Chi Trắc (một Bên Long Sàn) - Chương 15: Ngoại Truyện

Sau khi năm người kể rõ tình hình của nhau ra, Trình Kỳ Minh rốt cục lấy hết dũng khí thẳng thắng nói với dương tử ông là mật thám Bắc Di, Ninh đại tướng quân nhớ lại lúc xung đột với Hoàng đế, vì hành động của mình mà vô cùng áy náy, mặc dù hành động của đối phương khiến dương phụ hần đi chịu chết là thật, nhưng bản tính hần quá mức chính trực, vô cố oan uổng người khác, làm đầy lòng lúc nào cũng thấy không yên...

Phụng Thiên nhìn vẻ mặt vẻ xấu hổ của hảo hữu cùng vẻ ủy khuất nhất đồng thời xuất hiện trên mặt Hoàng đế, thật không biết nói gì.

Thời gian hần quen biết Hoàng đế so với Đại tướng quân lâu hơn, biết Hoàng đế từ nhỏ đã có một tính tình: Nếu như y làm chuyện gì đó, vô luận lúc bắt đầu sai lầm ở ai, cuối cùng người khác đều cảm thấy người sai là mình.

Xem ra cái tính này cho đến bây giờ, cũng không có thay đổi, trước mắt chính là chứng cứ rõ ràng.

Rõ ràng là y hạ thủ tàn nhẫn trước, sai dương phụ của hần đi nạp mạng, kết quả bây giờ, bị thương nặng là Ninh đại tướng quân, cảm thấy có lỗi vẫn là Ninh đại tướng quân...

“A Tịch, người tự giải quyết cho tốt đi.” Phụng Thiên yên lặng ở trong lòng tự nhủ, “Ta đã khuyên người vô số lần đừng chọc vào y...”

Hoàng đế mang theo khá nhiều Phục linh đan, chia cho ba người bị thương nặng, còn lại dùng để điều tức, mấy ngày sau, mọi người đều không còn gì đáng ngại, không thể trì hoãn nữa, liền thuê một chiếc xe ngựa khởi hành hồi kinh.

Thích khách khiếp sợ uy danh Lôi hỏa đan, trên đường đi không ai dám bén mảng tới nữa, mọi người lên đường bình an về kinh.

Nhìn Hoàng Thành ở xa xa, ngày xuân trời trong, ấm áp đến hăm người, ở trong xe ngựa buồn chán mấy ngày mọi người không hẹn mà cùng bỏ xe cuộc bộ.

Ninh tướng quân theo quán tính đưa tay ôm chặt vai Hoàng đế, y liền chụp lấy bàn tay vô lại cảnh cáo đối phương, “Đừng giẫy dụa, Bệ hạ dùng lực, vết thương mới vừa khép lại của vi thần sẽ nứt ra, dù thuốc trị thương có nhiều hơn nữa cũng không đủ dùng.”

Hoàng đế không cho là đúng: “Sợ cái gì? Nếu nứt ra thì lúc hồi cung gọi ngự y may lại là được.” Nói tới nói lui, tay phải vẫn ngoan ngoãn thả cánh tay hần trở lại trên vai.

Khóe môi Ninh Bất Tịch cong cong, mỉm cười, dùng lực để lên vai phải y, rốt cục vẫn nhịn được không có trượt xuống thắt lưng.

Đi phía sau bọn họ Bạch y nhân mỉm cười nhìn hai người tranh cãi, dường như khiến cho mùa xuân càng thêm đẹp, tự đáy lòng rất vui mừng.

Trời xanh rộng mở, ngoảnh về phương nam, thoáng hiện một ra bóng râm đang ngưng tụ, trong lúc mọi người không chú ý, đã kết thành một tầng mây đen thật dày.

Nhưng giờ này khắc này, ai sẽ để ý chuyện này?

Cho dù một ngày kia, mây đen áp thành, mưa to xối xả, nhưng sau cơn mưa trời lại sáng, chiếu rọi ánh dương quang trời trong mây tạnh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-1-ngoan-thap-chi-trac-mot-ben-long-san>